

2009. december 27.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk, 2,41-52)

Jézus szülei minden évben fölmentek Jeruzsálembe a húsvét ünnepére. Amikor Jézus tizenkét éves lett, szintén fölmentek, az ünnepi szokás szerint. A gyermek Jézus azonban Jeruzsálemben maradt anélkül, hogy a szülei észrevették volna. Abban a hitben, hogy az úti társaságban van, már egy napig mentek, amikor keresni kezdték a rokonok és ismerősök között. Mivel nem találták, visszafordultak Jeruzsálembe, hogy ott keressék.

Három nap múlva találtak rá a templomban, amint a tanítók közt ült, hallgatta és kérdezte őket. Akik csak hallgatták, mind csodálkoztak okosságán és feleletein. Amikor a szülei meglátták őt, nagyon meglepődtek.

Anyja így szólt hozzá: „Gyermekem, miért tetted ezt velünk? Lásd, atyád és én bánkódva kerestünk téged.”

Ő azt felelte: „Miért kerestetek? Nem tudátok, hogy nekem Atyám dolgaiban kell lennem?”

Ám ők nem értették, mit akar ezzel mondani.

Akkor hazatért velük Názáretbe, és engedelmes volt nekik. Szavait anyja mind megőrizte szívében.

Jézus pedig növekedett bölcsességben, korban és kedvességben Isten és az emberek előtt.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Szent Család ünnepe van. Ilyenkor minden katolikus templomban a családokért imádkoznak.

Ma ugyan nem divat a szentkép, de emlékezhetünk a Szent Családot ábrázoló szentképekre, amelyeken idillikus harmóniában ábrázolják a Szent Családot. Az ilyen kép a vágyat is mutatja: így szeretnénk, ha családjaink ilyen képet mutatnának, ez a harmónia sugározna rólunk is.

A családról elmélkedve legelőször meg kell állapítanunk, hogy nincs az az ember, aki ne családban szeretne élni. Békességes, menedéket nyújtó, szeretetben élő családban. Mert család nélkül az ember elveszti a talajt a lába alól. Család nélkül az ember teljesen tönkre megy, elesetté válik, és menthetetlenül zuhan a szakadék felé. Család nélkül nem életképes az ember, legalábbis a lelkileg összetörik, nagyon sokszor valóban bele is pusztul.

Az ember közösségi lénynek van teremtve. És az elsődleges közösség az ember számára a család. Család gyermekekkel. A család számára a gyermek a fény. Akármilyen is lehet Ödönke, de a szülei szemében mindig ő lesz a legszebb és legokosabb. A szülők ezért is mondják sokszor: a szemem fénye a gyermekem. Mert az ő szemében a gyermeke maga a fény.

A betlehemi kisdedre is hasonló okból mondjuk, hogy a világ fényessége.

Gyakran előfordul, hogy a gyermekre vágyakozókat elkerüli a gyermekáldás. Ők is vágyják azt a fényt a családba, amit a gyermek jelent. Ha nem lehet saját gyermekük, akkor keresni kell más formát, hogy megkapják ezt a fényt az életükbe. Annyi gyermek várná, hogy szülője legyen, mert valamilyen okból szülő nélkül maradt. Annyi gyermek van, akit felnevelhetnek a saját gyermek nélkül maradók, akik sajátjukként szerethetik a befogadott gyermeket.

Ahogy Jézusnak is drága jó nevelőapja volt József. De mondhatjuk nyugodtan, hogy drága jó édesapja volt. Mert sajátjaként szerette és nevelte Jézust.

Volt egy pap, aki az egyház rendelkezése ellenére örökbe akart fogadni egy eltaszított gyermeket. A püspöke behívatta ezt a papot és figyelmeztette a regulára: tartsa be az egyház előírásait! Az elbeszélés szerint a pap azzal válaszolt, hogy Jézusnak is nevelőapja volt, mégsem hívatta be őt a püspök! Megkapta a külön engedélyt!

A keresztyerek felvállalása is hasonló a saját családban növekvő gyermekhez a felelősségben és abban, hogy a keresztyerek is fényt hoz a keresztszülőknek. Mert a gyermek az élet rendje.

Akárhogyan fordul az élet, mindig megvan a lehetőség, hogy a gyermek iránti felelősségben és azzal együtt járó örömben és fényben részünk legyen. Régebben szoltam már arról, amit most is megismétlek: Ha a családban valahol mégis úgy alakulna helyzet, hogy apa, vagy anya nélkül maradnak a gyerekek, akkor ott helyt kell állunk. Be kell ugrani a hiány pótlására! Amennyire azt a helyzet megengedi, amennyire lehetőségünk adódik. A lényege ennek, kedves Testvérek, hogy a gyermek lehetőleg ne szenvedjen kárt semmiben. Mert ő az élet rendje.

Romokban hever ma a család eszménye az egész világon. Mert az önzés az úr. Hípp-hopp hagyják el a családot apák, sokszor anyák is, hogy 'megvalósítsák magukat'. Én Szibériában adnék nekik erre lehetőséget. Ott lehet bizonyítani a rátermettséget, ha valaki ezt a saját családjában nem képes bizonyítani!

De akármennyire is sok manapság a széthullott család, a Szent Család eszménye a példa: anya, apa, gyermek.

Az ószövetségi történetekben, ha szó kerül a családról, szinte mindig csak az apáról szólnak, őket tömjénezik. Elég ma körbenéznünk, és látjuk, hogy mennyivel nagyobb terhet hordoznak az édesanyák! Ők a család motorja. Addig van együtt egy család, amíg van édesanya. Az édesanya elvesztését soha nem lehet pótolni egy családban, csak csökkenteni lehet a hiányt. Nemcsak a gyermekek élete sínyli meg, de az apák is gyakran szétesnek, nem bírják elviselni a veszteséget. Ez így van válásoknál is sokszor, a folytatás, az új család nem megoldás, csak gyenge pótlék.

Az édesanya a család oltalma!

Az édesapáknak is megvan a maguk küldetése. Az édesapa olyan a családban, mint egy erős fa. A biztos pont. Nem érzelmileg határozza meg a családot, hanem értelmileg. A gyerekek szemében az édesapa az a kőszikla, amihez mindig igazodhatnak. Lehet, hogy kemény, de egyben szilárd is. Ettől stabil a család. Az édesapa szerepe, hogy a család életét biztossá tegye.

Ahogy készültem erre a beszédre, eszembe jutott a gyerekkorom. Egyszerű falusi család voltunk, az életünk java a konyhában zajlott. Ott írtuk a leckét, ott játszottunk mi, gyerekek, ott beszélgettünk, együtt az egész család. Apám vágta kint a fát, amivel édesanyám főzött, fűtött, meleget varázsolt nekünk.

Kedves Testvérek! Éljk úgy a családot, ahogy a Szent Család mutatja! Az apa legyen a biztos pont, akihez igazodni lehet, az édesanya pedig az oltalom! Ehhez az eszményhez tarthatják magukat a nagyszülők is, de a keresztszülők is, és minden rokon, barát, aki a családhoz kötődik, a család életét segíti.

2009. december 26.

Evangélium Szent Máté könyvéből (Mt. 10,17-22)

Abban az időben Jézus így szólt tanítványaihoz: Legyetek óvatosak az emberekkel szemben, mert bíróság elé állítanak, zsinagógáikban pedig megostoroznak benneteket. Miattam helytartók és királyok elé hurcolnak, hogy tanúságot tegyetek előttük és a pogányok előtt. Amikor átadnak benneteket a bíróságnak, ne töprengjete, hogyan és mit mondjatok. Abban az órában megadatik majd nektek, hogy hogyan beszéljete. Hiszen nem ti fogtok beszélni, hanem Atyátok Lelke szól majd belőletek. Halálra adja testvér a testvérét, az apa a gyermekét, a gyermekek a szüleik ellen támadnak, hogy vesztüket okozzák. Miattam mindenki gyűlölni fog titeket. De aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözü.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Aki állhatatos marad, az üdvözü! Milyen sokat jelent ez a mondat a keresztény ember számára! Aki állhatatos, aki kitart a végsőkig, az üdvözü. Kitartani az Isten fia mellett, kitartani Jézus Krisztus mellett.

Karácsony másnapján ez a kérdés, hogy van-e erő az emberben, van-e annyi szeretet és hűség, hogy kitart Isten mellett?

Szent István diakónust ünnepli az egyház karácsony másnapján. Az első szent vértanúkat.

Ki is az a diakónus? A papság három fokozatából az első, a kezdőlépcső. Vannak a diakónusok, másképpen szerpapok, vannak az áldozópapok, és vannak a püspökök. Ebbe a három szintbe tagozódik a katolikus egyház papsága, de az ortodox keresztény egyház is. Mindhárom fokozat felszenteléssel jár együtt. Mindhárom fokozatnak megvan a maga küldetése.

A szerpapság az, a diakónus, aki az oltár körül szolgál. Általában az ötödéves teológushallgató kapja meg a felszentelésnek ezt a fokát. Áldozópap a hatodik év végén lesz. Van azonban, aki megmarad a diakónus szinten, és abban szolgálja az egyházat, a híveket. Átváltoztatást nem tud végezni, ehhez nem kapta meg az apostoli kézrátételt, nem gyóntathat, de keresztelhet, eskethet, prédikálhat és az oltár körül segédkezik. A stólat nem úgy hordja, mint az áldozópapok, hanem keresztbe téve.

Az első diakónust, Szent Istvánt halálra kövezték azért, mert az Isten szeretetét belekiáltotta a világba, hangosan vallotta meg Jézus Krisztus isteni voltát. Vértanú lett.

Már a IV. században felvetette egy olasz püspök, hogy vajon nem ellentmondás-e, hogy közvetlenül a karácsony ünnepéhez kapcsolódóan rögtön vértanúságra emlékezünk? Ő maga meg is válaszolta ezt a kérdést. Nincs itt ellentmondás, mert az élethez tartozik a halál is, mert a szenvedés része az életünknek. Mert a Krisztusról vallott tanúságtétel része az életünknek!

A legenda szerint azért kövezték meg Istvánt, mert őneki is megjelent a betlehem csillag, mint a három mágusnak, a három királynak. De ő az életét adta ezért.

Ez ugyan egy legenda, de ez is jelkép: megmutatja, hogy a betlehemi csillag látványáért az éltet is érdemes odaadni. Nem kell halálra gondolnunk, sokkal inkább az életünk odaajándékozására Krisztusért. Szent Istvánt is a csillag vezette Krisztushoz, és ő egész életét átadta neki, őhozzá tartozónak vallotta magát még akkor is, ha ezért elvették az életét.

Erről szól karácsony másnapja. A betlehemi csillag odavezet bennünket a kisdéd jászlához, akiben felfedezhetjük magunkat, a magunk létező, vagy épp hiányzó ártatlanságát, tisztaságát, de a másnap figyelmeztetést kapunk, hogy emellett a kisdéd mellett ki is kell tartanunk!

A Szenteste és karácsony első napja az érzelmek síkján hozza közel hozzánk ezt a felismerést. Talán valóban békében telt a Szenteste, talán valóban szeretet honolt a szívekben, sokunknak megadatott a karácsonyi hangulat, amely segíthet a karácsony valódi jelentését átélnünk. De ez a hithez még kevés!

Nem elegendő az akár még oly tiszta szeretettel zajló ajándékozás, a szeretetben együtt töltött idő, vagy a nincsteleneknek kiosztott sok ezer ételadag. Ez az év többi napjára nagyon kevés. Keresni kell az Istent, és ki kell tartani mellette, hűségeseznek kell maradni Hozzá.

Karácsony másnapján már nem az érzelmekről van szó, hanem a hűségről. Látják, kedves Testvérek, ezért vagyunk ma már sokkal kevesebben. Tegnap még sokakat idehozott az érzelem, de ma már megmutatkozik, hogy a hűség mennyivel kevesebb. Hűségeseznek lenni, kitartani az Isten mellett a legnehezebb.

Három dolog miatt érdekes a karácsony a mai emberek többsége számára: az előrehozott karácsony, a hangos karácsony és a zavarosan értelmezett, giccses karácsony. Mivel már elvesztették az ünnep valódi értékét, tartalmát, ezért helyettesítik a kedvük szerinti töltettel.

Már október végén, november elején díszítik a karácsonyfát az üzletekben, szól a karácsonyi muzsika. Sokan maguk is díszítenek otthon karácsonyfát, mondván, hogy a gyerek nem tudja kivárni. De alig múlik el az ünnep, már röpülnek a fenyőfák a balkonokról, szemétté silányítják a körbeugrált karácsonyfát. Az előrehozott karácsony mérgez! Mert éppen azt nem adja meg, amiről a karácsonynak szólni kell.

Hangos a karácsony. Nagy a zaj körülötte. Az ádvent már zajos karácsonyvárás, amelyben semmi elmélyülés, önmagába tekintés, megtisztulás nincs. A vásárlások zaja, a vad, eladósodást is bevállaló szerzés, hamis adakozás hangossága megakadályozza, hogy az ember észrevegye a betlehemi csillagot.

Zavaros, értelmezhetetlen lett sokaknak a karácsony. A megszülető kisdetről már nincs szó, csak valami giccses, őszintétlen szeretet-ünnepről.

Különösen nagy zavart mutat az elmúlt hetekben zajlott esemény, a kettős kereszték állításának zagyva magyarázata. Itt a faluban mondja nekem az egyik itteni vezetőjük, hogy azért is fontos ezeknek a keresztéknek a felállítása, mert Szent István királyunkat is ekkor ünnepejük! Aki összekeveri a karácsonyt augusztus 20-ával, Szent István királyunkat Szent István diakónus vértanúval, annak egyéb zavarok is uralkodnak a fejében a karácsonnyal kapcsolatban.

Ez a példa is mutatja, hogy milyen zűrzavar, mennyi hiányos ismeret uralkodik manapság a karácsonnyal kapcsolatban, hiszen még hivatkoznak is erre a zagyvaságra, alapnak tekintik közösségi, politikai akciókhoz.

Testvérek, soha ne törekedjünk előhozni a karácsonyt, mindig őrizzük meg az ünnepi csendet az ádventben és az ünnep során. Ami a legfontosabb, hogy tudjuk az ünnep tartalmát és azt ünnepejük, ne valami képzelt mást. Nem szégyen nem tudni valamit, meg lehet kérdezni olyasvalakitől, akinek ismeretében bízhatunk. Ne az Internetben bízunk, mert tele van téveszmével, silány tartalommal, és már a kérdésfeltevéshez is szükség van előzetes ismeretre.

Őrizzük meg az ünnep méltóságát, szakralitását, misztériumát!

Emlékszem, amikor gyerekként a templomban meghallottam felzúgni az éneket: 'Fel nagy öröme, ma született, Aki után a Föld epedett...' Úgy éreztem, hogy az a hang, az a hangos énekszó, majd szétvetette a templom falait. Az öröm fakadt ki az emberek lelkéből, ahogy énekeltek tele torokból, telve kirobbanó örömmel, hogy megszületett a kisdetről, megszületett a Megváltó!

2009. december 25.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 1, 1-18)

Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt, és Isten volt az Ige. Ő kezdetben az Istennél volt.

Minden általa lett, és nélküle semmi sem lett, ami létrejött. Benne élet volt, és az élet volt az emberek világossága. A világosság a sötétségben fénylik, de a sötétség nem fogadta be.

Az Ige volt az igazi világosság, amely megvilágosít minden embert: ő jött el a világba.

A világban volt, és a világ általa lett, de a világ nem ismerte meg őt: saját világába jött, és az övéi nem fogadták be őt. Akik pedig befogadták, azokat felhatalmazta arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazokat, akik hisznek az ő nevében, akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.

Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Szent Máté és Szent Lukács evangéliumában az emberek által sokkalta könnyebben érthetően van megfogalmazva a karácsony misztériuma. Szent János isteni fogalmakkal írja le, hogy mi is történt, mit is jelentenek nekünk, embereknek a karácsonyhoz kapcsolt történések. Szent Máté és Szent Lukács érzelmi oldalról közelíti a témát és hozza közelebb az emberekhez a történetek jelentőségét.

Szent János azt mondja, hogy az ige testté lett és köztünk lakozik. Ez a rövid mondat foglalja össze a karácsonyi történet tartalmát, a valóságos tartalmat számunkra. Úgy is mondhatjuk, hogy az isteni szó testet öltött.

A mi vallásunk a kinyilatkoztatás vallása. Már az Ószövetségben az Isten a próféták által figyelmezteti az embert, tanítja az embert. Az egész Ószövetségben a szó tartalma adja a valóságot. A próféták szava oktat: 'Legyetek jók, mert elpusztultok! Keressétek az Istent, hogy teljes életetek legyen! Valósítsátok meg az Isten akaratát!' Mindez kevésnek bizonyult.

A Mennyi Atya már nem csak szóval tanít bennünket ezt követően. Így válik a karácsony ünnepe nagyon fontossá számunkra. Megfoghatóvá teszi az ünnepet az, hogy az ige, a szó, az igaz szó testté lett a gyermek képében. Ezen a módon teszi érzelmileg gazdaggá az embert a karácsony, ha valóban ezt ünnepli.

Az Ószövetség az írások által kíséri az életet, de azt követően megfoghatóvá, felfoghatóvá válik az egész isteni kegyelem. az isteni szeretet.

A megszülető gyermek képében Isten alkalmat ad az embernek arra, hogy felismerje magát a gyermekben. Mert nem volt elég a szó, az írás. Nem elég hallgatni a felolvasott, vagy elmondott szavakat, hanem az ember számára leginkább érthető, látható, valóságos formában jelenik meg az ige, az ártatlanság, a tisztaság ember számára leginkább érthető alakban, egy újszülött megtestesülésében.

János írja: a szóból tett legyen. A szeretetből valóság legyen, a békéből valóság legyen.

Amikor az ember rátekint egy kisdre, önmagát megláthatja benne. Ahogy a kisgyerek itt az előbb kijött, rácsodálkozott a betlehemre, abban benne volt a gyermeki tisztaság. Ez az isteni kegyelem a karácsonyban, hogy rátekintve a jászolban fekvő kisdre, az önmagad tisztaságát, ártatlanságát láthatod meg. Önmagadat találhatod meg, amire vágyol, hogy olyan legyél. Olyan tiszta és olyan ártatlan.

Karácsony ezért a legszebb ünnepünk. Érzelmi ünnep. A húsvét a hit ünnepe, a hit kemény ünnepe. Ott nincs érzelem, vagy hiszem a Feltámadást, vagy nem. A karácsony engedi, hogy

érzelmeinkkel építsük hitünket. Rátekinthetek egy gyermekre és felfedezhetem benne a magam ártatlanságát, a magam tisztaságát.

Manapság, kedves Testvérek, általános jelenség, hogy megelőlegezik a karácsonyt. Még nincs is a gyermek, akinek a születését kéne ünnepelni, de már ünnepelnek. Ez elárulja, hogy nem is a gyermek születésének ünnepéről van szó, hanem a csillogásról, vásárlásról. Nem is akarnak a gyermekre tekinteni. A emberek hátat fordítanak a valódi ünnepnek. Elvesztették helyüket a világban, a tájékozódást.

Sokan szomorúak, hogy most esik az eső. Miért nincs hó, hol marad a karácsonyi hangulat! De hát a karácsony az nem hangulat kérdése. A gyermek születéséhez nincs köze a hangulatnak. A gyermek a hangulattól függetlenül megszületik. Az élet nem függ a hangulatoktól.

Ha valaki felkészült, tiszta szívvel tekint a megszületett kisdedre, meglátja magát benne, mint egy tükörben. Az ott meglátott tükörkép segít a lelkünk ártatlanságát, tisztaságát visszahozni. Ezzel az élménnyel mindenkinek széppé válik a karácsony.

Az egész világon, kedves testvérek, ma azért mutatják be a szentmiséket, azért imádkoznak, hogy minden ember tekintsen rá a megszületett kisdedre, és lássa meg magát benne.

Ó, drága karácsony! Kiteljesíted-e az életemet? Lesz-e benne több melegség? Lesz-e benne több szeretet, emberség? Tudok-e olyan tiszta szívvel odaállni a betlehemi jászol mellé, hogy ezt az élményt magammal viszem szívemben az egész évben?

A karácsony-szónak eredeti jelentése az, hogy átlépni, belépni. A szláv nyelvből ered. Vajon be tudok-e lépni abba világba, ahol az ige testté lett? Aki kívül marad, annak nem jön el a karácsony élménye, nem lesz igazi karácsonya. Vajon van-e erőm belépni az Isten hajlékába, az Isten világába?

Vigyük magunkkal ezt a több, mint gondolatot! Az ige testté lett! Ott van a betlehemi jászolban. Tekintsünk rá, és lássuk meg benne magunkat! Látjuk-e még benne a tiszta arcvonásainkat, megvan még a szerethetőségem, a szeretni képességem?

2009. december 24.

Evangélium Szent Máté könyvéből (Mt. 1,18-25)

Jézus Krisztus születése így történt:

Anyja, Mária jegyes volt Józsefnek. Mielőtt azonban egybekeltek volna, kitűnt, hogy Mária gyermeket fogant méhében a Szentlélektől. A férje, József igaz ember volt, nem akarta megszegyéníteni, ezért úgy határozott, hogy titokban bocsátja el. Míg ezen töprengett, megjelent neki álmában az Úr angyala, és így szólt: "József, Dávid fia, ne félj attól, hogy feleségül vedd Máriát, mert a benne fogant élet a Szentlélektől van, Fia születik majd, akit Jézusnak nevezel, mert ő váltja meg népét bűneitől."

Mindez pedig azért történt, hogy betelesedjék, amit az Úr a prófétái által mondott: Ime, a Szűz gyermeket fogan, és fiút szül, és az Emmánuel nevet adják neki, ami azt jelenti: „Velünk az Isten.”

Amikor József felébredt álmából, úgy cselekedett, amint az Úr angyala megparancsolta neki. Magához vette feleségét, de nem ismerte meg, amíg az világra nem hozta a fát: a gyermeket pedig elnevezte Jézusnak.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Minden egyes gyermekszületés megváltoztatja a család életét. A jelenlévők közül minden édesanya, aki magához ölelte újszülött gyermekét, minden édesapa, aki először fogta kezébe az újszülöttet, azok ismerik azt a kimondhatatlan érzést, ami akkor érintette meg őket.

Szavakkal le nem írható érzés ez, amely abból a boldogságból fakad, hogy a gyermek életünk folytatója, őbenne adják tovább életüket a szülők. Minden egyes újszülöttel megtörténik az a csoda, hogy a világmindenség általuk tovább él.

Ezért érezzük meg ennek az éjszakának a megszentelt voltát. Az ÉLET születik a világra! Minden születéssel részesei leszünk az isteni műnek, de ez a születés, amelyre ezen a napon emlékezünk, ennek az isteni műnek legfontosabb mozzanata.

Jézus születése tanít bennünket, hogy az élet maga megszenteli az embert. Ha nem fordítunk hátat az életnek, ha a kisdeden mindig ott marad a tekintetünk, akkor velünk marad ez a megszentelt állapot.

Istennek társai lehetünk, ha megszenteljük mi is ezt az éjszakát. Hogyan tudjuk ezt megtenni?

Itt vagyunk a betlehemi jászol előtt. Az egész világ elcsendesedett. A legtöbben óhatatlanul magukba tekintenek, szereti-e őket valaki? Mindenki szeretve akar lenni. Nincs olyan ember, aki ne vágya arra, hogy valaki szeresse.

Isten szeret bennünket. Senki nem marad magányos, mert egyvalakinek biztosan fontos, egyvalaki biztosan szereti. Az Isten! Ezért történt ez a születés. A Mennyei Atya ajándékozta nekünk gyermekét, hogy tükör legyen. A gyermek ártatlanságában, tisztaságában tükröztethetjük a magunk képét.

Ezt a gyermeket mindenki a keblére ölelheti, mindenki a magáénak tudhatja. Erről a gyermekről az egész világ elmondhatja, hogy hozzá tartozik. Az ő gyermeke. Az én gyermekem, akiben örömet lelhetem.

Ezért van, hogy nincs az a művész, aki ne alkotott volna a karácsonyról valami szépet, gyönyörködtetőt. A költő verset ír a karácsonyról, a festő képet alkot a karácsonyi történetről, a kisdetről.

Kedves Testvérek! Nagyon nagy szükségünk van arra a melegségre, amit a karácsonyi éj áraszt. Az emberek szíve megnyílik, és egymás felé fordulnak. Nem az ajándékok sokasága vonzza őket, hanem az együttlét, az öröm, hogy együtt lehetünk békességben, szeretetben.

A békességre vágyunk, hogy elmúlják az önzés, a sok szenvedés az önzés által, a kiteszítottság, a szeretetlenség.

Rólunk szól a karácsony, kedves Testvérek, rólunk. Nem az ajándékokról, hanem rólunk. Az emberről, akinek szüksége van az Istenre. És az Isten nekünk adja a gyermekét, csak fogadjuk is el.

Az emberről szól, aki telve van vágyakozással a békesség, a szeretet után. A mai éjszaka Isten után vágyakozik. Ha tudatosan bennünk ez a vágy, amelynek kézzelfogható, az emberi elme számára felfogható tárgya a megszületett isteni gyermek, akkor tartsuk is meg ezt a vágyat. Mert ez vezet tovább Isten felé a további napokon, az év napjain. Öleljük magunkhoz az isteni gyermeket, mert tisztasága, ártatlansága minden nap mércét mutat.

2009. december 20.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 1,39-45)

Az angyali üdvözet után Mária útra kelt, és a hegyek közé, Júda egyik városába sietett. Belépett Zakariás házába, és köszöntötte Erzsébetet.

Amikor Erzsébet meghallotta Mária köszöntését, szíve alatt felujjongott a magzat, és a Szentlélek betöltötte Erzsébetet. Hangos szóval így kiáltott:

„Áldott vagy te az asszonyok között, és áldott a te méhednek gyümölcse! Hogyan lehet az, hogy Uram anyja jön hozzám? Mert íme, amikor fülemben csendült köszöntésed szava, örvendezve felujjongott méhemből a magzat! Boldog vagy, aki hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked!”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Milyen szép és fontos szavakkal zárja Szent Lukács az evangéliumi részletben elmondott történetet: „Boldog vagy, aki hitted, hogy beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neked!”.

Ez a mondat a szent evangélium tanításának lényege, amely a mai helyzetre is igaz, hogy boldogok lehetünk, hogy ilyen rossz időben is – igaz, decemberben ez nem számít rossz időnek – hogy ebben a nagy hóban, hidegben is eljutottunk az Isten házába.

Boldog az az ember, aki az Isten szándékai szerint él, aki azon igyekszik, hogy az egész életét eszerint rendezze be. Erről szól az adventi idő is. Erről szólnak a karácsonyi napok. Boldog az az ember, aki az Úr útján jár!

El kell indulni az Isten felé, el kell indulni a testvéreink felé. Ez a két út egyfelé visz.

A találkozás, az együttlét szétszítja az örömet, de a bánatot is. Osztozunk egymás örömében, és megosztjuk, ezzel oldjuk is egymás bánatát. Találkozás szereteteinkkel, barátainkkal, ismerőseinkkel mind-mind ilyen együttlét, amely közösséggé formál, amely Isten felé irányít minket. Áldott az az ember, aki úgy indul ilyen találkozásra, hogy telve van szeretettel!

Kedves Testvérek! Az egész karácsony egy nagy titok, egy misztérium. Ennek a találkozásnak a misztériuma. Isten és ember találkozik. Boldog az az ember – újra csak ezt tudom mondani – akinek szívében beteljesedik a karácsony ünnepe, a karácsony szépsége, megéli annak titkát!

Sajnos, Testvérek, a mai világ legendává silányítja a karácsonyt. Mert hiányzik a hit. Olyanról beszélnek, ami számukra megfoghatatlan, értelmezhetetlen. Próbálkoznak a giccsel, a Téliapóval, meg minden mással, de valójában üres marad az ünnep, mert nincs mögötte a hit. Tartalom nélkül, üresen ünnepelni nem lehet. Ez az igazi baj a karácsonnyal a mai ember számára, mert érzi az ürességet, és nem tud vele mit kezdeni.

Nem tud mit kezdeni azzal, hogy Szűz Mária a Szentlélektől fogantatott, nem tud mit kezdeni a fogantatás isteni erejével. Inkább nevetségessé teszik a szent, szakrális isteni művet, mert nincs bennük hit. Keresik ebben is a rációt, a megmagyarázhatót, az emberi világ szabályait. Pedig eközben az Úristen a tenyerén hord bennünket, gondoskodik rólunk, óv bennünket, de sok mindenre nem kapunk választ. De attól az még az isteni mű.

Nemrég láttam a tévében Kokas Ignác festőművésszel egy beszélgetést halála évfordulója alkalmából. Nagyon tanulságos volt. Azt mondta ez a művészember: 'Három létező fogalmat az egész életemben nem tudtam megfesteni. Ezek a sohasem, a mindig és a pillanat. Örökké arra törekedtem, hogy a képeimen megjelenjék a sohasem, a mindig, vagy a pillanat élménye. Akikor festés közben lefeküdtem – mert ő öreg, elhagyott zsidó temetőben festett legtöbbször – mert nem volt ihletem a festéshez, rászóltam a halottakra: itt vagytok?'

Kereste az örökkévalóság hangját.

'Nem tudtam megragadni' – mondta a festő. 'Mert az életben vannak fogalmak, amikhez hit kell.'

Akármihez fogunk, kedves Testvérek, ha éppen a festéshez nincs is tehetségünk, de bármihez fogunk, van abban valami, ami nem magyarázható, nem racionális. És mégis valóságos, mert ott van benne a hitünk.

A szeretet sem magyarázható, hogy éppen miért az a személy, vagy más. Belső indíttatás, és nem is igényeljük a magyarázatot.

Ezért boldog az az ember karácsonykor, aki a betlehemi jászolat a kezében tartja a hitével. Felujjong a lelke, mert a betlehemi kisdéd fekszik ebben a jászolban. Mert számára ez találkozás az Istennel.

Egy másik szép gondolata Kokas Ignácnak az volt, amikor arról beszélt, milyen érzés keríti hatalmába a képei előtt egy kiállításon. Úgy érezte, hogy a képeivel meztelenül mutatja magát. A képek nem takarnak el semmit rajta, mindent megmutatnak, a lelkét is.

Olyan érthetetlen és olyan szép az isteni kegyelem, annyi minden csodálatosat hoz közel az emberhez. Lenyúl hozzá az Úristen, kíséri, segíti. Nem kell ezt feltétlenül érteni.

Megtisztított, de meztelen lélekkel állok az Úr elé, és kérem, ő öltöztessen fel ünnepi díszbe, hogy az ő eszközévé válhassak. Hiszem és vallom a Megváltást, hiszem és vallom a Megtestesülést, hiszem és vallom, hogy Te vagy az egy élő Isten!

Így lehet megtapasztalni, megjeleníteni és továbbadni az Isten szeretetét. Ehhez jelent erős kapaszkodót a betlehemi jászol, a karácsony titkának megélése.

2009. december 6.

Evangélium Szent Lukács könyvéből (Lk. 3,1-6)

Tibériusz császár uralkodásának tizenötödik esztendejében történt: Poncius Pilátus volt Júdea helytartója, Galileának Heródes volt a negyedes fejedelme, testvére, Fülöp meg Itureának és Trachonitisz tartománynak, Lizániász pedig Abiliának volt negyedes fejedelm. Annás és Kaifás főpapok idejében az Úr szótát intézett Jánoshoz, Zakariás fiához a pusztában. S ő bejárta a Jordán egész vidékét, hirdette a bűnbánat keresztségét a bűnök bocsánatára, ahogy meg van írva Izajás Próféta beszédeinek könyvében: „A pusztában kiáltónak ez a szava: Készítsétek az Úr útját, egyengessétek ösvényeit. A völgyeket töltsétek fel, a hegyeket, halmokat hordjátok el. Ami görbe, legyen egyenessé, a göröngyös változzék sima úttá, és minden ember meglátja az Isten üdvösségét.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Hogy minden ember meglássa az Isten üdvösségét. Erre készülve kell mindent egyenessé tenni, simává, hogy semmi akadály ne álljon ennek útjában.

Hagyjátok, hogy működjék bennetek a Szentlélek Úristen kegyelmének áramlása! Ne engedjétek, hogy ez az áramlat valami módon megakadjon az életekben! Tisztítsatok el minden akadályt az útjából! Ha az erényeket nem fejlesztjük magunkban, akkor elakadunk, és elakad a lelkünkben a kegyelem áramlata is. Ha nem vigyázunk, mindig akad valami, amely falat, vagy más akadályt épít a lelkünkben. Ez pedig eltávolít bennünket az Istentől.

Az ádventi napok lehetősége, hogy az időközben keletkezett falakat, akadályokat lebontsuk, eltávolítsuk a Szentlélek kegyelmének áramlása útjából. Ilyen akadálymentes, megtisztított lélekkel érdemes várni a karácsonykor megérkező Kisjézust, a karácsonyi Jézust.

Keresztelő Szent János szótata erre hív minket: 'ami csúnya, legyen széppé, ami görbe, legyen egyenessé, ami igaztalan, az legyen igazzá!'

Az ádventnek, a várakozásnak ebben van a szépsége, kedves Testvérek, hogy idő van arra, hogy kitakaríthatjuk a lelkünket. Nem újévi fogadalmakra van szükség, azok úgysem érnek semmit, hiszen fogadkozások csupán. Az nem lelki megújulás, a lelki megújulás az ádventben lehetséges.

Fogadásra készülünk ilyenkor, és ahhoz a rendrakás elengedhetetlen. Eldobálom ilyenkor a szemetet és a haszontalan, esetleg káros dolgokat, és előveszem a már elfeledett értékeket. Megtisztítom, helyreállítom, széppé teszem. Mindazt a sok értéket, amit hoztam, kaptam a családomban, a vallásomban. Amiket kényelmességből elhanyagoltam, hagytam tönkremenni, bepizkolódni, elfakulni.

Elvagyok az Isten nélkül, kényelmesebb az élet nélküle!

Gondoljuk mindezt át, testvérek! A kényelem okán éppen a legnagyobb értékeink vesznek el, mennek tönkre. Most van itt az idő, hogy ezek az értékeink újra előkerüljenek megtisztítva, helyreállítva.

Oly érthetetlen számomra az a gyakori eset, amikor látok olyanokat, akiknek szülei mélyen megélt hitben éltek, azt igyekeztek továbbadni, de mégis úgy élnek, mint akiknek nincs Istenük. Hogy juthat el az ilyen ember oda, hogy nem jelent számára semmit az ünnep, az arra való készülődés ideje, az ádvent.

Így alakul ki az, hogy a karácsony csak egy csillógó-villógó káprázat lesz, elmarad az újjászületés öröme. Valami hiányzik ilyenkor. Sok akadály maradt, nem tud áramlani a kegyelem, ami az élet éltetője.

Sok felesleges dolgot cipelünk magunkkal. Ezek is akadályok. Görcsösen ragaszkodunk elképzelésekhez, szokásokhoz, amelyek nem segítenek, hanem éppen gátolnak. Visszatartanak az Istentől.

A szentgyónás egy jó takarítóeszköz. A szentgyónással megújul a lelkünk, kedves Testvérek.

Sok embernek elmarad az istenélménye, mert nem is keresi az Istent. Lelki élményeken keresztül juthatunk az Istenhez közel, és ezeket a lelki élményeket kaphatjuk meg a templomban. Az emberek számára oda kötődnek ezek a lelki élmények. A mai világ ezt nem akarja megérteni, sőt tagadja. Eldobják azt a magasztos érzést, amivel beléphetnének Isten hajlékába, és a békesség, szeretet, és minden egyéb fontos lelki értékhez kaphatnák meg a kegyelmi erőt.

Ha bízom az Istenben, és nyitott, megtisztított szívvel jövök felé, akkor áradni kezd a kegyelem. Magától.

A megszülető kisgyermek tisztasága elmúlik a növekedésével, annyi a környező mocskok, a zaj. Sokan oda jutnak, hogy elvesztik a lelkükben kiépült falak mögül a kilátást, jövőtlenné válnak. De ezeket a falakt le lehet bontani. A lelkünket meg lehet tisztítani.

Móra Ferentől olvastam egy karácsonyi történetet. Arra készülnek a faluban, hogy az ünnepen majd mondjon karácsonyi verset egy kisgyermek. De hogy mégse gazdag gyerek szerepeljen, válogatnak a szegényebbek közül. Az egyik gyerek azért nem jó, mert mindig taknyos, a másik meg más miatt, míg végül Móra Ferikére esik a választás. A szegényes ruhája megfelelőnek tetszett a betlehemi hangulathoz. Abban az időben a templomokban áldoztató rácsok voltak az oltár előtt. Ebben a templomban márvány teteje volt az áldoztató rácsnak. No, erre a márványra állították az ünnepen Ferikét, aki szépen el is mondta a verset. De utána nem akart lejönni a rácsról. Hiába szóltak neki, csak állt tovább a gyerek. Végül valaki leszedte őt, amire nagy sikoltás, sírás fakadt a gyerekből, mert lyukas volt a csizmácskája és a talpa odafagyott, odaragadt a márványhoz.

A lelkünknek kellene így odaragadni az Istenhez, hogy le se tudjanak onnan választani!

Ádvent második vasárnapja erre hív bennünket. Söpörjünk, tisztítsunk, dobjuk ki a szemetet, és tegyük méltó helyükre a szerzett értékeinket!

2009. november 22.

Evangélium Szent János könyvéből (Jn. 18,33b-37)

Abban az időben:

Pilátus maga elé hívatta Jézust, és megkérdezte tőle: „Te vagy-e a zsidók királya?”

Jézus így válaszolt: „Magadtól mondod ezt, vagy mások mondták neked rólam?”

Pilátus ezt felelte: „Hát zsidó vagyok én? Saját néped és a főpapok adtak a kezembe. Mit tettél?” Ekkor Jézus így szólt: „Az én országom nem ebből a világból való. Ha ebből a világból volna az országom, szolgálaim harcra kelnének, hogy ne kerüljek a zsidók kezére. De az én országom nem innét való.”

Pilátus megkérdezte: „Tehát király vagy?”

Jézus így felelt: „Te mondod, hogy király vagyok. Én arra születtem és azért jöttem a világba, hogy tanúságot tegyek az igazságról. Aki az igazságból való, az hallgat a szavamra!”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Krisztus király ünnepe van. Ez nem olyan régi ünnep, és magyarázatra is szorul. Az emberek általában a királyt olyan személynek tartják, aki hatalmánál fogva mindent megtehet, gazdagságánál fogva szolgák tömege veszi körül, pompa, fényűzés a környezete. Ez a kép pedig nem illik Jézusra.

Az Úrjézus nem palotában született, nem királyi családba, hanem egyszerű zsidó kézműves családba. Szegénységbe, egyszerűségbe.

Hogyan lehet mégis Jézus Krisztus a mi királyunk? Hogyan lehet Ő király, amikor Pilátus is gúnyból íratta a keresztfára tetejére, hogy ez a zsidók királya. Az ő fogalmai szerint egy ilyen szegényes alak hogyan is lehetne király! Gúnyolódott rajta.

Jézus ráhagyja, mert érzi azt, amit Pilátus ki akar fejezni: 'Kit érdekel, hogy te királynak gondolod magad? Ugyan ki fog előtted térdet hajtani?'

Térdet hajtani. Ki előtt hajtanak térdet mind a mai napig? A térdelés kifejezi, hogy elismerem a feljebbvalóságát annak, aki előtt térdet hajtok. Elismerem az ő fölségét, az ő nagyságát.

Közbevetően megjegyzem, hogy a templomba bejövők térdhajtásának elmaradása éppen azt fejezi ki, hogy nem ismerik el, mert fogalmuk sincs róla, hogy az istenházában Isten elé térnek. Esküvőre érkezők téblábolásában látszik ez, vagy keresztelőkor, hogy teljesen hiányzik oly sokakból ennek leghalványabb tudata is.

A térdeléssel elismerjük az ember semmisségét Istenhez mérten. Krisztus király olyan hatalmassága a világnak, aki előtt nemcsak illendő, de kötelező a térdhajtás.

Ezt a hatalmasságot, ezt a mindenhatóságot ünnepeljük Krisztus király ünnepén. Arra emlékeztetjük magunkat, hogy Krisztus a minden a világ számára. Krisztus a jelenvaló, aki jelen van mindenhol és mindenben a világon!

El lehet pusztítani a róla szóló könyveket, ki lehet dobni a keresztek az iskolákból, mindent meg lehet tenni tárgyakkal, de Krisztust nem lehet letagadni, nem lehet kitörölni a világból. Mert az Istent nem lehet kitörölni a világból.

Mert Krisztus a kezdet és a vég. Ez van a húsvéti gyertyán is, az alfa és az omega jele, a legelső és a legutolsó betű a görög ábécében, amely éppen ennek a jelképe, a kezdetnek és végnek, a mindennek.

Mindenki számára Ő a kezdet már az anyai méhben, és az élet végén is Ő van velünk. E két pont között is velünk van, és min nekünk ki kell fejezni hódolatunkat e fönség előtt, ki kell mutatnunk, hogy számunkra ő a minden, a teljesség.

A mai napon Szent Erzsébetről is illik megemlékeznünk. Elmondható minden szentről, hogy ők bizonyosan megélték a kezdet és a vég misztériumában Krisztus király mindenségét, hiszen csak így élhettek szentként. A saját életük kezdeténél és végén biztosan Krisztus kezét fogták, velük volt. Szentként az életükben is jelen volt az Isten. Ezt a példát mutatják nekünk a szentek: úgy kell élnem, ahogy az Istenhez méltó!

Ha ezt képesek vagyunk megtenni, akkor az nekünk hoz jót, az a mi lelki gazdagságunk javára válik. Nem lesz üres az életem, hanem teljességet érzek, tartalmas élet élményét kapom. Ahol hiányzik az Isten, ott az élet üres, amelyik családban hiányzik az Isten, ott a családi élet is üres. Sokan vergődnek a családi kötelékben, mert az Isten nem tagja a családnak, nincs kihez igazodni, nincs, akihez fordulni lehet a bajban.

Amelyik családban valóban jelen van az Isten, ott a gyerekek is ezt viszik magukkal, ha kikerülnek onnan. Akkor nekik is lesz minden helyzetben társuk, igazodási pontjuk. Akkor ők is megélik a kezdet és a vég közti mindenség hatalmát, amely nem elnyom, hanem éppen felemel.

Ha mindez nincs, akkor alakul ki a tengődés napról napra, évről évre. Ez pedig ürességhez vezet. A próbatételeken megbuknak, elfásulnak, az életük is silánnyá válik.

Minden azon múlik, hogy merem-e vállalni az Istent az életemben. Ehhez el kell tudnom fogadni a teremtő Istent, a kezdet és a vég által kifejezett mindenségét, teljességét, tudok-e hódolattal térdet hajtani mindenhatósága előtt. Nem mint egy alattvaló, hanem mint egy társ, aki elfogadja a felette álló szerető, segítő hatalmát.

Az egyik napon riportot láttam fiatal orvosokról, akik közül sokan inkább külföldön keresnek megélhetést. Ott nyilatkozott egy fiatal orvos, hogy ő nem megy, inkább az onkológián szerzi gyakorlatát a sok szinte reménytelen helyzetű rákos beteggel. Kérdezték, hogy miért éppen ott, ahol oly kevés gyógyulási sikerélménye lehet, oly sokan halnak meg. Ez a fiatal orvos elismerte, hogy sokan meghalnak ott, nem sikerül a gyógyítás, de ő mégis marad, mert hisz a feltámadásban, hisz abban, hogy van örök élet. Ez ad neki erőt a sok szenvedés, és sok halál megélésekor.

Az ilyen hit erőt ad. Az ilyen hittel végzett munka, az ilyen hittel teli élet Istennel végzett munka, Istennel élt élet. Alázatosan leborul Isten előtt, és elfogadja Isten mindenhatóságát, és Isten segít a legnehezebb helyzetekben.

Kedves Testvérek! Isten örök! Sokan próbálkoznak, hogy kitöröljék az Istent az életből. Mindenféle Istenre utaló szimbólumot elpusztítanak, leszedik a keresztek, lerombolják a templomokat, de ettől az Isten még tovább él, van! Bennünk él, magunkban hordjuk. Magunk vagyunk a tanúi.

A Szentírásban olvassuk: 'ha ti nem tesztek tanúságot rólam, akkor majd a kövek fognak beszélni'. Tudják, Testvérek, milyen súlyos szavak ezek? Ha élő nem lesz, aki tanúságot tegyen Istenről, akkor majd az élettelen kövek fognak megszólalni.

Kedves Testvérek, Önök tanúságot tesznek Istenről minden alkalommal, amikor eljönnek a szentmisére. Lehet akármilyen idő, jönnek. Ez nagy kegyelem, Testvérek. Ez azt mutatja, hogy Önökben él a hit, Istenhez akarnak tartozni. Ezt a tanúságtételt viszik haza is a templomból. Felmutatják ezzel, hogy Krisztus király népeként életüknek része az Isten.

2009. november 15.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 13,24-32)

Abban az időben Jézus ezt mondta tanítványainak: „Azokban a napokban, amikor a gyötrelmek véget érnek, a nap elsötétedik, a hold nem ad világosságot, a csillagok lehullanak az égről, és a mindenséget összetartó erők megrendülnek.

Akkor majd meglátjátok az Emberfiát, amint eljön a felhőkön, nagy hatalommal és dicsőséggel. Szétküldi angyalait, és összegyűjti választottait a világ négy tájáról, a föld szélétől az ég határáig.

Vegyetek példát a fügefáról: Amikor már zöldellni kezd és levelet hajt, tudjátok, hogy közel a nyár. Így ti is, amikor látjátok, hogy ezek mind bekövetkeznek, tudjátok meg, hogy közel van már, az ajtó előtt.

Bizony mondom nektek, nem múlik el ez a nemzedék, míg mindezek be nem következnek. Ég és föld elmúlnak, de az én ígéim soha el nem múlnak. Am azt a napot vagy órát senki sem tudja, sem az ég angyalai, sem a Fiú, hanem egyedül az Atya.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Ez a mai evangéliumi történet kedvenc részlet a szekták számára. Ezek a szekták – vagy mai szóhasználattal – kiségyházak szeretik ijesztgetni az embereket a világvégével, egyben azt ígérik, hogy velük meg lehet úszni annak következményeit.

Újabb és újabb közeli időpontra teszik a világvégét. Különösen kedvenc volt a 2000. év fordulója. Nem zavarta őket annak tudata sem, hogy a naptár a történelem folyamán többször is módosított szerkezetű, így a múltó mérésére nem alkalmas. Viszonylagos csupán.

Az embert mindig izgatta a világ vége. Izgatta és izgatja a világ teremtése, keletkezése is, de abban is világ végének keresése rejlik.

Az apostolok is, mint bárki más, kérdezték Jézust, árulja el nekik az időpontot. Jézus egyértelműen válaszol a mai evangélium utolsó mondatában: azt még az angyalok sem, de ő sem, a Fiú sem tudja, csak a mennyei Atya.

A világ teremtése sem világos számunkra, annak ellenére, hogy a Teremtés Könyve leírja azt, de még kevésbé tudjuk az okát, hogy miért teremtette az Isten a világot. Ez ma ugyanolyan misztérium, mint a régmúltban.

Jézus földi élete utáni időben a legelső keresztények a legközelebbi jövőben várták, hogy vége lesz a világnak, és Jézus újra eljön. Eladták mindenüket, nem is dolgoztak, mert már nem érdemes. Pál apostol korholja őket, mert tudja, amit Jézus mondott: nem tudjuk sem a napot, sem az órát!

Testvérek! Nem a világvégét kell várni, hanem olyan életet kell élni, amelynek minden pillanatában jöhet a világvége, a személyes világvége is, a halál, anélkül, hogy az Istennel való találkozásunk fenyegetne. Annak az embernek, aki Istennel él, akiben a szeretet munkálkodik, annak nincs félnivalója a világvégétől.

A világvége akkor tör ránk, ha szeretetlenség vesz körül bennünket. Az a világvége, amikor eltűnik a remény, mert megszűnik a szeretet. De mindenki számára van az ilyen világvégéből is kiút. Ez pedig a Jézus Krisztusba vetett hit, aki minden ilyen helyzetben segítséget nyújt.

Görögországi zarándoklatunkon is gyakran megesett, hogy romok között járkáltunk, ahol valaha emberek éltek. Sokszor lehet látni lakóházak maradványait, romjait, ahol fel lehet fedezni a valaha ott élt emberek nyomait. Itt lehetett a konyha, itt alhatott a család, itt volt a tűzhely, de már csak lepusztult kövek látszanak. Testvérek, az a világvége a családban, amikor már csak

romokban tapasztalható a család élete! Amikor kihűl a családi tűzhely, amely az ételt, a meleget jelenti, amely elteti a családot.

(Ezt követően Zoltán atya felolvasta a Püspöki Kar levelét Árpád-házi Szent Erzsébet ünnepéhez kapcsolódóan.

Idézetek a levélből: Árpád-házi Szent Erzsébet ünnepe nem csupán egy nagy magyar szent liturgikus ünnepét jelenti egyházunk számára, hanem annál többet. Példája felszólít bennünket arra, hogy igyekezzünk megőrizni és továbbvinni az evangéliumban gyökerező szolgáló szeretetet. ... A gazdasági válságból keresi az emberiség a kiutat. Szentatyánk, XVI. Benedek pápa idén megjelent Caritas in veritate kezdetű enciklikájában így szól erről: 'Ám a szeretet túlhalad az igazságosságon, mert szeretni annyi, mint adni, odaadni a másiknak azt, ami az >>enyém<<; ugyanakkor a szeretet soha nem létezik igazságosság nélkül, amely azt követeli, hogy megadjuk a másiknak azt, ami az >>övé<<, ami léte és működése alapján megilleti. Nem tudok a másiknak a >>magaméból<< ajándékozni, ha előbb nem adtam meg neki azt, ami az igazságosság alapján jár neki.' ... Szentatyánk szavai elgondolkodtatnak és arra biztatnak bennünket, hogy Szent Erzsébet példáját követve, a magunk módján vegyük ki a részünket a szegénység elleni küzdelemből. ... November 22-én a templomi gyűjtést az egyházi karitatív munka céljaira ajánljátok fel. Ezzel is méltó választ adhattok arra a felhívásra, amit Szentatyánk hirdetett meg az evangélium szellemében a szegénység elleni küzdelemre.)

Kedves Testvérek, ehhez nincs mit hozzátenni! Az adakozásról épp a múlt héten elméltünk. Mindenki a maga módján adjon. Segítő szándékkal, jó szívvvel. A jóisten minden adományt meghálál. Ez már számtalanszor bebizonyosodott.

De nem mindig pénz jelenti az adományt!

Legutóbb egy tízéves gyerek édesapját temettük. A gyerek Leányfalun jár iskolába. A temetésen nem voltak ott az osztálytársai! Senki az iskolából. Hogy lehet ez? Hogy lehet, hogy annak a kisfiúnak nem adnak támaszt, együttérzést nagy fájdalmában? Az lenne a természetes, hogy az egész osztály, az osztályfőnökkel együtt ott lenne a sírnál. Hogy nem érzi a tanár, hogy szükség van most arra, hogy szeretetet adjon?

Az az igazi kereszténység, Testvérek, hogy nem közömbös az egyik ember a másik iránt. Észreveszi a szükségét, és segít.

Adjunk hálát a Jóistennek, hogy meleg van otthon, hogy van étel az asztalon és vegyük észre, hogy hol segíthetünk, ahol mindez nincs!

2009. november 8.

Evangélium Szent Máté szerint (Mt. 12,38-44)

Egy alkalommal, amikor Jézus tanított, ezt mondta a tömegnek: „Óvakodjatok az írástudóktól, akik szívesen járnak hosszú köntösben, és szeretik, ha nyilvános tereken köszöntik őket. Örömet elfoglalják a zsinagógában és a lakomákon a főhelyeket. Felélik az özvegyek házát, és közben színleg nagyokat imádkoznak. Ezért keményebb ítélet vár rájuk.” Ezután leült szemben a templompersellyel, és figyelte, hogy a nép hogyan dobja a pénzt a perselybe. Sok gazdag sokat dobott be. De egy szegény özvegyasszony is odajött, és csak két fillért dobott be.

Erre magához hívta tanítványait, és így szólt hozzájuk: „Bizony, mondom nektek, ez a szegény özvegy többet adott mindenkinél, aki csak dobott a perselybe. Mert ők a feleslegükből adakoztak, ez pedig mindent odaadott, amije csak volt, egész vagyonát.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Érdekes ez a mai evangéliumi történet. Jézus ismét a szegény és a gazdag ember viselkedését, életfelfogását taglalja. A korábbi, ezzel foglalkozó evangéliumi részlet sem arról beszél, hogy az ember üdvössége attól függne, hogy gazdag vagy szegény. Nem ettől függ, hanem, hogy milyen az élete, milyen a lelkülete, milyen módon hat környezetére jóval, széppel, nemes dolgokkal. Ez a mércéje minden embernek.

A becsületesség, a jóság, a tisztesség nem attól függ, hogy ki milyen gazdag, vagy szegény-e.

Mindig elszomorít, amikor hallom, hogy azért ilyen gyengék a pedagógusok, mert kevés a fizetésük. Azért dolgoznak hanyagul a köztisztviselők, mert nincsenek megfizetve. Kedves Testvérek, a becsületesség az nem fizetésfüggő! A tisztességet nem pénzkérdés.

Ma azt akarják bebeszélni nekünk – éppen a tisztességtelenek – hogy adjunk felmentést a becsületesség, a tolvajlás, a tisztességtelenség, vagy a gyenge teljesítés vétségében akkor, ha nehéz körülmények között él az illető, ha kevés pénzzel rendelkezik, azaz szegény. Nézzük el, ha gyengén tanít a pedagógus, vagy megvesztegethető a rendőr, vagy más közhivatalnok, ha ellopják a szobrot, vagy a terményt.

Felmentést ad magának is az ilyen ember, hiszen szegény. Ez, kedves Testvérek, önbecsapás! Ilyen nincs! A becsületesség az becsületesség. A gyenge teljesítés az gyenge teljesítés. Nem függ össze az anyagiakkal.

Az ember akkor éli tisztességgel az életét, ha mindent elkövet – tehetsége szerint – hogy a legjobbat nyújtsa abban, amit tesz. Ettől teljesen független az a társadalmi probléma, hogy ilyen nagy különbségek képződnek szegények és gazdagok között. Hogy óriási különbségek, nagyon sokszor indokolatlan különbségek vannak anyagi juttatásokban. Ez a társadalom szégyene, de ettől nem függhet a tisztesség, a becsület.

Azért ilyen, mert nincs megfizetve! Ez a mondat gyakran elhangzik, Testvérek, de ez nagyon szomorú, mert félrevezet, mert igaztalan, mert tisztességtelenségre sarkall.

Azt kell helyette mondani, hogy azért ilyen, mert nincs erkölcs! Mert képtelen a tisztességre. Mert nincs igénye arra, hogy becsülettel lássa el feladatát, élje az életét.

Soha nem az dönt, hogy milyen körülmények közül jön valaki, ha tisztességről, mondjuk ki: Istennek tetsző életéről van szó. Lehet, hogy szociológiailag nagyok a különbségek Kelet-, vagy Nyugat-Magyarország lakossága között, de semmi különbség nincs az emberek jósága, becsületessége között.

Egyszerűen fogalmazva az ember Istenhez való viszonya nem attól függ, hogy szegény-e, vagy gazdag. Szegény is, gazdag is jó ember lehet, aki mindent elkövet, hogy szép családja legyen, hogy munkájával hasznára legyen másoknak, hogy Istennek tetsző életet éljen.

Kérdezhetjük azt is: ki dolgozik ma a legtöbbet egy családban? Az édesanyák! Akárhonnan vizsgáljuk, akár eljárnak dolgozni, akár nem, mindenképpen rájuk esik a családban a legtöbb munka. Nincsenek ezért megfizetve! Sehogy! Sokan ezért nem is tekintik munkának, de nagyon igazságtalan tévedés. Nem pénzért teszik, az igaz, de szeretetből, áldozatvállalásból. Ezt meg sem lehet fizetni. De megbecsülni igen!

Ide tartozik egy másik mai jelenség: a szónak nincs becsülete!

Az elmúlt hosszú időszakban bármit kellett csináltatnom, a legtöbb esetben a papíron megegyezetteket sem tartják be a munkára vállalkozók. Sem az árban, sem az időben, sem a minőségben. Még egy szöveget nem vert be, de már pénzt akar. Nem azon töri a fejét, hogy jó minőségű munkát végezzen, hanem hogy mennyi pénzt lehet elkérni. Ez az első. Ez is egyfajta tisztességtelenség.

Miért van ez így? Azért, kedves Testvérek, mert nincs Isten-kapcsolat! Isten nélkül nem lehetünk tisztességesek, nem tudunk helyt állni semmiben.

Ki kell engesztelnünk az Istent, ne haragudjon ránk hibáink, bűneink miatt. A legprimitívebb ősrégi vallásokban is fő helyen volt az Isten kiengesztelése. Ha hegy mellett éltek, akkor a hegyen élő istent engesztelték, vagy a víz mellett élők a víz istenét. A zsidók is így tettek, az Ószövetség tele van engesztelő áldozatok említésével. A mi hitünk szerint az Úrjézus Krisztus a húsvéti keresztdozatban és a feltámadásában magára vette Isten kiengesztelését mindnyájunkért. Ezért a szószólónk Krisztus, ezért foghatjuk a kezét, ezért könyöröghetünk hozzá, hogy bocsássa meg bűneinket. A keresztségben is Krisztus az, aki új emberként fogadja el a megkereszteltet. Bűneink megvallásához is Krisztus jelenvaló képviselőjéhez, a paphoz kell fordulnunk, és rajta keresztül kaphatjuk meg Krisztus bocsánatát.

Ajándékokkal nem váltjuk meg bűneinket. Sok pénzzel nem vehetünk jóságot, tisztességet. Az ajándék természetesen segíthet a jóság megélésében. Aki tiszta szívvel adakozik, az jobb emberré válik, de nem váltja meg magát. A szeretettel való adás a jóság ismérve. Ha észreveszem a szükségét, és igyekszem segíteni, akkor a lelkem gazdagodik. De ez sem az Isten kiengesztelése. Az csak Krisztus által lehetséges.

Mai jelenség, amely szintén nyugat felől jön hozzánk, hogy nem gyónnak az emberek, hanem adakoznak. Nyilván nincs is bűnük, úgy tartják, de ha van is, letudják az adakozással. Körbenézhetünk, hogy merre tart a világ. Nem ez lenne a helyzet, ha igaz lenne ez a büntelenség. Az emberek felmentik saját magukat, legfeljebb egy kis adakozás, aztán el is van intézve. Látszik, hova jutunk így!

Ne azért adakozunk, hogy ezért lelkünk emelkedését megváltssuk, mert az csak Krisztustól jöhet. Istenem, bocsásd meg bűneimet! Istenem, adj erőt, hogy holnap jobb emberként keljek fel! Istenem, adj erőt, hogy holnaptól még jobban szeressem a családomat és szívvel, lélekkel tegyek értük! Hogy tegyek mindazokért, akik rám vannak bízva!

Akkor legmagasabb mindenki, amikor letérdel, és kéri az Istent!

2009. november 1.

Evangélium Szent Máté szerint (Mt. 5,1-12a)

Abban az időben:

Jézus látva a tömeget, fölment a hegyre, leült, tanítványai pedig köréje gyűltek. Akkor szólásra nyitotta ajkát, és így tanította őket:

„Boldogok a lélekben szegények, mert övék a mennyek országa. Boldogok, akik sírnak, mert ők vigasztalást nyernek. Boldogok a szelídek, mert ők öröklik a földet. Boldogok, akik éheznek és szomjaznak az igazságot, mert ők kielégítést nyernek.

Boldogok az irgalmasok, mert nekik is irgalmaznak. Boldogok a tiszta szívűek, mert ők meglátják Istent. Boldogok a békességszerzők, mert őket Isten fiainak fogják hívni.

Boldogok, akiket üldöznek az igazságért, mert övék a mennyek országa.

Boldogok vagytok, ha miattam gyaláznak titeket és üldöznek, ha hazudozva mindenféle gonossággal vádolnak titeket. Örüljete és ujjongjatek, mert nagy lesz a ti jutalmatok az égben!”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Megnéztem a teológiai szótárban, hogy mit is jelent az, hogy boldog. Azt írja, hogy boldog az az ember, aki békében él, szeretetben van, csendben éli az életét.

A szentmisében is sokszor előfordul ez a szó: boldog. A sláger is mondja: 'minden ember boldog akar lenni'. Erre vágyik mindenki, hogy boldog legyen, hogy szeretve legyen.

Sok mindent képes nélkülözni az ember az életben, de boldogság, azaz béke, szeretet nélkül sokáig nem képes élni. Először lelkileg, majd fizikailag is elpusztul az ember. Az éhezés, a hideg, minden egyéb viszontagság valahogy megoldható, de szeretetlenségben életképtelenek vagyunk.

Sok példát lehet erre látni az öregotthonokban, ahol sok az elhagyott öreg. Aki közülük fel tudja fogni a helyzetét, bizony nagyon szenved, mert szeretetlenségként éli meg, hogy odakerült. Még az is előfordul, hogy azzal csapják be az idős embert, hogy csak nyaralni hozzák az otthonba pár hétre. Pár régi bútorával bekerül egy kicsiny szobába, sokszor nincs is egymaga. Talán nem is nagyon néznek rá a hozzátartozók ezután. Hát hogyan élné meg szeretetlenségként ezt a mama, vagy a papa!

Nem akarok senki felett pálcát törni, hiszen nincs is rá jogom, meg minden egyes eset más és más, de erről gondolkodnia kell mindenkinek, ha ilyen helyzetbe kerül idős szüleivel, rokonával.

Mindenki vágyik rá, hogy szeretve legyen, hogy boldog legyen. De mi a boldogság forrása? Jobban tesszük fel a kérdést így: ki a boldogság forrása? Az élő Isten!

IX. Károly király megkérdezte egy költőtől: 'Mond meg nekem, ki a boldog a földkerekségen?' Azt válaszolta: 'az Isten'. Erre a király: 'nem így értettem, az Isten olyan elvont, túl távoli, az emberek közül kérdeztem'. A költő válasza: 'az a boldog ember, aki legjobban hasonlít Istenre'!

Az a boldog ember, aki legjobban hasonlít az Istenre, vagy törekszik arra, hogy minél jobban hasonlítson Istenre!

Az ilyen ember úgy éli az életét, úgy cselekszik, hogy törekszik arra, hasonlítson Istenre. Követi Krisztus útját, mert ez a boldogság forrása, ezen az úton szerzi meg a boldogságot, tud szeretni, és őt is szeretni fogják. Ha tudok szeretni, másoknak boldogságot osztok, hisz szeretve lesznek.

Ez az élet szentsége!

Kisgyerekkoromban gyűjtöttem a szentképeket, mindenkitől azt kértem. Rendeztettem a tartókban, nézegettem a szenteket. Nagyon távoli volt minden szent, valami nagyon különleges, nem is emberi már. A múlt század elejei szentekről szóló könyvek leírásai még fokozták ezt

giccses szövegeikkel. Rossz fogalmazásaikkal, ábrázolásukkal azt akarták elmondani, hogy a szentek Istenre hasonlítottak.

Ezért is nem szerették őket életükben, csak haláluk után kezdték tisztelni őket. Miért? Mert életszentségükkel akaratlanul is tükröt tartottak kortársaik elé, és ez a kép nem tetszett! Ha pedig nem tetszik, akkor inkább akarják a tükröt összetörni, mint megváltozni, törekedni arra, hogy jobban hasonlítsanak Istenre.

Kedves Testvérek! 1984-ben Lengyelországban élt Jerzy Popielusko fiatal pap, aki minden tetteivel tükröt tartott az elnyomó hatalom elé. Ismert volt arról, hogy mennyit imádkozik a hazájáért, a lengyel nemzetért, a kommunista diktatúra megszűnéséért, az egyház szabadságáért. Ezt nem tűrték! Elhurcolták, eszméletlenre verték, és élve dobták emésztőgödörbe, megfulladt. A temetésén kettőszázötvenezeren vettek részt. Ekkora tömeg ellen nem tudtak semmit tenni a hatalmon lévők. Az emberek kövekből szívet formáltak. Elhordatták, mire az emberek másnapra újraépítették a szívet, de mindig több kőből.

Ugyanilyen történet Meszlényi Zoltáné, akit éppen tegnap avattak boldoggá Esztergomban. Ő is kiállt az egyház híveiért, Krisztusért, és megölték. Nem akart ő hős lenni, de kiállásával tükröt mutatott a diktatúrának. Ezt nem tűrték el, elhurcolták, módszeresen agyonverték. Kezét dróttal összekötve fejjel lefelé dobták a sírgödörbe. Még egy kutyát sem temetnek így el. Milyen emberek voltak ezek, akik ilyenre képesek? És most azt érjük meg, hogy az ilyen emberek akkori és mostani támogatói egymást tüntetgetik ki!

Jerzy Popielusko, vagy Meszlényi Zoltán életszentsége mutat rá arra, hogy semmilyen körülmények között sem szabad, hogy eltávolítsanak bennünket Krisztustól. Törekedünk arra, hogy minél jobban hasonlítsunk Istenre, és ez a törekvés megőrzi bennünket Krisztusnak.

2009. október 25.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 10,46-52)

Abban az időben:

Tanítványaival Jézus Jerikóba érkezett. Amikor tanítványainak és nagy tömegnek a kíséretében elhagyta Jerikót, egy vak koldus, Timeus fia, Bartimeus ott ült az útszélen. Hallva, hogy a názáreti Jézus közeledik, elkezdett kiáltani: „Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtam!”

Többen szóltak neki, hogy hallgasson, de ő annál hangosabban kiáltotta: „Dávid fia, könyörülj rajtam!”

Jézus megállt, és így szólt: „Hívjátok ide!” Odaszóltak a vaknak: „Bátorság! Gyere, téged hív!” Az eldobta köntösét, és odament Jézushoz. Jézus megkérdezte: „Mit akarsz, mit tegyek veled?”

A vak ezt felelte: „Mester, hogy lássak.”

Jézus erre így szólt hozzá: „Menj, a hited megmentett téged.” Az pedig nyomban visszanyerte látását, és követte őt az úton.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! A mai szent evangélium egy csodát mond el, Jézus visszaadja a látását egy vaknak. De ez nemcsak egy történet, egy csodás történet, hanem sokkal inkább tanítás ismét. Azt mondja el nekünk, hogy érdemes az Isten felé kiáltani.

Mindig vannak olyanok, akik azt mondják: 'nem érdemes', 'csak nem gondolod, hogy éppen veled tesz csodát az Isten', 'minek jársz te még templomba, már szinte senki sem megy oda'. De sokan vannak, akik mégis mennek, mert megvan bennük a készség, a hit. Megvan bennük az alázat és a szeretet, akarnak találkozni Istennel. Kiáltani akarnak neki, mint a vak ember az evangéliumi történetben. Vigaszt, gyógyulást, támaszt, segítséget remélnék és várnak. Elindulnak, mert ha nem, akkor biztosan vakságban maradnak.

Ha bajom van, ha sötétség vesz körül, ha depresszióba estem, akkor kell, valamilyen kiút, sötétben nem jó maradni. Ha elindulok oda, ahol találkozhatok valakivel, aki vigaszt nyújthat, aki segítséget adhat, aki enyhíthet a bajomon, netán el tudja oszlatni a sötétséget körülöttem, akkor van reményem, hogy mindezt megkaphatom.

A történetbeli vak ember a bizalom példája. Hallja, hogy arra jár Jézus, és kiált neki. Rászólnak, hogy hallgasson, Jézus nem ér rá ilyen nyomorultakkal foglalkozni. De ő nem hagyja magát. Bízik abban, hogy meghallja őt Jézus és segít rajta. Imádságunk, kéréseink és hálaadásunk ilyen kiáltás.

Hálaadási imádság a szentmise is. Az 'eucharisztia' görögül hálaadást jelent. Hálát oly sok mindenért kell a adnunk! Az életért, a mai napért, az örömért, a nehézségekért és azok leküzdhetőségéért, a boldogságért, a szomorúságért, és azért, hogy kikeveredhetek a szomorúságból.

Kedves Testvérek! Az első századokban a Miatyánkot a keresztény közösségben csak a már megkeresztelt hívek mondhatták. Minden egyéb imádságban közösen részt vehettek, de a Miatyánk annyira szent dolog volt, hogy a még nem megkeresztelteknek el kellett hagyniuk a szertartás helyszínét a Miatyánk alatt. Milánó püspöke 1700 évvel ezelőtt megtiltotta a Miatyánk szövegének papírra vetését, nehogy méltatlan kezekbe kerüljenek ezek a magasztos szavak.

Ez ugyan az akkori gondolkodásból fakadt, de éreznünk kell mindebből, hogy mit jelentett az első századok keresztényeinek a 'Mi Atyánk' szavak kiejtése. A legszebb és leginkább biztató szavak ezek az emberiség számára, mert azt jelentik, hogy van atyánk, hogy nem vagyunk elhagyatva, hogy van akik, gondoskodik rólunk, hogy van valaki, aki a vak sötétségben is megfogja a kezünket és kivezet onnan. Ezért is fontos, hogy a szentmisében is a Miatyánk imádkozásakor ne folytassuk a szöveget, hanem a pappal együtt kezdjük mondani: 'Mi Atyánk'!

Gondoljunk vissza ismét a mai evangélium történetére! Mit tesz a vak ember, amikor Jézus hívja? Eldobja köntösét, hogy az se akadályozza abban, hogy Jézushoz menjen. Jelzés ez arra, hogy mindent el kell hagynunk akkor, ha Jézus hív, mert nehogy akadályozzon. Minden elé helyezzük Jézus hívását, semmi sem fontosabb annál, minthogy találkozhassem Jézus Krisztussal.

Az emberben a legősibb, a leghatalmasabb, kitörölhetetlen vágy az Isten utáni vágy. Az is szenved ennek hiányától, aki nem tud erről. A hiány űrt okoz a lélekben, amelyet nem lehet mással kitölteni.

Volt iskoláskoromban egy hittan tanárunk, aki egy titokban felszentelt pap volt, amúgy katona. Elvitt bennünket Pozsonyba kirándulásra. Felmentünk arra dombra, ahol egy templom állt, amelynek tornyát a kommunisták lebontatták, nehogy a város fölé egy templom tornyosuljon, egy kereszt uralja a várost. Mi ebből még nem sokat értettünk, de örültünk a templomban tapasztaltaknak. Gitáros misén vettünk részt, amit még soha nem hallottunk, utána süteménnyel vendégelt meg a pap, amiben még nem volt soha részünk.

Miért mesélem el mindezt? Mert arra mutat rá, hogy ugyan le lehet bontani a hit jelvényeit, el lehet pusztítani a szakrális értékeket, de eközben is él a hit, énekelnek a fiatalok Isten dicsőségére, örömmel vannak együtt, akiket a hit köt össze, mindig lesz olyan ember, aki segít Jézushoz Krisztushoz menni, hogy jól lássunk. Hogy lássunk!

Kiáltsunk másokért, a családjukért, a hazánkért: 'Jézus, Dávid fia, könyörülj rajtunk! Add, hogy lássunk!'

2009. október 23.

Evangélium Szent Lukács szerint (Lk 9,57-62)

Amikor már közel voltak Jézus szenvedésének és megdicsőülésének napjai, elhatározta, hogy tanítványjaival Jeruzsálembe megy. Történt pedig, hogy útközben valaki így szólt hozzá: "Követlek, bárhová mégy."

Jézus így válaszolt: "A rókának van odúja, az ég madarainak fészke, de az Emberfiának nincs hová fejét lehajtania."

Egy másikat Jézus szólított fel: "Kövess engem!" Az így válaszolt: "Uram, engedd meg, hogy előbb elmenjek és eltemessem apámat." "Hagyd a holtakra, hadd temessék el halottaikat - mondta neki -, te pedig menj, és hirdesd az Isten országát."

Egy harmadik ezt mondta neki: "Uram, követlek téged, de engedd meg, hogy előbb elbúcsúzzam a családomtól." Jézus így válaszolt: "Aki kezét az eke szarvára tette, és mégis hátratekint, nem alkalmas az Isten országára."

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Összejöttünk, hogy kifejezzük tiszteletünket és hálánkat az 56-os elesettek, a meghurcoltak, kivégzettek áldozatáért. Jutalmazza meg őket az Úristen!

Áldozatot hoztak a szabadságért. De miért vágyik annyira az ember a szabadságra? Miért hoz áldozatot azért, hogy leoldja a rárakott bilincset, miért éri meg akár az életét is odaadnia ezért?

A magyar nép történetét végigkísérik a nagy ellentétek. A vágy egy jobb és szebb jövő iránt mindig benne volt az emberekben.

A II. világháború után – a romhalmaz ország ellenére – fellélegzett a nép, végre szabadságot remélt. Ez a remény éltette a romok eltakarításában, az újjáépítésben. A borzalmas élmények minden családot érintettek valamiképpen, de a remény a szabad, jobb jövőre erőt adott. A háború előtti időben is nagyok voltak az ellentétek, a társadalmi különbségek, a háború ezt is elsöpörte. Ezért élt a remény, most végre jobb lesz.

A remény helyett újabb borzalom következett, a kommunista diktatúra telepedett rá mindenre. Hazug ígérekkel és nyílt terrorral minden korábbinál szörnyűbb rabságba taszított mindenkit, elvették a reményt, a jobb élet reményét.

1956 októberében jött el az a pillanat, amikor az emberek megkísérelték letörni magukról a bilincseket. Hatalmas erővel robbant ki a nagy tömegből a korábban remélt és eltiport szabadságvágy. Nem kellett nekik a kommunista hazugságok, a maguk kezébe akarták venni a sorsukat. Ezekben a napokban ismét megtalálták egymás kezét és boldog, reménykedő közösséggé váltak.

Emlékszem egy filmre, egy jelenetre ebből a filmből. A film az 56-os forradalom után játszódik. A tanító bemegy az osztályterembe, és megkezd az órát. Nagy darab színész játszotta a tanítót. Az óra elején a heti felelős, a hetes kiáll és sorolja a hiányzókat. Sok gyerek nincs jelen. A tanító kérdi a neveket: 'és ő hol van?' A hetes mondja: 'megsebesült'. A másik: 'meghalt, agyonlőtték'. És az: 'elmentek Magyarországról'. A tanító végigné az osztályon, majd hátat fordít és sír.

Kedves Testvérek! Ebből a kis jelenetből én azt szűrtem le magamnak, hogy azt mondta el, ezután valami új következik, mert az eddigieknek vége. 'Megsebesült, meghalt, elment Magyarországról'! Ezek haltak meg az utcai harcokban, kettőszázezren elhagyták az országot, több százat kivégeztek. Eltiporták a korábbi reményeket. Valami új remény támadt. A sok áldozat ezt az új reményt szülte.

Sok tekintetben máig nem volt lehetséges ezt az új reményt beváltani. Próbálkozások voltak, de a már 56-ban is jelen lévő 'másik oldal' mindig sikerrel elfojtotta. Ez a 'másik oldal' meg is

szaporodott. Az akkori hatalommal együttműködők, haszonlesők, néma cinkosok az akkor született remény ellen dolgoznak.

De ez a remény nem halt meg! Az emberek szabadságvágyát, a reményt egy jobb életre csak elfojtani lehet, de megfojtani nem. Rajtunk a sor, hogy ismét újjáépítsük az országot!

Vannak olyan nemzeti kérdések, amelyekben a nemzet minden tagjának egyet kell értenie. Ilyen az ország, a nemzet szeretete, ilyen az, hogy teszünk ezért az országért, nem pedig elvárunk tőle, ilyen, hogy büszke vagyok az országra és a nemzetre, ilyen, hogy a határon túlra szakadt nemzetrészeket testvéreinknek tekintjük. Ezekben nem lehet vita!

Az újjáépítés most kevésbé romeltakarítás, vagy épületek újraépítése, hanem a lelkek újjáépítése. Mert ebben történt a legnagyobb rombolás.

Tudják, kedves Testvérek, mindig lesznek ennek az országnak rosszakarói, még saját nemzeten belül is, nem is kevesen. Mindig lesznek, akik bele akarnak rúgni, bele is rúgnak, nem is kevesen. Mindig lesznek, akik ócsárolják ezt a nemzetet, nem is kevesen. De mindig lesznek, és ők vannak többen, akik magukénak érzik ezt az országot, ezt a nemzetet, akik megtesznek mindent ezért a nemzetért, országért, és mindig lesznek olyanok, akiknek fontos ennek az országnak, nemzetnek a jövője. Ezeknek a sokaknak kell fogni az Úristen kezét, hogy segítse őket.

Ezek a sokak tisztességgel, becsülettel végzik munkájukat és ekkor van rajtuk az Úristen áldása. Ez a legnagyobb erő a 'másik oldal'-al szemben: a tisztesség és a becsület. Ezen kicsorbult a korrupció, a hazugság, a besűgás, a silányság.

2009. október 18.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 10,42-45)

Abban az időben:

Jézus így szólt tanítványaihoz:

„Tudjátok, hogy akiket a világ urainak tartanak, azok zsarnokoskodnak a népeken, és vezető embereik éreztetik velük hatalmukat. De közöttetek ez ne így legyen! Ha valaki közületek ki akar túnni, legyen a szolgátok, és ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája! Hisz az Emberfia nem azért jött, hogy szolgáljanak neki, hanem hogy ő szolgáljon, és életét adja váltságul sokakért.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! A mai szent evangélium a szolgálatról beszél, azt tanítja, hogyan szolgáljuk elsősorban Istent, és ugyancsak elsősorban az Embert. A szolgálat maga a küldetésünk, vagy fordítva: a küldetésünk maga a szolgálat.

Érdemes újra és újra átgondolnunk, hogy mit jelent az Istent szolgálni, és az embertársaink javára lenni! Hogyan szolgáljuk közösségeinket, ezen belül is elsősorban a családjunkat!

Születésünktől fogva – magunkkal hozott talentumunk szerint – szolgálatra vagyunk hivatottak. Ebben a szolgálatban benne kell lennie annak a magasztos szándéknak, hogy a szolgálat nem alantas, nem egy kiteszített, megvetett, kihasználható ember végzi, hanem a szolgálat Istentől van, és az Istenért van. Azért szolgálok, mert szeretem a rám bízottakat.

A szolgálatban teljesedik ki mindannyiunk élete. Ebben nincs számítás, nincs viszonzás várása, nincs haszonlesés. Szívesen, szeretettel végzem a szolgálatot.

Jézus erre tanít minket. Legyetek készek mindig, hogy bármikor segítséget tudjatok nyújtani mindenkinek, akinek arra éppen szüksége van!

A mai evangélium hosszabb változatában arról esik szó, hogy a tanítványok némelyike versengésbe kezd: 'ki a nagyobb, ki ülhet Jézus jobbán és balján', mások pedig megnehezteltek emiatt. Jézus ezért rója meg őket, és mondja: 'ha valaki közületek első akar lenni, legyen mindenkinek a szolgája!'

Nem elismerés, nem pozíciószerezés a szolgálat célja. Az Istenért kell történnie, a lelkek üdvösségére!

Az Úrjézus tanítása a kezdeti időben, a kereszténység hajnalán könnyen és szépen terjedt. Két-három emberöltő alatt elterjedt a kereszténység az üldözések ellenére. Ennek oka éppen az, hogy a szolgálat igaz volt, a szolgálat végzése tiszta volt. Könnyen szerveztek meg mindent maguk között, hiszen nem volt jelen a számítás, a haszonlesés. Akik Jézus Krisztus tanait megismerték, meg is értették, és ez átalakította életüket. Boldogan szolgáltak, életüket áthatotta ez a tisztaság. Ezt megtapasztalták a többiek és sokan emiatt váltak hívőkké, lettek Jézus-követők, keresztények.

Szolgálatuk közösséget, igaz közösséget teremtett.

Az első száz év után már minden falunak papja volt, városoknak püspöke. Az így kialakult hierarchia nagyon erős közösséget hozott létre. De a pap, vagy a püspök nem vált ki a hívek közül, hanem élő kapcsolatban voltak egymással a közösségeken belül és a közösségek között is. Minden a kenyértörés megünneplése köré szerveződött, az akkori szentmisék köré. A közösség minden tagja részese lett a kenyér megtörésének, részese lett Jézus Krisztus áldozatának. A gazdagabbak felajánlották házaikat a kenyértöréshez. Később ezekből a helyiségekből lettek a templomok.

Egy V. századi filozófus felosztotta egy művében az egyházat piramis alakzatban. Eszerint a piramis felső részén vannak a főpapok, a papok, a szerzetesek, akik az isteni és kegyelmi ügyek

emberei, a piramis alsó részén helyezkednek el a tisztviselők, a hivatalnokok, az egyszerű hívek, akik már nem ebbe a lelki szférába tartoznak. Ezt az elképzelést elhitte az egyház, VII. Gergely pápa rendeletet is alkotott erről. Kettészakadt a valaha egyetlen egységet képező közösség. Ennek súlyát még ma is nyögjük!

Távolság támadt a hívek és a papok, főpapok között. Pedig a hívek közösségének egynek kéne lennie. Ez az így keletkezett távolság megbontja a hívek közösségét is, mesterségesen állított különbségeket hoz létre. Ez pedig rombolja a kegyelmi életet.

A mai egyházi közösségeknek le kell küzdeni ennek a különbségnek az elválasztó hatását, hogy ma is erősebb legyen az egység, mint a különbség. Ehhez a közösségnek erőre van szüksége. Ehhez megint csak az egyetlen lehetőség az Istenhez fordulni. Hitet kell tenni Jézus Krisztus mellett.

Ma alig vannak közösségek. Még falvakban is azt lehet tapasztalni, hogy az emberek nem ismerik egymást. Az én gyerekkoromban a falu összes gyereke ismerte egymást. Nem volt gond a játékhoz társakat találni. A gyerekből felnőtt lett, az ismeretség megmaradt. De a felnőttek is ismerték a gyerekeket, és felelősséget is éreztek minden falubeli gyerek iránt. Ha helytelenségen kapták akárki gyerekét, rá is szóltak, mint a sajátjukra. Jöttek a nénik a templomból és ránk szóltak: 'Voltatok már misén?'

Ma nem is tudnak a közösségek kialakulni. A gyerekek nem ismerik egymást, eljárnak másfelé iskolába, a felnőttek sem tudnak egymásról.

Leányfalun is, ha valaki építkezik, óhatatlanul kellemetlenséget okoz a szomszédainak. Fel is jelentik nyomban. Ha lenne közösség, akkor tudnának egymás gondjáról, és legalább eltűrnék az egymásnak okozott kellemetlenséget, de még talán segítenének is egymásnak.

Egymás elviselése is már szolgálat. A közösség és a szolgálat összetartoznak. Ahol egymást szolgálják, ott kialakul a közösség. Ez igaz a családban is, mint a legkisebb közösségben. Az egymás segítése, szolgálata építi, fenntartja a családot.

Teréz anyát sokszor kérdezték, hogy honnan van az elfogyhatatlan ereje a szolgálathoz! Az Istenhez fűződő élő kapcsolatból – volt a válasz.

Akinek élő kapcsolata van Istenhez, az képes a szolgálatra. Valódi szolgálatra.

'Krisztus minden családban otthagyja a keresztyét' – tartja a mondás. Minden családban van valamilyen baj. Segíteni, szolgálni kell minden Istentől kért és kapott erőnkkel ezt a legkisebb közösséget, mert ezáltal a nagyobb közösség is egységesebbé, erősebbé válik.

2009. október 11.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 10,17-27)

Abban az időben:

Amikor Jézus útnak indult, odasietett hozzá valaki, térdre borult előtte, és úgy kérdezte: „Jó Mester! Mit tegyek, hogy elnyerjem az örök életet?”

Jézus megkérdezte: „Miért mondasz engem jónak? Senki sem jó, csak az Isten. Ismered a parancsokat: Ne ölj! Ne törj házasságot! Ne lopj! Ne tanúskodj hamisan! Ne csalj! Tiszteld apádat és anyádat!”

Ekkor az így válaszolt: „Mester, ezeket mind megtartottam kora ifjúságomtól fogva.”

Jézus ránézett, és megkedvelte. Ezt mondta neki: „Valami hiányzik még belőled. Menj, add el, amid van, oszd szét a szegények közt, és így kincsed lesz az égben. Aztán gyere, és kövess engem!”

Ennek hallatára ő elszomorodott, és leverten távozott, mert nagy vagyona volt.

Jézus ekkor körülnézett, és így szólt tanítványaihoz: „Milyen nehezen jut be a gazdag az Isten országába!”

A tanítványok megdöbbenek szavain. Jézus azonban megismételte: „Fiaim, milyen nehéz bejutni a gazdagoknak az Isten országába! Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint a gazdagnak bejutni az Isten országába.”

Azok még jobban csodálkoztak, és kérdezték egymást: „Hát akkor ki üdvözülhet?” Jézus rájuk nézett és folytatta: „Embernek lehetetlen ez, de Istennek nem. Mert Istennek minden lehetséges.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Első hallásra a mai evangélium arról szól, hogy a gazdagok a rosszak, a szegények bezzeg jók. Nem erről szól pedig, nem gazdagról és szegényről. Sokkalta mélyebb a tanítás.

Számtalan példát tudunk arra, hogy szegény sem más ember, mint a gazdag, ha a szegény meggazdagszik, ez gyakran ki is derül. Lelkében nem különb a szegény a gazdagnál csak azért mert szegény. Nem az a kérdés az üdvösség szempontjából, hogy kinek mennyi jutott az anyagi jólétből.

A lélek gazdagságáról már inkább beszélhetünk, vagy arról, hogy akinek több jutott, az vajon hogyan tekint a szegényre, hogy viselkedik vele. De az anyagiakban szegényre is igaz, hogy akkor értékes ember az Isten szemében, ha a szíve nyitott mások felé, ha amilye biztosan van, a szeretet, azt hogyan osztja szét.

Az Ószövetségben, Testvérek, az a gondolkodás járta mindig, hogy akinek van, sok van, az értékes Isten előtt is, hiszen azért gazdag. Aki sikeres, azt az Isten megáldja, azt az Isten különösen szereti, hiszen azért sikeres. A szegény pedig a bűnös, hisz nem kap az Istentől anyagiakat.

Ez a gondolat a protestantizmusban ma is él, erre alapoz a sikeres protestáns szeretetszolgálat: 'Azért vagy sikeres, mert szeret az Isten, akkor pedig adakozz!' A katolicizmus másképp értelmezi a 'segíts magadon, az Isten is megsegít'-mondást. Nem egyedül azért vagyok sikeres, mert szeret az Isten, hanem mert minden tőle kapott képességgel igyekszem a jóra, és ezt az Isten is segíti. Vele együtt vagyok sikeres. De anyagilag gazdag, sikeres lehetek más körülmények miatt is. Nem az a kérdés tehát, hogy hogyan lettem gazdag, sikeres ember, hanem hogy ezzel hogyan élek.

Jézus szavai éppen arra utalnak ebben az evangéliumban, hogy a gazdagnak nehéz bejutni Isten országába, mert a gazdagsággal nagyon nehéz Istennek tetsző módon élni.

Itt előkerül egy fogalom, mert ide tartozik, hogy az ember 'üdvözül', 'üdvözülni akar', stb. Sokan nem értik ezt a fogalmat, pedig ez a legfontosabb, mert ez az ember célja. Ez az egész keresztény vallás alapszava, alapfogalma.

Mit mond Jézus Zakeusnak, aki a fára mászva figyeli Jézust: 'Gyere le a fáról, mert most hozzád térek be, és üdvösség támad a te házában!'

Elnyerni az üdvösséget! Ezt akarták az ószövetségi zsidók is, ezt akarjuk mi is. De mi az üdvözülés?

Megszabadítani, megszabadulni! Az összes próféta nevében benne van ez, a megszabadulás ígérete. Oziás, Izaiás, és a többiek nevében benne van a megszabadulás szó-gyöke.

Megszabadít, megment engem valaki. Ez a valaki eljön és megment, kiszabadít engem, minket. Ő a Messiás. De ez nem földi értelmű szabadítás, hanem a bűn fogságából való kimentés és az üdvözülés által Isten üdvösségében részesül. Az üdvösség jelentése: békesség.

Akit Krisztus megment a bűn rabságából, az Isten békességében részesedik, azaz beteljesül üdvösségében.

Kedves Testvérek, látjuk, hogy ennek semmi köze az anyagi gazdagsághoz, szegénységhez. De még a lelki gazdagsághoz, vagy szegénységhez sincs közvetlen összefüggése.

Minden cselekedetünket, gondolatunkat aszerint kell megítélnünk, hogy kockáztatja-e üdvözülésünket, az üdvösségre jutásunkat. Van erre szólás is: 'az üdvösségeddel játszol'. Ezt akkor mondjuk, ha a másik cselekedetében, gondolatában a jótól való eltérést érezzük meg.

Minden nap ajándék, testvérek. Mennek az évek, a napok, nekünk mindenben, mindenkor úgy kell eljárunk, cselekednünk, de még gondolkoznunk is, hogy azt mérlegeljük, segíti-e üdvösségre jutásomat, Isten szeretetének elérését, Isten békéjének elérését, vagy éppen veszélyezteti azt.

Szepesváralján egyszer megkérdeztem a templom sekrestyését, hogy misézhetnék-e. A válasza az volt, hogy mit képzelsz, ez püspöki templom! Szepescsütörtökön ugyanakkor egy lengyel szerzetes papot kérdeztem ugyanerről, hogy megengedi-e, hogy ott misézzek, amire az ő válasza az volt: 'Én nem tilthatom meg, hogy misézzem, hiszen az üdvösséggel játszának!'

Nem tehetjük meg, hogy Istent kizárjuk az életünkben, mert az üdvösségünkkel játszának!

2009. október 4.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 10,2-16)

Abban az időben:

A farizeusok odamentek Jézushoz, és megkérdezték: „Szabad-e a férjnek elbocsátania a feleségét?” Próbára akarták ugyanis tenni.

Ő azonban kérdéssel válaszolt: „Mit parancsolt nektek Mózes?”

Azt felelték: „Mózes megengedte, hogy válólevelet írjunk és elváljunk.”

Jézus folytatta: „A ti szívetek keménysége miatt írta nektek ezt a parancsot. Isten azonban a teremtés kezdetén férfit és nőt alkotott. Az ember ezért elhagyja apját és anyját, a feleségéhez csatlakozik, és ketten egy test lesznek. Ettől kezdve többé már nem két test, hanem csak egy. Amit tehát Isten egybekötött, azt ember ne válassa szét.”

Otthon tanítványai ismét megkérdezték őt ezzel kapcsolatban. Ezt válaszolta: Aki elbocsátja feleségét és mást vesz el, házasságtörést követ el ellene. Ha pedig a feleség hagyja el férjét, és máshoz megy, házasságot tör.”

Kisgyermeket vittek hozzá, hogy tegye rájuk a kezét. A tanítványok azonban elutasították őket. Amikor Jézus meglátta ezt, megharagudott, és azt mondta nekik: „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el őket, mert ilyeneké az Isten országa. Bizony, mondom nektek: aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint a gyermek, nem megy be oda.”

Azután ölébe vette a gyermekeket, és kezét rájuk téve megáldotta őket.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Jézus idejében a nők másodrendűek voltak a férfiakkal szemben, ezért az élet számos területén hátrányt szenvedtek. De azt követően is így alakult a sorsuk, gondoljunk csak arra, hogy Svájcban alig 50-60 éve van szavazati joguk. Jézus idejében a helyzetük még sokkal rosszabb volt, a lányok, asszonyok ki voltak szolgáltatva a férfiaknak. Többnejűség, a nők vallásgyakorlásának korlátozása mind erre mutat. A férfiaknak sok hibát, bűnt elnéztek, míg a nőknek szinte semmit. Így a férfiak akár elküldhették feleségüket, ha rájuk untak, csak egy elbocsátó levelet kellett írniuk.

Jézus kemény választ ad a farizeusok alattomos kérdésére. Rájuk olvassa keményszívűségüket, és Isten teremtő szándékával pirít rájuk: 'Amit tehát Isten egybekötött, azt ember ne válassa szét.'

A házassággal kapcsolatban, kedves Testvérek, ma sem könnyű az állásfoglalás. Egyszerű addig, míg a két megszeppent házasulandó az oltár előtt áll, és nekem arról kell beszélnem, hogy szeretniük kell egymást, a gondjaikat közösen meg kell oldaniuk, és egyéb igaz, de túl általános intelmet osztok ki nekik. De alig múlik el pár hét, és már nem merném ugyanazt elmondani nekik.

Miért?

Mert az élet nem fekete és fehér! Már egy hét alatt is sokféle helyzettel kell megküzdenie annak a fiatal párnak, amitől közös életük erősödhetett, de ha nem jól kezelték azokat a helyzeteket, akár gyengülhetett is. Egy hét elteltével a pap esküvői beszéde már hiteltelenné válhat, illetve ítékezésbe fordulhat. És ítékezni nincs jogunk.

Mindenki arra vágyik a házasságban, hogy a másik szeresse, hű legyen hozzá, a jelentkező terheket egyformán viseljék, osztozzanak az örömeiben, segítsenek egymásnak a bajban. Sokszor mégsem sikerül.

A miértre sokféle válasz adható, ami vagy helytálló, vagy nem, de mindenképpen ítékezés válik belőle. Nem ismerhetjük az okokat, még talán ők sem, akik elszenvedik a sikertelenséget. Ahhoz,

hogy ismét egymásra találjanak, vagy más módon oldják meg a helyzetet, csak azzal segíthetünk, ha imádkozunk értük és támogatásunkra, segítségünkre számíthatnak. Hogy tudják, valóban számíthatnak ránk.

Sokszor mondjuk: a családra van a legnagyobb szükség. Ez így is van. De mégis egyre több család hullik szét, zátonyra fut a házasság. Most ne az okokra gondoljunk, és ne ítélkezzünk. Vészhelyzetben segíteni kell!

Nagy szerencsétlenség a rokonságban, ha egy család széthullik. Azzal nincs is baj, ha ezt szerencsétlenségként élik meg. De ítélkezéssel felérő vélemények, tanácsok nem segítenek, még ha jó szándék vezérli is. A szeretet parancsa mást rendel. Segítséget, amellyel a család mégis tovább tud élni, amellyel csökkenthetjük a bajt, valamennyire gyógyíthatjuk a sebeket.

Bárki vagyok a bajba jutott család számára, akár a szülők édesapja, édesanyja, vagy testvére, akár jó barát, segíteni kell, jól segíteni.

Papként azzal nem segítek, ha ráolvasom a zátonyra futottakra a teológia igaz megállapításait. Hiszen ott vannak a gyerekek. A hajó süllyed, és ott vannak a gyerekek. Menteni kell a menthetőket. Meg kell akadályozni, hogy odavesszenek a hajón lévők.

Mindent meg kell próbálni! A kihulló apa helyett odaáll a nagypapa, a családot elhagyó anya helyett odaáll a nagymama, a testvér. Fogjanak össze a távolabbi rokonok, a barátok és nem szavakkal, hanem tevőlegesen segítsenek a kármentésben, hogy minél kisebb kár érje a bajbajutottakat.

Rengeteg a segítenivaló. Az iskolában már nem lehet hittanon az Atyaisten atyai szerepéről beszélni, mert nagyon sok gyereknek nincsen apja a családban. Nincs mihez fogódzhatni adni a gyerekeknek, hogy értse az élő egy Isten felelős és óvó szeretetét.

A végképp tönkrement házasságokban a férj és a feleség tartsa meg méltóságát, és ne kezdjen gyűlölködni a másik ellen. Hiszen szerették egymást, soha többet nem lesznek közömbösek egymás iránt, még ha mondják is. Közös a felelősségük a házasság zátonyra futásában, és nem vezet a károk enyhítéséhez, ha a százalékokon vitatkoznak, ki tehet inkább arról, hogy ide jutottak. A gyerekeket és önmagukat is védeniük kell, a kármentésben ők is részt vesznek.

Mindig van újrakezdés! A keresztény vallás ezt a nagy előnyt hordozza más vallásokkal szemben, hogy biztat az újrakezdésre. A bűntől megszabadulhatsz egy gyónásban, és tiszta lappal indulhatsz. Ha valamiben sikertelen voltál, még ha magad is vagy oka, kéred Isten bocsánatát, és segítségét az újrakezdéshez.

Ha a házasságod sikertelen, nem vagy képes helyrehozni, kérd az Istent, hogy bocsásson meg hibáidért, amik ide vezettek, majd kezd újra! Tégy rendet magad körül, tudd elfogadni a segítséget, amit Isten szüleid, testvéreid, rokonaid, vagy barátaid által nyújt, és építs új életet!

Ebben az új életben ne ereszd el Isten kezét, bízz benne, legyen családod tagja!

Akinek pedig nem fut zátonyra a házassága, egyben marad a családja, az boldog ember! Megtalálta azt a társat, akivel sikerül nyílt vízen hajózni, megoldva minden felmerülő nehézséget, elhárítva a zátonyra futás minden eshetőségét.

64 évi házasság után kérdezi a riporter a nagyon-nagyon öreg bácsit, hogy mi a titka ennek a hosszú házasságnak. Buta a kérdés. Mi lenne más, mint a szeretet. 64 évi házasság után is lehet szeretni.

Jó hogy vagy, jó hogy megszületted, jó hogy szerethetlek!

2009. szeptember 27.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 9,38-43, 45,47-48)

Abban az időben:

János (apostol) így szólt Jézushoz: „Mester, láttunk valakit, aki a te nevedben ördögöket űz ki, de nem tart velünk. Megtiltottuk neki, mert nem követ minket.”

Jézus ezt válaszolta: „Ne tiltsátok meg neki! Aki a nevemben csodát tesz, nem fog egykönnyen szidalmazni engem. Aki nincs ellenünk, velünk van.

Aki inni ad nektek akár csak egy pohár vizet is az én nevemben – azért mert Krisztuséi vagytok -, bizony, mondom nektek, nem marad jutalom nélkül.

De aki megbotránkoztat egyet is a kicsinyek közül, akik hisznek bennem, jobb volna annak, ha malomkövet kötnének a nyakára, és a tengerbe dobnák.

Ha kezéd megbotránkoztat, vágd le! Jobb csonkán bemenned az életre, mint kéz kézzel a kárhozatra jutnod, az olthatatlan tűzre. Ha a lábad megbotránkoztat, vágd le! Jobb sántán bemenned az életre, mint két lábbal a kárhozat olthatatlan tűzére kerülnöd. Ha a szemed megbotránkoztat, vágd ki! Jobb fél szemmel bemenned Isten országába, mint két szemmel a kárhozatra jutni, ahol a férgük el nem pusztul, és a tüziük ki nem alszik.”

Az Evangélium olvasását követően Zoltán atya felolvasta a Magyar Püspöki Kar körlevelét, amely felszólalt az un. 'új magyar pogányság' ellen. A Szent István művének megkérdőjelezéséig is eljutók sokszor teljesen téves, vagy legalábbis nem megalapozott tudás birtokában a magyarság őstörténetét feltűnésvágy, üzleti haszon, vagy más egyéb alantas érdekből felhasználják az ezeréves keresztény értékek lerombolására. 'A kommunista évtizedek alatt próbáltak mindent elfelejtetni, ami magyar és keresztény, ami nemzettudatunkat erősíthette. Kisebrendűségi érzést tápláltak belénk, és azt sulykolták, hogy az utolsó csatlósok vagyunk, nacionalisták és sovíniszták. Ehhez újabban a rasszista jelzőt is hozzáteszik. Mindezeket a szeretettel ellenkező magatartásokat határozottan elutasítjuk.' – mondja a körlevél. Minderre azonban nem lehet válasz a magyarság több mint ezer éves kereszténységének megtagadása, vagy valamiféle visszafordulás az ősmagyar pogány múlthoz.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Ehhez a bölcs megfogalmazáshoz nemigen van mit hozzátenni. A magyar kultúrához biztosan nem járul hozzá az, aki nem tiszta úton jár! Nincs szüksége a magyar keresztény hagyománynak táltosokra, kuruzslókra, önjelölt tudósokra, történészekre! Éppen elég baj, hogy az erre hivatottak, az erre képzettek nem foglalkoznak megfelelően a régmúlt magyar történelemmel, mert ma is él – sajnos – a nemzettudatunk gyengítésének szándéka. Az sem lehet véletlen, hogy manapság sokszor éppen olyanok 'ősmagyarkodnak', akik húsz évvel ezelőtt még – mint kommunisták, vagy azok kiszolgálói – épp ellenkező nézeteket vallottak.

Gazdag a magyar mitológia, gazdag a magyar legenda, de azt fel kell dolgozni, valódi kutatással.

Hogy lehet elfogadni azt a lelkületet, amikor hoznak nekem egy medjugorjei kegyképet, és hozzáfűzik, hogy Jézus pártus herceg volt, mert nem szerette a zsidókat? Vagy amikor felhánytorgatják nekem, hogy túl sokat idézem az Ószövetséget? De hát Jézus Krisztus isteni művének alapja az Ószövetség! Hogy venném a bátorságot arra, hogy ne támaszkodjak az ószövetségi tanításra?

Örülnék neki, ha az Ószövetség mellett idézhetnék az ősmagyar mitológiából, amely hitelesen fel van dolgozva. De ilyen nincs ma még! Ami ma elérhető, az érzelmi alapú feldolgozás is legjobb esetben.

Nemeshegyi Péter jezsuita atya szerint, aki 1956-tól 1993-ig a tokiói Sophia Egyetem Hittudományi karának professzora, dékánja is volt, a magyar kultúra olyan szép és olyan gazdag, hogy fel lehetne dolgozni a magyar teológiát. Létezik német, francia, olasz teológia, ami annyit

jelent, hogy elhelyezik a teológiát az adott kultúrába, hogy érthetőbb, közelebb álló legyen az Isten műve. De magyar teológia nincs, pedig a kultúránk minden területe oly nemes és oly gazdag, hogy létrehozható lenne. A magyar nyelv maga oly csodálatos, annyi szófordulattal, szóféleséggel rendelkezik, amelyek mind közelebb hozhatnak a magyar lélekhez akár nehezen felfogható teológiai tételeket is. A költészet oly gazdag, gondoljunk csak Ady, József Attila, vagy sokan mások istenes verseire, amik mind hozzájárulnak Isten és Ember kapcsolatának megértéséhez.

Ezen kell dolgozni! Mert eközben a magyarság lelki, kulturális állapota egyre rosszabb állapotba kerül.

Kiélezett képet kaptunk erről a múlt héten a zarándoklapon, amelyet Felvidéken tettünk. Rozsnyón, a püspöki templom plébánosával volt alkalmunk találkozni – többek között. Tolmácsolnom kellett, mert nem mert magyarul beszélni, nem azért mert tilos, hanem, mert szégyelli, milyen rosszul beszél. Aki nem tudta, hogy hány magyar él a városban. A gyerekek már nem járnak magyar iskolába. A fiatalok, ha el is mennek templomba esküdni, és életük legszentebb eseményén szlovákul esküsznek, hogy a barátok is értsék. Az idősebbek is sokszor letagadják, hogy tudnak magyarul, olyan rosszul beszélnek, mivel életükben egy magyar könyvet el nem olvastak, nincs szókincsük.

Kedves Testvérek! Az ilyen gondokra kellene energiát fordítani, ezekkel kéne törődni, nem a sehova nem vezető hözöngős ősmagyarkodásra. A keresztény hitünk megtartására, amelyre alapul a kultúránk, és amely kultúránk része egyben.

Nincs időnk arra, hogy a hatvannégy vármegye neveit magoljuk, arra kellene, hogy időnk legyen, hogy kövessük a nagy magyarok felelősségteljes életét. Az Andrásyak, a Thurzók életének ismerete fontosabb, akik építettek, alkottak, gazdagítottak, szépre, jóra tanítottak. Gazdagságukat felhasználták arra, hogy emeljék a kultúrát, a nemzet lelkét.

Oda kell menni, kedves Testvérek, hogy magunk elé is tükröt tartsunk, egyben mutassuk magunkat az ott élőknek, az ottani magyaroknak. Nem kell félni odamenni, mindenkit szeretettel fogadnak! Ott sem a harsány magyarságra van szükség, hanem a szeretetteljes kapcsolatokra.

Nekem ne mondja senki, hogy aki mindenkit utál, aki nem magyar, az igaz ember. Az egy ócska alak.

Ettől még büszkék lehetünk magyarságunkra, főképpen, ha áldozatosan teszünk is érte!

2009. szeptember 13.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 8,27-35)

Abban az időben:

Jézus elment tanítványaival Fülöp Cezáriájának vidékére. Útközben megkérdezte tanítványait: „Kinek tartanak engem az emberek?”

Azok így válaszoltak: „Némelyek Keresztelő Jánosnak, mások Illésnek, ismét mások valamelyik prófétának.”

Erre megkérdezte tőlük: „Hát ti mit mondotok, ki vagyok?”

Péter válaszolt: „Te vagy a Messiás!”

Ekkor Jézus a lelkükre kötötte, hogy ne szóljanak erről senkinek.

Ezután arra kezdte tanítani őket, hogy az Emberfiának sokat kell szenvednie, a vének, a főpapok és az írástudók elvetik, megölik, de harmadnapra feltámad. Ezt egészen nyíltan megmondta.

Erre Péter félrevonta és szemrehányást tett neki. De ő hátrafordult, ránézett tanítványaira, és így korholta Pétert: „Távozz tőlem, sátán, mert nem Isten szándéka szerint gondolkodsz, hanem emberi módon.”

Majd összehívta a népet és tanítványait, s így szólt hozzájuk: „Ha valaki követni akar, tagadja meg magát, vegye fel keresztjét, és kövessen. Mert aki meg akarja menteni életét, elveszíti azt, de aki elveszíti életét értem és az evangéliumért, megmenti azt.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Az Ószövetség népe várta a Messiást, bizakodva várták, hogy beteljesedjék a nép reménysége. A Messiástól várták, hogy a nép sorsa jobbra fordul, Isten segítségével. Az ószövetségi nép gondolkodását kitöltötte a Messiás várása.

Az egy más kérdés, hogy milyen volt az elképzelésük a Messiásról. Milyen Messiást vártak? Az Ószövetség könyveiben meg volt írva, hogy eljön a 'szolga', aki szolgálja népét, aki szenved a népért és szolgálja azt. De a nép nem ilyen Messiást akar, nem ilyet képzelt el. A zsidó nép ezért torz képet rajzolt magának a Messiásról.

Úgy képzelték, hogy a Messiás eljön és naggyá teszi a népet! Aki megerősíti az országot, legyőzi ellenségeit, porrá zúzza önkényeskedő királyait, feljebbvalóikat, és majd ő fogja kormányozni Izraelt.

Ezek után Betlehemben megszületik a kisdéd, egyszerű, szegényes környezetben, egyszerű szülőktől. Ezt nem tudják elfogadni, mert nem így képzelték.

'Mi nem ilyenre gondoltunk, nekünk ilyen nem kell! Olyan kellene, hogy legyen, aki hatalmas, mindenkit képes összezúzni, hogy nekünk teremtse meg a jólétet, minket naggyá tesz!'

Jézus felismeri magában a Messiást. A felkentet. A messiás jelentése: felkent. A görög krisztus szó is ezt jelenti: felkent. A Messiás, a felkent azzal van megbízva az Atya által, hogy az embereket Isten szeretetébe, örömébe vezesse. Ez nem fér az emberek gondolkodásába. Akkor sem, most sem.

A mai embernek is olyan Krisztus kell, amelyet elképzelnek, ami majd megoldja problémáikat, megvédi őket, sőt naggyá teszi őket. Legyőzi ellenségeiket, és nekik adja a hatalmat. Olyan Krisztus kell nekik, amelyet ők szeretnének. Másféle nem kell!

Ez egy olyan hiba, amelyet sokan, sokszor elkövetnek. Maguk építik az istenképet, majd ha ez tökéletlennek bizonyul, akkor elvetik magát az Istent. Mert nem az ő elképzelésük, szándékaik szerint való.

Péter is elköveti ezt a hibát. Ő ugyan elfogadja Jézust Messiásnak, de óvni akarja, ezáltal beleszól az isteni műbe. Jézus haragszik. 'Hát még Ti sem, még mindig nem értitek? Az Isten tervét csak elfogadni lehet, helyette kitalálni nem. Földi, emberi módra akarjátok korlátozni az Istent?'

Hányszor megkaphatnánk ezt mi is tőle! Amikor mi akarjuk eldönteni, mi és hogyan történjen az életünkben, és ha nem úgy történnek a dolgok, akkor kárhoztatjuk az Istent.

Péter kimondja: 'Te vagy a Messiás, Te vagy az élő Isten fia!' Testvérek, ez a hit maga. Ide kéne mindnyájunknak eljutni, hogy mondhassuk: 'igen, Uram, Te vagy a Messiás, aki ez én Megváltóm vagy!'

Mi sem vagyunk jobbak a valaha volt zsidóknál. Most például pártus származású Jézusról hallunk, aki már akkor megmondta, hogy mi magyarok milyen nagyszerűek vagyunk. A mi kizárólagos Jézusunk ő! Az ilyen elméletgyártás ugyanolyan, mint a Jézus korabeli zsidók Messiás-képe. Ebben az elméletben üzlet van manapság, de semmi krisztusi, semmi az élő Istentől. A Pilisben nyernek erőt, nem az egy élő Istentől.

De, kedves testvérek, nincs időnk ilyen tévutakra! Olyan mélyre süllyedt a hit világa, olyan sötétségben botorkálnak sokan – kitalálva maguknak nekik megfelelő Istent – hogy nem tékozolhatjuk el az időnkét féligazságok, vagy egész képtelenségek feldolgozására. Amikor pedig megkaphatjuk a hit kegyelmét, csak el kell tudnunk fogadni. Mert nem elég a magunk lelkét gondozni, de a körülöttünk lévőkért is felelősek vagyunk.

Amikor pedig mienk az apostolság! Ahogy a Hiszekegy-ben mondjuk: 'hiszek az egy szent katolikus és apostoli anyaszentegyházban...'. Katolikus, mert egyetemes, apostoli, mert van jogfolytonosság Pétertől elevezetve. Ez nem kirekesztés, ez következik Jézus történetéből. Mi is ott állunk Péter apostol mögött a századok szaporította sorban.

Szent István jobban ismerte a Pilis titkát, mint mi, mégis odaállt Péter mögé, és kiállt amellett, hogy Jézus Krisztus a Messiás, az élő Isten fia. A szent király mögé pedig felsorakozott a magyar nép java része. Ugyanígy az akkor és azóta épült templomok mind a Péter mögé sorakozás felkiáltójelei. Hirdetik, hogy Jézus Krisztus a Messiás, az élő Isten fia, aki áldozatával elhozta nekünk az Isten szeretetében való életet.

Testvérek, tudnunk kell, hogy ki a Messiás, és ezt vállaljuk is.

A quo vadis – történetben Péter – Rómából való menekülése közben – találkozik az Úrral. 'Hová mégy, Uram' – kérdi Péter. 'Megyek vissza, hogy helyetted ismét keresztre feszítsenek' – mondja az Úr.

Hányszor kell nekünk is vállalnunk a terhet valaki helyett: 'helyetted, lányom, fiam!', 'helyetted, barátom!'. Ez a keresztény hit, a vállalás. Önmagamért és másokért is helyt állok. Kiemelkedő vállalások a vértanúk, akik életükkel fizetnek a vállalásért. Mint Meszléry Zoltán, akit október 31-én emelnek a boldogok közé, akit az ÁVÓ vert péppé, mert nem engedett a hitéből.

Amíg vállaljuk hitünket, addig mindig lesz, aki belekiáltja a világba, amit Péter mondott: 'Te vagy a Messiás! Te vagy az élő Isten fia!'

2009. augusztus 30.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 7,1-8,14-15,21-23)

Abban az időben:

Összegyűltek Jézus köré a farizeusok, és néhány írástudó Jeruzsálemből. Látták, hogy egyik-másik tanítványa tisztátalan, vagyis mosdatlan kézzel eszi a kenyeret. A farizeusok és általában a zsidók ugyanis nem esznek addig, amíg meg nem mossák a kezüket könyékig, így tartják meg az ősök hagyományait. És ha piacról jönnek, addig nem esznek, míg meg nem mosakszanak. S még sok más hagyományhoz is ragaszkodnak: így például a poharak, korsók, rézedények leöblítéséhez.

A farizeusok és írástudók tehát megkérdezték: „Miért nem követik tanítványaid az ősök hagyományait, miért étkeznek tisztátalan kézzel?”

Ezt a választ adta nekik: „Képmutatók! Találón jövendölt rólatok Izajás, amint írva van: »Ez a nép ajkával tisztel engem, ám a szíve távol áll tőlem. Hamisan tisztelnek, olyan tanokat tanítván, amelyek csak emberi parancsok.« Az Isten parancsait nem tartjátok meg, de az emberi hagyományokhoz ragaszkodtok.”

Majd ismét magához szólította a népet, és így szólt: „Hallgassatok rám mindnyájan, és értsétek meg: Kívülről semmi sem kerülhet be az emberbe, ami beszennyezne. Hanem ami belőle származik, az teszi az embert tisztátalanná. Mert belülről, az ember szívéből származik minden gonosz gondolat, erkölcstelenség, lopás, gyilkosság, házasságtörés, kapzsiság, rosszindulat, csalás, kicsapongás, irigység, káromlás, kevélység, léhaság. Ez a sok rossz mind belülről származik, és tisztátalanná teszi az embert.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Ismét nagyon fontos témát kapunk Jézustól, amely értelmünket, lelkünket igazítja. Nem a törvény a legfontosabb, hanem a mögöttes tartalom, az, amit a törvény meghatározni akar az ember számára! Mert minden törvény mögött az ember a fontos. Nem a tömeg, hanem az egyes ember.

Az ószövetségi könyvekből, Mózes öt könyvéből tudjuk, hogy rengeteg, több, mint hatszáz törvény írta le a zsidók számára, hogy mit szabad, és mit nem. Ezek a törvények minden helyzetre, időpontra szabályokat állítottak. Minden ember ezek szerint igyekezett élni, az Úrjézus is.

A Szentírásban gyakran olvassuk Jézustól, hogy a törvények mögött ott az ember, máskor meg, hogy egy vessző sem vehet el a törvényből. Soha nem mondta ki, hogy nincs szükség a törvényre. Azt mondta, hogy 'azért jöttem, hogy beteljesítsem a törvényt'.

Úgy is mondhatjuk, hogy a törvény adta meg a korabeli ember számára az alap-lelkiséget. Ezért fontos volt a törvények ismerete, és az aszerint való életvitel. Abban az időben egyedüli nép volt a zsidóság, ahol minden embernek, illetve minden férfinak tudnia kellett írni és olvasni. A törvény pontos ismeretéhez ez elengedhetetlen volt. Abban az időben ez kiemelkedően nagy szellemi és lelki erőt adott a zsidóságnak. Ennek megfelelően lehetett a gyermekeket is megtanítani arra, hogy hogyan éljék mindennapjaikat, hogyan legyen jelen minden tettükben az Isten fölsége.

De a száraz törvény nem elég, mert ha eltűnik mögüle az ember, akiről a törvény szól, akkor üressé válik.

Az Úrjézus mondja: 'a szombat van az emberért, és nem fordítva'.

Mindehhez még az egyes ember képessége, élethelyzete is hozzáveendő. Mindenkitől azt és annyit lehet követelni a törvény betartásában, amire képes.

Aki keveset kapott, attól keveset is követel az Isten. Minden egyes ember más és más megítélés alá esik az Isten által. Erre ember nem képes, ezért az egyes ember helyes megítélése ember által nem is lehetséges. Ha majd az Isten elé állunk, akkor tetteink pontosan megítéltetnek, akkor dől el, mennyire feleltünk meg a törvényeknek. És ebben az elszámoltatásban az egyedüli mérce, hogy az ember az életében mennyire törekedett a törvények betartására, hogy az Isten szeretetében és jóságában cselekedjen, ember és Isten dicsőségére.

Ki kell tartanunk az Isten parancsai mellett, de nem a parancsok üdvözítenek, hanem a hitünk. A rendre szükségünk van, amit a parancsok írnak le, de a parancsok üres, szó szerinti megtartása kevés.

Sokszor gond a Testvérek számára, hogy pénteken böjtölni kell-e, vagy sem. A böjt elírásának értelmét kell látnunk. Az önmegtartóztatással a köznapi tevékenységektől valami másra, fontosra kell, hogy irányítsa a figyelmünket. Ezért kötelező a böjt megtartása hamvazószerdán és nagypénteken. Ezért kötelező a böjt a nagyböjti péntekeken. Ezeken a napokon úgy intézhetjük az étkezéseket, hogy megtarthassuk a böjtöt. Az erre való készület már a böjt értelméhez tartozik. De ha egy pénteki napon vendégségben hússal kínálnak, akkor felesleges visszautasítani, hiszen akkor a szeretettel készített vendéglátást, azaz magát a szeretetet utasítjuk vissza. 'A szombat van az emberért és nem fordítva!'

A farizeusok felháborodtak, hogy a tanítványok nem mostak kezet étkezés előtt. Ráadásnak a kézmosás nem is volt parancs, csak a hagyományban volt benne. A hagyomány fontos, megtartása segít az emberi értékek továbbvitelében, de mind a parancsok, a törvények, mind a hagyományok mögött mindig látni kell az isteni szándékot, hogy az Isten szeretetében és jóságában cselekedjen az ember.

A legfontosabb törvény a Tízparancsolat. De annak betű szerinti megtartása kevés. A törvényeket jól tartjuk be, ha minden egyes parancsolat mögött az isteni szándékot látjuk, amely bizony sokkal szélesebbre nyitja a törvényt. Például nemcsak ölni nem szabad, de még rosszat kívánni sem.

Sokat vitatkoznak teológusok azon, hogy vajon Jézus hogyan viszonyult a ószövetségi törvényekhez. Szerintem Jézus kivárt. Tapasztalni akarta, hogy miként is tartják meg a törvényeket mindazok, akik őt körülveszik. Hogy majd ha beteljesedik az isteni mű, a Megváltás, akkor miként fogadják be azt az emberek, a kiválasztott nép. Vajon elfogadják-e az ő Messiás voltát? Mint tudjuk, kudarcot vallottak, nem fogadták el.

Ezért az ószövetségi törvény kiegészül, sőt szinte felülíródik az új törvény által: 'Szeresd Istenedet, szeresd felebarátodat, mint tenmagadat!'

Ez az új törvény azonban már nemcsak a zsidóságnak szól, hanem minden egyes embernek az egész világon. Ez a törvény megkerülhetetlen, az ettől való eltérés tönkreteszi az embert és minden alkotását. Ezt a törvényt taglalja az újszövetségi Szentírás.

Ahhoz, hogy jól tudjuk, jól értsük a törvények mögötti isteni szándékot, segítséget kapunk egyházunk három alappillérétől. Három pillérre épül egyházunk, amely más vallásban nem található. Az első a Szentírás pillére, hatalmas erőt ad a vallásos embernek. A második pillér a hét szentségben testesül meg – a keresztségtől a házasság szentségéig – amely ismét csak erőt ad a legkülönbébb helyzetben az ember számára. A harmadik a szent hagyomány: a szertartások liturgiája, a rózsafüzér, a keresztút járása.

Ez a három pillér teszi igazán lelkiileg gazdaggá az embert, és teszi lehetővé, hogy az isteni parancsolatokat helyesen kövesse, és mindig az azokban meglévő isteni szándékok szerint éljen.

2009. augusztus 23.

Evangélium Szent János szerint (Jn. 6,60-69)

Jézus tanítványai közül, akik (szavait) hallották, többen azt mondták: „Kemény beszéd ez! Ugyan ki hallgatja?”

Jézus tudta, hogy tanítványai méltatlankodtak miatta, azért így szólt hozzájuk: „Ez megbotránkoztat titeket? Hát ha majd azt látjátok, hogy az Emberfia fölmegey oda, ahol azelőtt volt! A Lélek az, ami életre kelt, a test nem használ semmit. A szavak, amelyeket nektek mondok, Lélek és élet. De vannak közöttetek, akik nem hisznek.”

Jézus ugyanis kezdettől fogva tudta, hogy kik nem hisznek benn, és hogy ki fogja őt elárulni.

Aztán így folytatta: „Ezért mondtam nektek, hogy senki sem jöhet hozzám, hacsak az Atya meg nem adja neki.”

Ettől kezdve a tanítványai közül sokan visszahúzódtak, és többé nem jártak vele.

Jézus ezért a tizenkettőhöz fordult: „Ti is el akartok menni?”

Simon Péter ezt válaszolta neki: „Uram, kihez menjünk? Az örök élet igéi nálad vannak. Mi hittünk, és tudjuk, hogy te vagy az Isten Szentje.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! 'Mi hittünk, és tudjuk, hogy te vagy az Isten Szentje.' Hogy Te vagy az egy élő Isten. Ezt nem csak Péter mondja, ezt mondjuk mi is. Azzal, hogy ma reggel is elindultak a templomba ebben a bizonytalan időjárásban.

Mi hiszünk és eljövünk. Bennünk nem kell csalódnod, Istenünk, mert ha képesek vagyunk járni, akkor jövünk, és találkozunk veled.

Sokszor nem könnyű követni, megérteni az Úrjézus Krisztus életét, de sokszor kapcsolódik az ember útjához Jézus Krisztus útja, sokszor átfedésben van azzal. A válaszadás a fontos, ameddig az Úristen még enged bennünket itt a földön élni.

Jézus a sok tanítás, beszéd, gyógyítás, csodatétel után bizonyosan elvárhatta, hogy akik hallgatják őt, azok már nemcsak a látványosságzámba menő csodákat lesik, nemcsak a szép, igaz beszédet hallgatják, de végre elkezdik, hogy törődjenek a saját életükkel, a lelkükkel. De a csupán nézőközönségnek számító felhorkannak: 'Kemény beszéd ez! Mit akar ez tőlünk?' Ezzel ott is hagyják.

Addig egyszerű elfogadni a 'kemény beszédet', amíg másokra illik, de ha már nekem kell igazítanom az életemen, nekem kell teljesen átadni magam Istennek, az már 'túl kemény beszéd'! Nem is egyszerű minden időmet odaadni, mindenkor Isten útján járni, minden tevékenységemben, munkában, szórakozásban, bánatban, gyászban, örömben az Isten társamul venni.

Ezt jelenti, hogy az életemet odaadom Istennek.

Ezért van, hogy a tanítványok közül sokan elfordulnak Jézustól. Mert teljes odaadást követel, mert azt várja le, hogy változtassanak az életükön, hogy a megszokott életvitelt adják fel.

Hányszor és hányszor halljuk ma is: 'nem kell a papok szövege, nem felel meg a mai kornak, mi tudjuk, hogy éljük az életünket, mit szólnak bele!'

Pedig az egyház csak azt akarja, amit Pál apostol úgy fejezett ki, hogy 'legyen életetek, bőségben, legyen életetek Krisztus bőségében, hogy teljes legyen!' Ehhez oda kell adni életünket az Istennek, és ettől ki fog teljesedni. Ez a kulcsa minden probléma megoldásának.

Sokan vették körbe Jézust. Az írástudók, akik nem értették, mert nem szigorúan az írások szerint tanított. Ott voltak a farizeusok. Ők születésüktől eredően tartották magukat az igazság ismerőinek, ruházatuk, viselkedésük emiatt volt fennhéjázó. Így valóban csak felületes

szemlélődők voltak. Hiszen ők jobban tudták, mit, hogyan kell betartani. Mit beszél ez! Ott voltak a törvénytudók. Vitatkoztak tudásuk birtokában, de a eleve elutasítással. Ami nincs leírva a Tórában, akkor az nem jó. Ott voltak a szaduceusok, a mai szóval liberális vonalú farizeusok. Ők tartották magukat a legokosabbaknak hitbeli dolgokban, szinte tévedhetetlennek, de elsősorban saját maguk irányában elfogultan. Ők sem érthették Jézust, mert fogva voltak saját elveik által. Ott voltak a zeloták, akik elvakultak voltak minden más néppel szemben, elsősorban a rómaiakkal szemben. Mindenkire törökkel akartak menni, hogy megvédjék a zsidó vallást, az általuk helyesnek vélt zsidó vallást. Csalódás volt nekik Jézus, hisz nem bizonyult forradalmárnak. Az esszénusok, akik szerint magában is elvan az ember a hitével, hagyják őt békén a mindenféle elmélkedők. Ezekre sem hatott Jézus tanítása.

Ilyen közegben mondja Jézus, hogy térítsd meg az életedet! Bízz az Úristen kegyelmében és hagyd rá magad!

Gondoljanak bele, kedves Testvérek, mindezek a csoportosulások, gondolkodásmódok ma is jelen vannak. Hányan vannak ma is a mindenki felett állók, a mindent jobban tudók, a mindenkit lerohanni akarók, a semmivel sem törődők! Akik mindent Isten nélkül akarnak megoldani.

Ennek éppen ellentéte, amire szükség van. Mindent Istennel kell akarnunk megoldani!

Szmirna püspöke, Szent Polikárp 86 éves volt a keresztényüldözések idején, amikor azt mondták neki: 'Megmentheted az életedet, ha megtagadod Krisztust!' Azt válaszolta: 'Hogyan gondoljátok, hogy én megtagadom azt az Istent, akit egész életemben szolgáltam, akinek éltem?'

Súlyos mondatok ezek, kedves Testvérek! Gondoljanak erre, ha este végigveszik az imádságnál az eltelt napot! Nemcsak az eltelt napon, de az egész korábbi életünkben hogyan volt velünk az Isten, hogyan vettük magunk mellé, hogy minden helyzetben velünk legyen, hogy minden gondolatunkban részt vegyen.

Jézus kérdezi: 'Ti is el akartok menni? Ti is itt hagytok?' Tán még könnyes is volt a szeme Jézusnak ennél a kérdésnél.

Ha tőlünk kérdezi ezt Krisztus – ami sokszor előfordul az életünk során – tudjuk válaszolni Péterrel: 'Uram, kihez menjünk? Kihez máshoz lenne érdemes menni? Hiszen az örök élet ígéi nálad vannak! Mi lenne velünk nélküled?'

Mindenkor keresztények vagyunk. A pap sem csak az oltárnál pap, mindig az.

Ismert az a mese, amikor a király fia látja a palota ablakából, hogy mulatoznak alant a városban a fiatalok, és ő is vágyódik oda. Kéri is az apját, hadd menjen. 'Mehetsz, fiam' – mondja a király – 'de ne feledd, neked úgy kell ott viselkedni, hogy te ott is a király fia vagy!'

Ugyanígy vagyunk mi is Krisztus gyermekei mindig. Ezt nem feledhetjük!

2009. augusztus 20.

Evangélium Szent Máté szerint (Mt. 7,24-29)

Abban az időben Jézus így szólt tanítványaihoz: „Mindaz, aki meghallgatja szavaimat, és szerintük cselekszik, ahhoz az okos emberhez hasonlít, aki a házát sziklára építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, és nekizúdult a háznak, de az nem dőlt össze, mert sziklára épült.

Aki viszont hallgatja szavaimat, de nem követi azokat, ahhoz az ostoba emberhez hasonlít, aki a házát homokra építette. Szakadt a zápor, ömlött az ár, süvített a szél, nekizúdult a háznak, az összedőlt, és nagy romhalmazzá lett belőle.”

Ezzel Jézus befejezte beszédét. A nép elragadtatással hallgatta tanítását, mert úgy tanított, mint akinek hatalma van, nem úgy, mint az írástudók.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Összejöttünk, hogy megünnepeljük Szent István király ünnepét, annak az államférfinak az ünnepét, akinek köszönhetjük, hogy van hazánk, köszönhetjük azt, hogy büszkék lehetünk máig magyarságunkra.

Ha valahol építkeznek, az arra haladók azt látják, hogy feltúrják a földet, építőanyagok nagy halmazai hevernek szerte-szana, összevisszaságot lát, nem a készülő szép építmény jövőbeli képét.

Kedves Testvérek! Szent István nem egy épületet, hanem egy országot épített úgy, hogy látnia kellett a leendő építményt. A nagyon rossz állapotú országból kellett olyat építeni, amely ellenáll minden viharoknak, hiába szakad a zápor, ömlik az ár, süvít a szél. Egy igazi házat kellett építenie a sziklára a népe számára.

Sokan vannak a testvérek között is, akik építkeztek, így nagyon jól tudják, mennyi buktatóval jár, mennyi nehézség adódik, amíg végre elkészül a megálmodott, megtervezett hajlék. Mennyi mindennel kellett Szent Istvánnak megküzdenie, hogy megépíthessen egy országot!

Mostanában divat, kedves Testvérek, hogy Szent István művét is sárba rántsák. Majdhogynem a magyar nép akkori ellenségeként mutatják be, ősmagyar történeteket húznak elő bizonyítékként, kegyetlennek állítják be, tudálékos, történelmietlen 'mi lett volna, ha' feltételezéseket sorolnak. Nincs is baj azzal, hogy valaki az ősmagyar történelmet kutatja, a sok hamisítást igyekszik tisztázni, ami az idők során erre tapadt. Fontos az ilyen feltárás, ismeretszerzés. De nem szabad, hogy ezzel, vagy bármi mással Szent István művét kisebbítsék!

Mert ezzel összetörik a magyarok szívében, a gyermekeink lelkében Szent István király nagyságát, és ezzel rombolják a sziklát, amire épült az ország. Mert sokan el akarják venni a nemzetől nagyjait, le akarják járatni még Szent Istvánt is, hogy minél kevesebb önbecsülése legyen a nemzetnek.

Sokáig Csehszlovákiában éltem, de én egyszer sem hallottam, hogy valaki Szent Vencelt ócsárolta volna. Vagy hogy valaki leleplező tényeket tett volna közzé, amivel kisebbítené Szent Vencel művét. Mindenki tisztában van azzal, hogy a maga idejében milyen körülmények között kellett tevékenykednie. Első mégis, hogy Szent Vencelt tisztelni kell.

Szent István művét, amely több mint ezer esztendő óta állja a vihart, sokan akarják kívülről tönkretenni. De a saját sorainkból nem szabad engedni az ilyen szándékoknak! El kell fordulni az ilyen próbálkozásoktól! Szent István ünnepét nem engedhetjük kisebbíteni, tiszteletét gyermekeink lelkébe kell oltani!

Az ő bölcsességének eredménye, hogy megmaradtunk. Bárcsak lennének hasonló vezetői az országnak! Hogy továbbra is megmaradjunk Budapesten, Debrecenben, Mátészalkán, Pozsonyban, Szabadkán, Kárpátalján, megmaradjunk Erdélyben, megmaradjunk magyarnak.

Ha lenne Szent Istvánunk, akkor megmaradásunk nem lenne veszélyben. Nem engednék, mert ő nem engedné, hogy mindenféle pogány ideológiák hassanak ránk, és eltérítsenek a laza homok irányába.

Ha Szent Istvánunk nem is lehet manapság, de olyan vezetőink igen, akik arra törekszenek, hogy a nép, a nemzet megmaradjon, hogy szülessenek gyerekek, hogy épüljenek, és ne pusztuljanak a falvak, városok, hogy jó legyen magyarnak lenni! Büszkék lehessünk magyarságunkra, akárhol is élünk, határon belül, vagy kívül, hogy büszkén vállalhassuk, hogy Szent István népéhez tartozunk.

Szent István kellő időben döbönt rá arra, hogy szüksége van az Istenre. Az egy élő Isten nélkül nem létezhet az ország, de az ország megépítéséhez is szükséges Isten segítsége.

Tudják, kedves Testvérek, amíg valaki nem ismeri fel azt, hogy az Isten nélkül nem megy, akkor lehet akármilyen küldetéstudata, akármilyen elszántsága, jóakarata, addig nem is képes véghezvinni azt, amire vállalkozik. Még a becsületesség, tisztesség, a szakértelem, a tanácsadók sokasága sem elegendő, ha nem képes az Istenhez fordulni valaki, hogy segítségét kérje.

Ha ez a lelkiület megvan, akkor viszont sok minden lehetségessé válik, ami erőn felülinek tűnik.

A nemzetért, a nemzet legkisebb részéért tenni csak becsülettel, tisztességgel, hazaszeretettel lehet, amihez megjön az Isten segítsége is, ha megvan a felismerés és képesség arra, hogy kérjük ezt a segítséget.

Megmaradni, megőrizni és továbbadni! Testvérek, ebben kell követnünk Szent Istvánt! Megmaradni Isten népének, Szent István népének, megőrizni az ő hagyatékát, és továbbadni gyerekeinknek.

Szent István népe még él. Hiába változtatták romhalmazzá országunkat, mégis van, ami épül, mert itt is, ott is él a nemzetért való tenni akarás, amely nem saját hasznot lát maga előtt, hanem az építést, az emberek javát. Mert ebben az országban sem csak gazemberek vannak, csak éppen ők és rombolásuk jobban látszik. De vannak és lesznek becsületes, tisztességes emberek, akik a haza javára tesznek. Ha ebben az Istent is partnernek kérik, akkor biztos az eredmény.

Nincs okunk lehajtott fejjel járni. A gazemberek nem mi vagyunk. Van bőven feladat mindenkinek, és tudjuk azt is, hogyan érhetünk el eredményt.

Nézzük csak a falunkat, mennyi minden épül! Az iskola épül, bővül az óvoda gyerekeinknek, új faluházunk lesz. Mindez nemcsak a támogatások pénzéből válik valóra. Kellenek mindazok, akik végrehajtják mindezt, megépítik mindezt azon a módon, ahogy kell: becsületesen, tisztességgel, Isten segítségével.

Szent Istvántól ezt a lelkiületet kell megtartanunk. Nem a sok bajra kell nézni, nem lehajtott fejjel járni, eleve megadni magunkat, hanem fel kell vállalni a másokért való életet becsülettel, tisztességgel, Isten segítségével. Sopánkodni nincs idő, tenni kell!

Hatalmas örökséget kaptunk Szent Istvántól. Vigyázzunk rá!

2009. augusztus 16.

Evangélium Szent János szerint (Jn. 6,51-58)

Abban az időben így beszélt Jézus a zsidók sokaságához: „Én vagyok a mennyből alászállott, élő kenyér. Aki ebből a kenyérből eszik, örökké élni fog. Az a kenyér, amelyet én adok, az én testem a világ életéért.”

Vita támadt erre a zsidók között: „Hogyan adhatja ez testét eledelül nekünk?”

Jézus így felelt nekik: „Bizony, bizony, mondom nektek: Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az ő véréét, nem lesz élet bennetek. Aki eszi az én testemet, és issza az én véretemet, annak örök élete van, és én feltámasztom őt az utolsó napon. Mert az én testem valóban étel, és az én vérem valóban ital. Aki eszi az én testemet és issza az én véretemet, az bennem marad, és én őbenne. Amint engem az élő Atya küldött, és én az Atya által élek, úgy az is, aki engem eszik, általam él. Ez az égből alászállott kenyér! Nem az, amelyet atyáitok ettek és meghaltak! Aki ezt a kenyeret eszi, örökké él!”

Így tanított Jézus a kafarnaumi zsinagógában.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Az utóbbi hetek szent evangéliumaiban rendszeresen visszatér a kenyér említése. Pár hete Jézus csodálatosan megszaporítja a kenyeret, hogy mindenkinek jusson, majd arról beszélt Jézus, hogy a hallgatóságának ősei manna-t kaptak az Istentől, hogy bizonyítsa nekik gondoskodását. Múlt vasárnap az Úrjézus önmagát élő kenyérnek nevezi.

Kedves Testvérek! A mai evangéliumi szakasz is arról beszél, hogy kenyérként, táplálékként beszél Jézus magáról, amely örök életet ad. Mindez azt sugallja, hogy a test, mint kenyér és a bor, mint ital jelképe az ember lelki épülésére utal. De másról, ennél sokkal, de sokkal többről van szó!

Ha egy kívülálló látja a szentmise cselekményét, ugyanezt a képet látja: van a kenyér, van a bor, a terített asztal, kézmosás, a végén elmosogatás. Mindez egy ünnepi lakoma képét adja.

De mindez csak kép, körítés, emberi tevékenység a lényeg felmutatására, az áldozat bemutatására!

Helyesen a szentmisét 'szentmise áldozatnak' mondjuk. A papok elnevezése helyesen 'áldozópap'. Ezekben a kifejezésekben benne van a lényeg, az áldozat bemutatása. Tehát nem valami délelőtti szent uzsonnára gyűlünk össze vasárnaponként, hanem Jézus Krisztus értünk hozott áldozatára való emlékezésre, az áldozat megismétlésére, amelyben az átváltoztatott szent ostya vételével részesedünk ebben az áldozatban.

Jézus Krisztus az áldozat, kereszthalála és feltámadása révén. Krisztus az áldozat minden szentmisén, és egyben ő az, aki a pap személyében bemutatja ezt az áldozatot, amely az egész emberiségért hozott áldozat.

Ennek az áldozatnak szent cselekménye, mikor azt mondja az Úrjézus, hogy 'egyétek és vegyétek, ez az én testem, az áldozati test, ez az én vérem, az áldozati vér, amely értetek adatott a keresztfán, hogy örök életetek legyen'.

Kedves Testvérek! A szentmise titkának felfogásához az a felismerés szükséges, hogy ilyenkor mindig egy nagy csoda történik, az ég és föld találkozása. Jézus Krisztusnak az egész műve, a Megváltás jelenik meg előttünk, és mi annak részeseivé válunk minden alkalommal.

Hogyan válunk részesekké? Azzal, hogy nemcsak részt veszünk, de mondjuk is sokszor: 'úgy van, amen, hiszem!'

Gondoljanak bele, kedves Testvérek, ebbe az isteni nagylelkűségbe: Isten bevon bennünket, részesei lehetünk magának a Megváltásnak a szentmise által, és ezen keresztül eljutunk az üdvösségre!

Erről szól az egész hitünk. Ezért jövünk össze rendszeresen, hogy Krisztusban legyünk boldogok, hogy az Isten szeretetében kiteljesedjünk, hogy Krisztus által üdvözüljünk.

Az egyházatyák azt mondják, hogy a szentmise imádás, engesztelés, hálaadás és áldozat. Sokan úgy vélik, hogy Krisztus megváltásában már minden benne van, nem kell ahhoz semmit hozzátenni. Ez igaz, de nekünk embereknek szükségünk van az imádásra, az engesztelésre, a hálaadásra, a dicsőítésre. Nem vonunk le semmit Krisztus áldozatából, nem is teszünk hozzá semmit Krisztus áldozatához, nem is tudnánk. De önmagunkért fontos, hogy imádjunk, engeszteljünk, hálát adjunk.

Nincs olyan élet, nincs olyan életszakasz, nincs olyan család, nincs olyan közösség, hogy ne kelljen engesztelni, hálát adni. Akihez mindig fordulhatunk kérelemmel, hálával, engeszteléssel, az egy élő Istenhez, ott helye van az imádásnak, a dicsőítésnek. Nemcsak helye van, de vágyunk is erre.

Tudják, kedves Testvérek, amikor a süldő fiatal pappá szentelik, meg van ijedve. Nagy tekintélyű emberek veszik közre, díszes ruhák, fokozott ünnepélyesség nyomasztják. De eljön a pillanat, amikor ennek a fiatal embernek kell bemutatni a szentmisét. Van, aki nem alszik egész előtte éjjel. Mert a kenyér megtörésekor, az ostya felemelésekor Krisztus áll az oltárnál a fiatal pap személyében. Ezt a lelki terhet emberi erőből nem lehet elviselni. A pap személye lehet akármilyen gyarló, lehetnek akármilyen hétköznapi gondjai, örömei, bánata, de abban a pillanatban mindezen át Krisztus jelenik meg, minden más emberit félretéve.

Ebben a csodában részesedik mindenki, aki részt vesz a szentmise áldozaton. Aki nem jön, nem jár szentmisére, nem tudja mit veszít, szegénykém. 'Otthon is tudok imádkozni' – említettem már többször ezt a kifogást. Testvérek, hol van az otthoni ima a szentmise csodájától!

Nemcsak az részesedik ebben a csodában, aki a szentáldozáshoz is járul a misén – bár jobb lenne, ha mindenki venné azt a kis fáradságot, hogy a gyónással megtisztítsa magát, és jönne áldozni – nemcsak az részese a csodának, hanem mindenki, aki az oltár körül áll. Mert részt vesz az áldozat bemutatásában, részvételét kinyilvánítja, figyelmével, válaszaival, énekével, imájával részvevő. A szívével, a lelkével van jelen.

De nem egyedül van jelen a hívő ember a szentmisén. Ez egy másik csoda. Nincs más hely, helyzet a világon, ahol így együtt dobogna a szíve a részvevőknek, így együtt lehetnek részesei egy tiszta és magasztos csodának, mint a szentmise. Ez az 'együtt' felemel, lelket épít, erőt ad. Ebben az 'együttben' Krisztus is benn van, hiszen megjelenik a szentmisén.

'Ha ketten, hárman összejöttek az én nevében, ha együtt dobog a szívetek, akkor veletek vagyok én is, ott leszek köztetek' – mondja az Úrjézus.

A szentmise – csoda. Boldogok, akik részt vehetnek benne.

2009. augusztus 9.

Evangélium Szent János szerint (Jn. 6,41-51)

Abban az időben: A zsidók zúgolódni kezdtek (Jézus) ellen, amiért azt mondta: „Én vagyok az égből alászállott kenyér.” Így érveltek: „Nem Jézus ez, Józsefnek a fia, akinek ismerjük apját, anyját? Hogyan mondhatja hát: az égből szálltam alá?”

Jézus azonban így szólt: „Ne zúgolódjatok egymás között. Senki sem jöhet hozzám, hacsak az Atya, aki engem küldött, nem vonzza – és én feltámasztom az utolsó napon. Meg van írva a prófétáknál: Mindnyájan Isten tanítványai lesznek. Mindenki, aki hallgat az Atyára, és tanul tőle, hozzám jön. Nem mintha valaki is látta volna az Atyát, csak aki az Istentől van, az látta az Atyát. Bizony, bizony, mondom nektek: Aki hisz bennem, annak örök élete van.

Én vagyok az élet kenyere. Atyáitok mannat ettek a pusztában, mégis meghaltak. Ez az a kenyér, amely az égből szállott alá, hogy aki ebből eszik, meg ne halljon.

Én vagyok az égből alászállott élő kenyér. Aki e kenyérből eszik, örökké él. A kenyér pedig, amelyet én adok, az én testem a világ életéért.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Ahogy a szentmise elejének szövegében elhangzott, egybegyűltünk, hogy megszenteljük a mai napot. Kérjük az Ūristent, hogy áldjon meg bennünket, legyen jelen az életünkben.

Két mondat van ebben a mai evangéliumi részletben, amely számomra a mai ember gondolkodásának teljes vetülete. Ez a két mondat azt mondja el, hogy mit jelent az Isten az ember számára.

Az egyik: 'Nem Jézus ez, Józsefnek a fia, akinek ismerjük apját, anyját?'

A mai ember is hányszor mondja: 'Tudjuk, ki ez a Jézus! Tudjuk, mennyi minden kitaláció van vele kapcsolatban, amit az egyház próbál elhitetni, de mi tudjuk, hogy nem így volt! Mi tudjuk róla az igazat. Tudjuk, hogy megnősült és gyerekei is voltak. Tudjuk, hogy sok testvére is volt. Mai napig is élnek leszármazottai. Meg tudjuk, hogy nem is volt feltámadás, hát hogy is lehetett volna! Láttuk ebben-abbban a filmben, olvastuk a sikerkönyvben. Ez az igazság!'

Megkísérlik lerángatni az Istent a földre és emberré tenni, vagy ember számára követhető, magyarázható, de mindenképpen lekicsinylő helyzetbe hozni.

Nem képesek felfogni, mert nem akarják felfogni, hogy Jézus Krisztussal kapcsolatban nem emberi múról van szó, nem ember alkotta múról van szó, hanem sokkalta másról.

A másik mondat, ami nekünk, Istenben hívő embereknek fontos: 'A kenyér, amelyet én adok, az én testem a világ életéért.'

Számunkra, ma élő keresztény katolikus embereknek a legfontosabb mondat kell, legyen ez, hogy az a kenyér, amit Jézus adott számunkra, az az ő élete, az ő valós teste, hogy nekünk életünk legyen.

Mi nem ragadhatunk le a Da Vinci kód könyvnél, meg más egyéb barbár, sekélyes szenzációknál! Nem lehetünk áldozatai a legszentebb dolgok üzletté silányított közreadásának! Nem ragadhatunk le mindenféle pogányságnál, mert minket nem a szenzáció, hanem a valódi érték érdekel, érint meg!

Mi az Istennek akarunk megfelelni. Annak az Istennek, aki még a kereszthalál áldozatát is meghozta értünk. Annak az Istennek, aki azt mondja, hogy magát adja étkül a mi életünkért.

Sokan nem tudnak különbséget tenni Jézus és Krisztus között. Csak Jézusról beszélnek, aki a földi értelemben látható, tapasztalható volt, aki csodákat tett, akiből áradt a szeretet, aki szenvedett. De el kell jutni Jézustól a hit Krisztusáig! Mert amikor Jézust megfeszítik, már ő Jézus Krisztus, a Megváltó, a Fölkent.

Aki csak Jézusról beszél, annak nincs igazi hite. Akinek mély hite van, az ismeri Krisztust. Az tudja, hiszi, hogy Krisztus érte is vállalta az áldozatot, feltámadásával neki is felkínálja az életet, az örök életet.

Aki ismeri a hit Krisztusát, annak bizalma van az Istenben. Az elfogadja Krisztus szent testét táplálékul, és ezáltal életet szerez. Ha ez hiányzik, olyanok leszünk, mint Illés próféta.

Illés, aki az Ószövetség legnagyobb prófétája, fél. Azt mondja: 'inkább haljak meg, elegendem van ebből a világból'. Isten pedig csak azt mondja erre neki: 'lakjál jól, edd a kenyeret, igyál, aztán tedd a dolgod!' Mi is sokszor mondhatjuk: 'na, ebből elég, reménytelen itt minden, most már semmi nem érdekel!' De ilyenkor jön az isteni hang: 'egyél, szedd össze magad, és menj tovább, tedd a dolgod! Menj fel a Hóreb hegyére, találkozz velem, az Isteneddel!'

Ha legfőbb gondomná válik, hogy találkozzam Istennel, ha Krisztus adja nekem az erőt, akkor érdektelenné válik a Jézus körül méltatlanul zajló hangoskodás, a Jézusról terjesztett újabb és újabb szenzációs felfedezések. Függetlenül attól, hogy ezekről rendre idővel bebizonyosodik, hogy semmi, vagy szinte semmi alapjuk nincs, hamisítás, vagy féligazságok félremagyarázása csupán. Mindez mellékessé válik, mert nem erről szól a hitünk.

A Haszib birodalomban történt, hogy kisgyerekek bújócskát játszottak, és az egyik kisfiú szomorúan fordult a rabbihoz: 'Nagyon igazságtalanok voltak velem a többiek, mert engem nem találtak meg. Olyan jól elbújtam, hogy nem találtak, és aztán nem is kerestek meg.' Erre azt mondja neki a rabbi: 'Tudod fiam, az Istennel is így van sok ember. Úgy gondolják, hogy az Isten olyan nagyon elbújt előlük, hogy nem is keresik.'

Egyedül fontos, hogy rá merem-e bízni egész életemet az Istenre, az Úristen kegyelmére! Élek-e a krisztusi adománnyal, az örök életet jelentő táplálékkal! 'A kenyér, amelyet én adok, az én testem a világ életéért.'

2009. július 25.

Evangélium Szent János szerint (Jn. 6,1-15)

Egy alkalommal Jézus így szólt tanítványaihoz:

Abban az időben: Jézus átment a Galileai tengernek, vagyis Tibériás tavának a túlsó partjára. Nagy tömeg követte, mert látták a csodajeleket, amelyeket a betegeken végbevitt. Jézus fölment egy hegyre, és leült tanítványaival. Közel volt a húsvét, a zsidók ünnepe.

Amikor Jézus fölemelte szemét, és látta, hogy nagy tömeg jön felé, így szólt Fülöphöz: "Honnan vegyünk kenyeret, hogy legyen mit enniük?" Ezt pedig azért kérdezte, hogy próbára tegye, mert tudta, hogy mit fog tenni.

"Kétszáz dénár árú kenyér sem elég nekik, hogy mindenki kapjon egy keveset" – felelte Fülöp.

Az egyik tanítvány, András, Simon Péter testvére megszólalt: "Van itt egy fiú, akinél öt kenyér és két hal van, de mi az ennyinek?"

Jézus meghagyta: "Telepítsétek le az embereket!" Sok fű volt azon a helyen. Letelepedtek hát: szám szerint mintegy ötezren voltak csupán a férfiak.

Jézus pedig vette a kenyereket, hálát adott, és kiosztotta a letelepedett embereknek; ugyanígy (adott) a halból is, amennyit csak akartak. Amikor pedig jóllaktak, szólt tanítványainak: "Szedjétek össze a maradékot, hogy semmi se vesszen kárba."

Összeszedték, s tizenkét kosarat töltöttek meg az öt árpakenyér maradékából, amit meghagytak, akik ettek.

Amikor pedig az emberek látták a csodajelet, amelyet Jézus végbevitt, így beszéltek: "Ez valóban az a próféta, aki a világba jön."

Mikor Jézus észrevette, hogy érte akarnak jönni, és el akarják vinni, hogy erőszakkal királlyá tegyék, ismét visszavonult a hegyre, egészen egyedül.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! A híres kenyérszaporítás csodájának történetét mondja el ez az evangéliumi részlet.

Csoda! Ez kell a Jézust követőknek, ez kell a mai embernek is, hogy higgyen. Legalábbis ezt mondták régen is, mai is ezt mondják sokan. De a csoda, amelyről ez a történet is szól, nem ezt üzeni. Ez a történet sem a terület asztalkám, a semmiből és ingyen kapott kenyér és hal története.

A kenyérszaporítás csodáját is sokan magyarázni akarják a maguk földhözragadt gondolkodásával. Sok úgynevezett teológus, akik meg is szerzik a teológiai ismereteket az egyetemeken – hozzáteszem: hit nélkül – jóindulatú magyarázatokkal szolgálnak: 'Úgy kell ezt érteni, hogy mindenkinél volt valójában kenyér meg hal, azaz ennivaló a tarisznyában, de nem merték elővenni, látva a sok embert, hogy ne kelljen adni másnak. Aztán mégis csak előkerült az élelem, és így lehet, hogy még oly sok maradékot is összeszedtek.'

Más, hasonló magyarázatok is ismertek, de ezek a teológus tudósok csak épp a lényegét nem veszik észre: a csodákat nem racionális, természettudományos alapon lehet felfogni.

Az utóbbi időben megszorodtak a mindenféle tudományosnak kikiáltott televízió csatornákon az evangéliumi történetek, evangéliumi csodák magyarázata, cáfolata, vagy éppen racionális alapon való igazolási kísérlete.

Ezek az emberek, ezek a TV-adások nem veszik észre, hogy mennyire nem az a hit alapja, hogy megtalálják-e Jézus papucsát, vagy hogy eredeti-e a megtalált papucs. Nem az a hit

alapja, hogy valódi-e a torinói lepel, vagy sem. Az sem, hogy milyen újabb és újabb eredeti, vagy hamis kézirat kerül elő.

Az a hitünk alapja, hogy Jézus úgy szeretett minket, minden embert, hogy a halált is elfogadta értünk, feláldozta magát értünk, hogy üdvösséget, örök életet nyerjünk.

'Megesett rajtuk a szíve' – mondja többször is az evangélium, amikor Jézus az őt követő tömegre tekint. A kenyérszaporítás is ezért történik és minden más csoda, ami a mai életünket is kíséri.

Hiszen mindenki életében történnek csodák. Aki odafigyelve él, az észreveszi, amikor vele csoda történik. Vagy történt. Csoda az, amikor rajtakapom Istent, hogy most Ő avatkozott közbe, most úgy történt valami, ahogy csak Ő akarhatta.

A kenyérszaporításban a kenyértörés a csoda. Nem a kifogyhatatlan kosár, hanem a megtört kenyér és hal szétosztása, hogy kap mindenki. És megint nem ezt veszik észre ott az emberek, hanem a csodakosarat, és mindjárt királlyá is tennék Jézust, hisz ilyen királlyal munka és gond nélkül élhetnek.

Hányan vannak, kedves Testvérek, akik éveken rendszeresen járnak templomba, misére, de nem áldoznak, nem fogadják el Jézus Krisztust! Visszatartja őket a gyónás. Visszatartja őket attól, hogy magukhoz vegyék azt a kenyeret, amit Jézus hagyott ránk, amely éltet. Azt a kenyeret, amelyet Jézus azért tört meg, hogy mindenkinek jusson táplálék az élethez.

Eszembe jut szemináriumi társam, akivel egyszer vendégségbe voltunk hivatalosak és a házigazda jó szívvel kínálta nekünk a bort. Ő kihúzta magát és így szólt: 'Köszönöm szépen, nem kérek, nem vagyok szomjas!' Sziszegve súgtam neki: 'Nem azért kínál, hogy a szomjunkat oltssuk, hanem hogy a kedvünkbe járjon, és jó legyen az együttlétünk!'

Kedves Testvérek! Élünk a lehetőséggel, amit Jézus kínál nekünk! A megtört kenyér darabja éltet. Rendszeres vétele erőt ad, hitet ad, nem lehet akadálya ennek, hogy lelkünket nem tesszük rendbe!

Hétköznapi kifejezéssel: megéri!

2009. július 19.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 6,30-34)

Abban az időben: Az apostolok összegyűltek Jézushoz, és beszámoltak mindenről, amit tettek és tanítottak.

Ő így szólt hozzájuk: „Gyertek ti is, (menjünk) a pusztaságba egy magányos helyre, hogy pihenjeteek egy kicsit.”

Mert olyan nagy jövés-menés volt körülöttük, hogy még evésre sem maradt idejük.

Bárkába szálltak tehát, és elmentek egy elhagyatott helyre, hogy magukban legyenek. De sokan látták, amikor elmentek, és sokan megtudták. Erre minden városból gyalog odasiettek, és megelőzték őket.

Amikor kiszállt és látta a nagy tömeget, megesett rajtuk a szíve. Olyanok voltak, mint a pásztor nélküli juhok. Ezért tanítani kezdte őket sok mindenre.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Az első tanítványokat, akik meghallották és el is fogadták Jézus tanítását, már küldte Jézus, hogy járjanak a nép között, gyógyítsanak, ördögöt űzenek, azaz segítsék az embereket nyomorúságukban. Elgyötörten, fáradtan érnek vissza a Mesterhez, de örömmel is egyben, lelkesen, boldogan.

Rájuk néz a Mester, az Úrjézus, és látja fáradságukat. Ezért javasolja, hogy vonuljanak olyan helyre, ahol egy kicsit megpihenhetnek, hiszen még enni sincs idő a sok segítséget kérő ember miatt.

Valami összetartotta ezeket a tanítványokat még akkor is, ha külön utakon jártak. Egy szívvel, egy lélekkel tevékenykedtek Isten országának dolgain. Ennek tudata tette őket boldoggá, fáradhatatlanná, ez kötötte össze őket egy közösséggé. Végtelenen bíztak az Istenben, végtelenen ráhagyatkoztak Istenre. A cél ismert volt, Isten országát szolgálni, hirdetni az embereknek.

És ma mi a cél?

Most van az ideje a nyaralásnak, pihenésnek. Az autókavánok elindulnak a Balatonra, a Dunakanyarba, Horvátországba. Vajon összeköti-e valami ezt a sok embert? Mi köti össze őket a pihenésben, mi köti össze őket a munkában, az ünnepeken, a hétköznapokon?

Mi köti össze ma Magyarországon az embereket, a magyarokat? Talán az ünnepek? Mit jelent ma sok embernek augusztus 20-a? Vagy mondhatnánk az egyházi ünnepeket, vagy március 15-ét, október 23-át. Vajon az ünnep összeköt? Többnyire ekkor telnek meg a wellness szállodák.

Mária országában ma nincs egyetlen olyan Mária-ünnep, amely szabadnap lenne, hogy az emberek ünnepelhetnék védelmezőjüket. De vajon ünnepelnék-e?

Mi köti össze ma Magyarországon az embereket, a magyarokat, mint egy hatalmas családot? Amikor már a családok összekötése, összetartása is lassan semmivé válik!

Vajon milyen kötelék hozná még össze a közösségeket, hogy az egyes ember örömben, szomorúságban ne legyen egyedül?

Jézus mondja, amikor rátekinet az őt körülvevő tömegre, hogy olyanok, mint a pásztor nélküli nyáj. Ilyen látványt nyújthatunk mi is, a vezető nélküli nyáj látványát. Elhagyjuk Istent, és nincs értelme, nincs célja a tetteknek. Ódöngő nyáj vagyunk.

Újra fel kell fedezni az Istent, újra kapaszkodni kell Jézus kezébe, újra olvasni kell az Evangéliumot, újra felfedezni a szakralitás szépségét és erejét! Mert nincs más út!

Nincs más, ami összetartaná az embereket, nincs más, ami összetartja a családokat, a nagyobb közösségeket.

Ma szinte mindenki egyedül jár az életében, inkább botorkál. De ha azonos a cél, megszűnik a botorkálás és haladás lesz belőle. Ha az Istenhez vezető utat egyedül is keressük, az azonos cél egyszer csak összehozza az egyfelé haladókat. Sok-sok út vezet Istenhez, talán mindenkinek különböző, de a végcél mindenkit összehoz már út közben is.

Ezen az úton meghalljuk Isten szavát. Ahogy a tanítványok is, akik teljes hittel, teljes bizonyossággal hirdették Jézus tanait. Bizonyára sokat imádkoztak az akkori emberek sokkal közvetlenebb Isten-kapcsolatával. Erre az Isten-kapcsolatra odafigyelve imádkoztak. És ebben az odafigyelésben hallatszik Isten szava.

Mindenki másképpen imádkozik ma is. A lényeg nem az imádság szavaiban, tetteiben van, hanem az odafigyelésben. Ez a legnehezebb. De másképpen nem jut el hozzánk Isten szava, csak az odafigyelésben. Aki nem tud figyelni, az nem hallja meg Isten hívó szavát.

A figyelem a hétköznapi párbeszédekben is meghatározó. Hogy meg tudunk sértődni – joggal – ha beszélgető partnerünk nem figyel ránk! A nem figyelés szeretetlenséget jelent. Vége a párbeszédnek.

Ilyen az imádság is, az Istennel való párbeszéd. Ha sikerül odafigyelnem, meghallom Isten szavát, válaszát. Ha figyelek, elkapom azt a pillanatot, amikor Isten szól hozzám.

Gondoljanak, kedves Testvérek, azokra a szépséges természet-fotókra, amelyek egy-egy olyan pillanatot rögzítenek, ami folyamatában láthatatlan. A madár röptében elkap valamit, a vízbe csobbanó test csillogó vízcseppjei, a villám cikázása, az erdei vadak életének ellesett pillanatai. Ezekhez a felvételekhez türelem, kitartás és végig meglévő figyelem szükséges. Ennek a figyelemnek az eredménye, a jutalma a szépséges kép.

Ilyen az imádság, ilyen a lelki élet.

Van, akinek hamar sikerül elkapnia azt a pillanatot, van, aki hosszú évekig kitartóan várja, hogy Isten megszólítsa. De akinek nem lankad a figyelme, az megkapja ezt a pillanatot, talán többször is az életében, és belevillan ezzel a lelkébe a bizonyosság: Szólt hozzám az Isten! Isten van!

Ezért meg kell küzdeni, de megéri, mert a legnagyobb kérdésre kapunk választ és bizonyosságot, erre építhetek, ebbe kapaszkodhatok, ez célt ad, és célhoz segít.

Kedves Testvérek! Akár nyaralni megyünk, akár a mindennapi kenyérért dolgozunk, akár ünnepekre készülünk, vagy éppen ünneplünk, mindig egyetlen legfontosabb köt össze bennünket, mindenkit: az Istenhez fűződő kapcsolat! Ha sikerül odafigyelnünk, ha nem lankad a figyelmünk akár imádság közben, akár imádságnak szánt tetteinkben, meg fogjuk hallani Isten szavát, szólítani fog, jelentkezni fog. És ez a legnagyobb élmény minden ember számára!

2009. július 5.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 6,1-6)

Abban az időben: Jézus hazament Názáretbe. Tanítványai elkísérték. Amikor elérkezett a szombat napja, tanítani kezdett a zsinagógában. Sokan hallgatták, és csodálkozva mondogatták: „Honnét vette ezt? Miféle bölcsesség ez, amely neki adatott? És a csodák, amelyeket kezével véghezvisz! Nem az ács ez, Mária fia, Jakab, József, Júdás és Simon rokona? S ugye nővérei is itt élnek közöttünk?”

És megbotránkoztak benne.

Jézus erre megjegyezte: „Nem vetik meg a prófétát, csak a hazájában, rokonai körében, a saját házában.”

Nem is tehetett ott csodát, csupán néhány beteget gyógyított meg, kézzel és szóval. Maga is csodálkozott hitetlenségükön.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! 'Az Úr lelke van rajtam, elküldött, hogy a szegényeknek örömhírt vigyek.' – mondja az Úr Jézus. Az Úr lelke van minden egyes emberen.

A keresztemben azt mondja a pap, amikor krizmával, a szent olajjal megkeni a kisgyermek, vagy a felnőtt keresztembe lépő fejét: 'Részeseülj Krisztus prófétái, királyi és papi kegyelmeiben!'

Ez a legszentebb dolog, amelyben részeseülünk a keresztemben: prófétái, királyi és papi méltóságot kap minden egyes megkeresztelt ember, ami az Atya, a Fiú és Szentlélek Isten nevében történik.

Mindez az Isten és az Ember kapcsolatából fakadt, az isteni sugallat, a Szentlélek kegyelme által, amivel megkapta az Ember mindazt, amire szüksége van az élethez, az Istenhez való hűséghez.

Ez a hűség nem is olyan egyszerű! Nem is magától értetődő!

Ezért nem értjük sokszor az Ószövetséget sem. Azért nem értjük, mert nem Krisztus szemével, felfogásában olvassuk, értelmezzük. Origenész, a III. századi nagy egyháztudós mondta ezt. Mintha Jézus olvasná fel az ószövetségi történeteket, amelyek a történeti leírásban – többek között – a próféták szerepét, fontosságát, tetteiket is leírják.

Mi a próféta az emberek, a világ számára? A próféták hallották meg Isten szavát és közvetítették az embereknek. Nekik köszönhetjük, hogy az egy élő Isten hitében élünk, és nem veszünk bele a sokistenhit, a bálványok, a pogányság tévelygésébe.

Az egész Ószövetség alapvető tanítása éppen az egy élő Isten hitében való megmaradás bizonyossága. Ebben van a zsidóság kiválasztottságának is a magyarázata. Nem a többi ember felett állás hibás felfogása, hanem az egyistenhit következetes őrzése ez a kiválasztottság. És ezt éppen a próféták közvetítették újra és újra, nem törődve a következményekkel, vállalva minden nehézséget, szenvedést. Mert ez mindig a próféták sorsa volt.

Mégis prófétáknak kell lennünk. Hirdetnünk kell az Isten ügyét! A leghitelesebben az életünkkel. Azzal, hogy nem hagyjuk el a templomot, nem hagyjuk el a szentmisét.

Az Értelme, az Akarat, az Érzés – erre a három dologra épül az életünk. Ennek tükörképe a Hit, a Remény és a Szeretet. A prófétálás is ezeken alapszik. Nem elég érzellemmel állni Isten ügyéhez. Ott kell, hogy legyen az akarat is és az értelem.

Jézus sem tudott próféta lenni sajátjai körében. A közülük valót elutasították. Így nem is tudott rajtuk segíteni, hitetlenségük ezt lehetetlenné tette.

A mai Magyarországon sem tudunk hatékony próféták lenni. Csodákat várunk, mint mindenki. De Isten nélkül nincs csoda! Igaz, más sincs.

De hogy történhetne csoda, ha a kultúrát is tönkretettük? Kiszorult belőle az Isten! Ettől már nincs is kultúra, csak szenny. A gazdaságban sincs helye az Istennek a mai ember szerint. A tudományban nincs keresnivalója az Istennek, a mai ember szerint.

Az ember életének mozgatói: a tudomány, a gazdaság, a kultúra. Ha mindebből kiszorítjuk az Istent, azt kapjuk, amit ma látunk magunk körül. Ilyen körülmények között várjuk a csodát!

Ezért a mi prófétaágunk csak abban állhat, hogy akár a gazdaságban, akár a tudományban, akár a kultúrában, de felmutatjuk az Istent. Az egy élő Istent.

Ha én tudom, hogy van Isten, akkor ez a bizonyosság nyilvánvaló lesz, látszik. Akárhol tevékenykedem, ott jelet hagyok, az egy élő Isten jelét.

Egy gimnáziumi társam mondta egyszer: 'Serdülőkoromban anyám egyszer felvetette, hogy egyre kevesebben járnak már a templomba, talán már nekünk sem kéne. Tudod, a hitem akkor erősödött meg bennem, amikor apám erre azt válaszolta: ha senki sem megy már a templomba, én akkor is megyek! És minden vasárnap leborotválkozott, fehér inget vett, és ment a misére.'

Ez a prófétaág! Nem kell nagyobb tett, mint testi és lelki értelemben vett ünneplőben minden vasárnap menni a misére.

'Én otthon is tudok imádkozni!' – szól a hazug indok, az önmagának is hazudó ember. Dehogyan imádkozik! Sehol sem imádkozik!

Az embernek kell a megszentelt hely, az ünnepi felkészülés, az együttlét, a közösen átélt misztérium. A tett. Hogy felkészülök és elmegyek, ott vagyok. Aki nem tesz semmit, az nem hívó!

Magyarország akkor fog feltámadni, ha lesznek ilyen tettek. Ha lesz keresztelő, ha lesz megszentelt házasság, lesz temetés.

A halál az élet része, a temető, a temetés a kultúra része. Hol tartunk ebben is? Az idei évben három temetés volt a faluban. Talán gyászmise még van, aztán sokan viszik a hamvakat haza kertbe, vagy szórják a Dunába.

Gyökértelen kultúrát akarunk? 'Hát, majd a szívemben!' – szól az újabb hazug mondás. Nem igaz! Nincs a szívedben! Mert szükséges a tett, az, hogy kimegyek a sírhoz, odaállok, meglátogatom a halottaimat! Imádkozom értük.

Kemény szavak ezek! Ezért kell, hogy megmaradjunk a hitünkben. Hogy tudjunk prófétálni. Tettekkel, az életünkkel. Ha nem is jön más a családból a szentmisére, akkor is. Mert hazaérve megszentelődik az otthon.

Mécs László mondja: 'Vadócba rózsát oltok, hogy szebb legyen a föld!'

Nincs más lehetőségünk, de ez egyben a nagy ajándékunk is, hogy az egy élő Isten prófétái lehetünk!

2009. június 14.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 14,12-16,22-26)

A kovásztalan kenyér ünnepének első napján, amikor a húsvéti bárányt feláldozzák, tanítványai megkérdezték (Jézust): „Mit akarsz, hová menjünk, hogy elkészítsük számodra a húsvéti vacsorát?”

Erre elküldte két tanítványát ezekkel a szavakkal: „Menjetek a városba. Találkoztok ott egy emberrel, aki vizeskorsót visz. Kövessétek őt, aztán ahová bemegy, ott mondjátok a házigazdának: A Mester kérdezi, hogy hol van az a szállás, ahol a húsvéti vacsorát tanítványaimmal elfogyaszthatom? Ő mutat majd nektek egy étkezésre berendezett, tágas emeleti termet. Ott készítsétek el nekünk.”

A tanítványok elmentek, s a városba érve mindent úgy találtak, ahogy megmondta; és elkészítették a húsvéti vacsorát.

Vacsora közben kezébe vette a kenyeret, megáldotta, megtörte, és ezekkel a szavakkal adta nekik: „Vegyétek, ez az én testem.”

Majd fogta a kelyhet, hálát adott, odanyújtotta nekik, és mindnyájan ittak belőle. Ő pedig így szólt: „Ez az én vérem, a szövetségé, amely sokakért kiontatik. Bizony mondom nektek: nem iszom többé a szőlő terméséből addig a napig, amíg az újat nem iszom az Isten országában.”

Ezután zsoltárt énekelve kimentek az Olajfák hegyére.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Úrnapja van! A világon máshol ezt az elmúlt csütörtökön ünnepelték, nálunk vasárnapra került. De miért is ünnepeljük az Úr napját, mit ünneplünk?

Az Oltáriszentséget, az Úr Jézus Krisztus által személyesen nekünk adott lelki táplálékot.

Mit jelent ez az adomány Jézustól: 'Vegyétek és egyétek! Ez az én vérem, a szövetségé! Amíg újra el nem jövök, a kenyér és bor színe alatt vagyok veletek.'

Mi az üzenete ennek a mai ünnepnek?

Kedves Testvérek! A kezdetekben nagyon sok eretnek mozgalom volt, mint ma is. Sok ilyen támadta az oltáriszentséget, nem fogadták el az abban jelenlévő Jézus valóságát, magyarázták így-úgy. Az ósegyház mindenképpen szerette volna, ha a hívek felfedezik az Oltáriszentségben rejlő erőt, hogy elfogadják ezáltal, hogy az Isten itt van közöttünk. Bemutathassák az egész világnak, hogy ez a valódi életet adó eledel és ital.

Kevesen tudják, hogy a XII. századig a szentmisékben nem volt a liturgia része, hogy felmutatják az ostyát, ahogy ma minden szentmisében történik az átváltoztatás után. Addig az ideig a szentmiséken megtörték a kenyeret, ostyát és az, aki méltó volt rá, lelkileg felkészült volt, az részesült a kenyértörésben.

A mai ünnep arról szól, hogy felmutatjuk az Istent!

Az egyház ebben a mozdulatban felmutatja a világnak Jézus Krisztust, megmutatja, hogy velünk van az Isten!

Az első körmenetek, nem virágszőnyegről, virággal gazdagon díszített sátrakról szóltak. Elindultak utcáról utcára, szinte házról házra, és felmutatták Jézus Krisztus Szent Testét. Megmutatták az embereknek, hogy itt van köztük az élő Isten.

Ehhez jön még Nagy-Magyarország területén a szép szokás, hogy négy sátrat építenek a hívek a négy világtáj jelképeként, az egész emberiség jelképeként. A körmenetben a pap megáldja a négy világtáját, felmutatva nekik az Oltáriszentségben az élő Istent.

Az Úr napja üzenet az emberiségnek. 'Jelen vagyok köztetek, én az Isten, a kenyér és a bor színe alatt!' – üzeni az Úr.

'Jelen vagyok, veletek vagyok, nemcsak a zárt helyen, a templomban, hanem mindenhol!'

Mi pedig leborulunk a felmutatott Isten előtt. Kifejezzük ezzel, hogy egyesülni akarunk vele, táplálékként, szívünk, lelkünk táplálékként vesszük magunkhoz, mert életet bennünket. Ahogy Pál apostol mondja: 'hogy bőségben legyen életetek!'

Amennyire be tudom fogadni az Úrjézust, annyira leszek képes magamon keresztül is felmutatni, bemutatni az élő Istent, azt az életet, amit Tőle nyerhetünk csak.

'Aki eszi az én testemet, issza az én véretem, annak örök élete lesz!'

2009. június 7.

Evangélium Szent Máté szerint (Mt. 28,16-20)

Abban az időben a tizenegy tanítvány elment Galileába, fel arra a hegyre, ahová Jézus rendelte őket. Amikor meglátták őt, leborultak előtte a földre. Egyesek azonban még mindig kételkedtek.

Jézus odament hozzájuk, és ezt mondta nekik: „Én kaptam meg minden hatalmat az égen és a földön. Ezért most menjete el, és tegyetek tanítványaimmá minden nemzetet! Kereszteljétek meg őket az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében! Tanítsátok meg őket mindannak megtartására, amit parancsoltam nektek! És íme, én veletek vagyok mindennap a világ végéig!”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Missziós parancsot olvastunk az evangéliumban. Jézus rábízta a küldöttekre, a tanítványokra, hogy hirdessék az Isten örömhírét, az evangéliumot, és kereszteljenek meg minden embert.

Mennyi félreértés, meg nem értés támadt a keresztelessel szemben az évszázadok során, egészen a mai napig! Hányféle kifogást, ócska kifogást lehet hallani ezzel kapcsolatban!

Amit az Úrjézus mond, azt nem lehet félreérteni, félremagyarázni. "Tanítsatok meg minden nemzetet! Vigyétek az üdvösség hírét mindenfelé, és kereszteljétek meg őket!"

Késznek kell lennünk, tehát arra – nemcsak a papoknak, de minden hívőnek – hogy aki nyitott szívvel közeledik a hívek közösségéhez, aki elfogadja Krisztus tanítását, aki elfogadja az Úristent, annak ki kell szolgálatni a keresztséget.

Meg kell adni mindenkinek a lehetőséget, hogy Krisztushoz tartozhasson, az ő gyermeke lehessen.

Mindenkitől annyit kell elvárni, amennyit kapott. Sajnos, sokszor történik meg, hogy paptestvéreim olyannak állítanak magas lécet, akinél előre lehet tudni, hogy nem tudja megugrani, el fog bukni.

Mindenkitől annyit kell és lehet követelni, amennyit az Istentől kapott. Se többet, se kevesebbet.

A keresztség szentsége nagy titok, kedves Testvérek! De ez a titok működik bennünk! Jelen van benne a Szentháromság. Ez is nagy titok, emberi fogalmakkal megmagyarázhatatlan.

Ahogy én tanultam a hittanon, úgy közelebb juthatunk ehhez a titokhoz.

Az Atya az, aki figyel rám a mennyből, és vigyáz rám. Kell ennél több a megértéshez, minthogy az Isten figyel rám, és óv engem?

A Fiú az, aki az én társam. Az Úrjézus az én társam. Aki megfogja az én kezemet. Azért testesült meg, hogy megfogja az én kezemet. Hogy segítsen jóban, rosszban, és mellettem legyen. Ez is érthető, nem kell ennél több magyarázat, több teológiai fejtegetés.

A Lélek, a Szentlélek az, aki bennem van. Aki működtet engem. Ami olyan, mint a pohár víz, ami életet.

Az Atya figyel és óv, a Fiú fogja a kezem és segít, a Lélek pedig életet.

Ennyi magyarázattal, amit fel tudunk fogni, megközelíthető a Szentháromság fogalma. Biztosan jobb elméleti magyarázatot ad Aquinói Szent Tamás, vagy a legnagyobb teológus, Szent Ágoston fejtegetései jobban közelítenek a Szentháromság fogalmához, de mindezt nehezebben, vagy egyáltalán nem értjük.

Anélkül, hogy értenénk e tudós nagy szentek érvelését, biztosak lehetünk abban, hogy a Szentháromság Egyisten vezeti az ember életét. Mindannyiunk életét. Valóságosan jelen van az életünkben.

'Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek, miképpen kezdetben, most és mindörökkön örökké, Ámen' – ez a legszebb és legősibb dicsőítő ének. Az ebben rejlő tartalmat, értelmet kell megérezni, ezt nem lehet magyarázni.

Erre jó példa annak a parasztbácsinak a története – amit már idéztem, bár több változatban is lehet hallani, de a tanulsága ugyanaz – aki mindennap hazafelé bemegy a templomba, az üres templomba, és ott üldögél egy ideig. A papnak feltűnik egy idő után, és kérdezi a bácsit erről a szokásáról. A bácsi válasza: 'Én nézem Őt (az Oltáriszentséget), és Ő néz engem.'

Ennél egyszerűbben nem lehet fogalmazni!

Ez a kristálytisza istenhit. Ebbe nem lehet belemagyarázni semmit. Nézem, tehát tudom, hogy ott az Isten. Ő néz engem, mert a szeretett fia, vagy lánya vagyok, és Ő figyel rám.

Ha képes vagyok a templomban így tekinteni az Oltáriszentségre, akkor képes vagyok az isteni mű befogadására. Mert, ha tudom, hogy Ő ott van, akkor nyitott a szívem az Ő befogadására. Isten az életem részévé válik!

Az Atya vigyáz rám, a Fiú fogja a kezem és segít, a Lélek pedig bennem van és éltet.

2009. június 1.

Evangélium Szent János szerint (Jn. 15,26-27, 16,12-15)

Jézus így szólt tanítványaihoz: „Ha eljön a Vigasztaló, akit az Atyától küldök, az Igazság Lelke, aki az Atyától származik, ő majd tanúságot tesz rólam. Tegyetek ti is tanúságot rólam, hiszen kezdettől fogva velem voltatok.

Még sok mondanivalóm volna, de nem vagytok hozzá elég erősek. Hanem amikor eljön az Igazság Lelke, ő majd elvezet benneteket a teljes igazságra. Nem magától fog beszélni, hanem azt mondja el, amit hall, és a jövődőt fogja hirdetni nektek. Megdicsőít engem, mert az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek. Minden, ami az Atyáé, az enyém is. Azért mondtam, hogy az enyémből kapja, amit majd hirdet nektek.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! 'Ha eljön a Vigasztaló, aki az Atyától jön, az igazság lelke, ő majd tanúságot tesz rólam,' – mondja az Úrjézus – 'és majd ő elvezet benneteket az igazságra.'

Megtalálni az igazságot! Egyáltalán, van-e igazság a földön? Olyan sokszor kérdezzük ezt magunktól is, az egyik fő kérdés az emberiség számára. Főleg akkor tesszük fel ezt a kérdést, ha valami igazságtalanság történik velünk.

Eltűnődhetünk azon is, hogy lehet az, hogy ennyire nagy az igazságtalanság? Hogy lehet, hogy az Isten engedi?

Kedves Testvérek! Annak az embernek az életében, akinek nem az abszolút igazság áll a középpontban, akkor a legjobb akarat mellett is el-elcsúszik, eltávolodik attól a valóságtól, amiről maga az Úrjézus is beszél.

A mai kor filozófiája teljes mértékben tagadja az abszolút igazságot. Mi viszont azt mondjuk, hogy aki az abszolút igazságot tagadja, az valójában az élő Istent tagadja. Mert nekünk, hívó embereknek az abszolút Igazság, maga az Isten. Az Úrjézus maga is mondja ezt: 'Én vagyok az út, az igazság, és az élet.'

Nekünk, kedves testvérek, minden egyes cselekedetünk, minden egyes gondolatunk, minden, ami a lelki életünkéből fakad, annak az abszolút igazságból, magyarán az élő Istenből kell kiindulni. És ugyanoda visszatérni. Mert akkor élek az igazság szerint.

Kiindulok és visszatérek. Mint a gyermek, aki kiindul a szülői házból, és visszatalál a szülői házhoz. Bárhol is vagyok a világon, tudom, hogy vissza kell térnem a szülői házhoz. A szülői ház, az atyai ház igazán az Úristen kegyelme, az Isten befogadó szeretete.

Ezen a módon tudjuk hitünket növelni, ezáltal tudunk a Szentlélek Úristen eszközévé válni. Hagynunk kell, hogy az Úristen kibontsa bennünk a vágyat az abszolút igazságra! Hagyjuk, hogy a Szentlélek Úristen vezessen bennünket, hogy visszavezessen az atyai házhoz, az igazság Istenéhez, az Úristenhez.

A pünkösdi szent olvasmányok mind arról szólnak, hogy az ember hogyan lehet képes jól tenni a dolgát, hogy erkölcsi mércéje magas legyen. Kiszabaduljon, ki tudjon törni a bűn fogságából, a szenvedélyek fogságából. Azzal nem lehet megelégedni, hogy 'hát én ilyenek születtem, én már csak ilyen vagyok'!

Jól néznénk ki, ha ugyanolyan gondolkodásúak maradnánk, mint voltunk húsz évvel ezelőtt. Vagy akár öt évvel ezelőtt. Az ember mindig fejlődik, de lelkileg is fejlődni kell. Fejlődni az igazság és a szeretet útján.

Minél több évet kapok az Úristentől ezen a földön, ebben az életben, annál jobbra kell válnom!

Sokan eltékozzolják az életüket. Elfutnak az évek, feleslegesen. Mindent kritizálnak, mindenben okosabbak, csak a saját lelki életükben nem. Nem tesznek semmit azért, hogy körülöttük szép és igaz rend legyen, lelki rend legyen.

Magyarország problémája is leginkább a lelki nyomor, a lelki igénytelenség. Igénytelen a jóra, a szépre, a tisztára, az igazra. Nem vesszük észre a körülöttünk lévő lelki szennyet. Nem a politikusokra kell mutogatni, hanem mindenki saját magával vessen számot! Hogy én hogyan élem meg a lelki tisztaságot, én mit tudok tenni, hogy a családomban rend legyen, lelki rend, tisztaság. Mert ekkor járok Isten igazságának útján.

Az nem megy, hogy ami nem tetszik erkölcsi kérdésekben, akkor azokat kihúzzuk! Mint a Tízparancsolatban. Már sokszor mondtam. Ha nem tudok hűséges lenni, akkor azt a parancsot kihúzom, rám nem érvényes. Ha nem tudok szeretni másvalakit, akkor húzzuk ki! Legfeljebb szidjuk a pápát, hogy ilyen konzervatív, mert nem úgy alakítja Krisztus tanítását, ahogy a mi kedvünkre van éppen.

Pedig ha sikerül a jó úton haladni az életben, észre sem veszem, hogy ez bizony nehéz küzdelem. De azért mégsem nehéz, mert a Szentlélek Úristen segítségével ott leszek velem, ha képes vagyok az elfogadásra, az igazság szüntelen keresésére.

Ha az ember nem jut el a vágyakozásra, hogy jobb emberré akar válni, másképp, jobban szeretné élni az életét, addig nem történik semmi. Amíg minden bajt másokra vetít, amíg képes magát áldozatnak beállítani, addig az az ember nem tud a maga nyomorából kilépni, és elindulni az atyai ház felé. Nem tud újra kezdeni.

Az újrakezdés lehetősége, az a pünkösöd! Mindig megvan az újrakezdés, a lelki újrakezdés kegyelme.

Legyen a pünkösöd mindenkinek az újrakezdés ünnepe saját maga számára!

Lelkiismeretvizsgálattal kezdjük. Vajon ugyanolyan vagyok, mint tavaly, vagy tavalyelőtt? Olyan az életem, mint régebben? Ugyanolyan ember vagyok, mint öt éve, tíz éve? Változott a gondolkodásom? Miben változott az életfelfogásom? Miben változott az istenképem, mit gondolok az Istenről?

Segítsen bennünket az elindulásban a Szentlélek Úristen, aki majd a folytatásban is segít már, csak legyünk készek befogadni ezt a segítséget!

2009. május 24.

Evangelium Szent Márk szerint (Mk. 16,15-20)

Abban az időben Jézus megjelent a Tizenegyznek, és így szólt hozzájuk: "Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek. Aki hisz és megkeresztelkedik, az üdvözü, aki nem hisz, az elkárhozik. A híveket ezek a jelek fogják kísérni: A nevében ördögöket űznek ki, új nyelveken beszélnek, kígyókat vehetnek a kezükbe, és ha valami mérget isznak, nem árt nekik. Ráteszik a kezüket a betegekre, és azok meggyógyulnak."

Az Úr Jézus, miután ezeket elmondta nekik, felvétetett a mennybe, és helyet foglalt az Isten jobbján. Ők pedig elmentek, és mindenütt hirdették az evangéliumot. Az Úr együtt munkálkodott velük, és az igehirdetést megerősítette a jelek által, amelyek kísérték őket.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Urunk mennybemenetelét ünnepeljük. Újra és újra elgondolkozunk azon, vajon hogyan értsük ezt az eseményt. Történelmi eseményként? Teológiai igazságként? Mit jelent számunkra az Úr Jézus mennybemenetele?

Hogyan tanítjuk a hittanban a szentháromság-tant? A Mennyei Atya megteremtette a világot, a Fiúisten megváltott minket a kereszten, hogy üdvösségünk legyen és a Szentlélek Úristen éltet bennünket, akinek erejéből vagyunk képesek a teljes életre. A három személyű egység valódi szeretetközösséget él meg, amelybe mi is be vagyunk vonva.

Az eltévelyedett embert az Isten nem engedi a kárhozatba, hanem a Fiúisten áldozatával visszaemeli ebbe a szeretetközösségbe, a Szentháromság szeretetébe. Ez a húsvét egyetlen, mindent eldöntő üzenete. Minden más mellékes!

Jézus mondja: 'aki megkeresztelkedik és hisz, az üdvözü'. Egyértelmű szavak! 'Aki nem hisz, elkárhozik'. Ezt sem lehet félremagyarázni.

Aki nem hisz, az a lelkét, az üdvösségét teszi kockára. Nem elegendő az olyan langyos kijelentés, hogy 'valamiben hiszek, csak ebben, meg abban nem'. 'Én otthon is tudok imádkozni, nem kell ahhoz a templomba menni!' – egy másik jól ismert kibúvó. Ez igaz is lehetne, de az ilyen ember otthon sem imádkozik.

A léleknek szüksége van az Isten kegyelmeire ahhoz, hogy éljen. Enélkül nem tudunk az Atya, a Fiú és a Szentlélek szeretetközösségében részt venni. A húsvéti áldozatban győzedelmes Krisztus beemelt bennünket ebbe a szeretetközösségbe, és ezt épp a mennybemenetele kapcsán tette számunkra nyilvánvalóvá. Ekkor ígérte meg a Szentlélek eljövételét, amelyet pünkösdkor ünneplünk majd.

Ez hát az Úr Jézus mennybemenetének jelentése számunkra! Az ember is részese lehet az isteni szeretetközösségnek ismét. Ezt kell tudnunk elfogadni és törekednünk arra, hogy meg is tartsuk.

Óriási dolog ez számunkra! Ezáltal részt vehetünk az isteni műben, részt kapunk a megváltásból, de a feltámadásból és az üdvösségből is. Mi is felemeltetünk a mennybe, felemeltetünk az Istenhez!

De ez nagy felelősség is! Jézus Krisztus is csak általa lehetett győzedelmes a húsvéti áldozatban, hogy egész életét végigküzdötte egészen a kereszthalálig. Minden emberi nehézséget vállalnia kellett, minden bántást, támadást el kellett, hogy viseljen, még a kísértéseknek is ellent kellett állnia, át kellett élnie félelmet, elhagyatottságot, majd mindennek betetőzéseként a húsvéti szenvedéstörténet szörnyű eseményeit. Ilyen fokú megpróbáltatásokhoz mi biztosan gyengék vagyunk, de Jézus életpéldája mégiscsak azt mutatja, hogy csak az életünk felvállalt küzdelmei után nyerhetjük el a győzelmet jelentő zászlót.

Az élet nem megúszható. Nem számíthatunk arra, hogy a jóságos Isten majd mindent elrendez, nekünk nem kell tennünk semmit. Ölbe tett kézbe nem kapjuk meg azt a győzedelmes zászlót!

Misszióra szólít fel Jézus: 'Menjetek el az egész világra, és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.' Ez a mondat éppen hogy cselekvésre szólít fel, az élet vállalására annak minden nehézségével, szenvedésével. És ott a figyelmeztetés: 'aki nem hisz, elkárhozik!'

Nem azt mondja, hogy 'hát, majd lesz szegénykémmel valami, már úgysem változik, ennyi telik tőle, nem baj, majd csak lesz valahogy'. Nincs kibúvó! Aki nem hisz, elkárhozik!

Akarat – értelem – érzés. Ezeket mindenki megkapja születésekor. Ennyi elegendő arra, hogy mindenki akaratának, értelmének, érzésvilágának szintje szerint vállalja az életét és mindent, amit a hit jelent.

A hit az isteni mű elfogadása, az élet felvállalása, hordozása, hogy végül megkapjuk a győzedelmi zászlót, és végérvényesen elfoglaljuk helyünket az isteni szeretetközösségben.

2009. május 17.

Evangélium Szent János szerint (Jn. 15,9-17)

Abban az időben Jézus ezt mondta tanítványainak: „Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg az én szeretetemben. Ha megtartjátok parancsaimat, megmaradtok szeretetemben, ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében. Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömötök ezzel teljes legyen. Az az én parancsom, hogy szeressétek egymást, amint én szerettelek titeket. Nagyobb szeretete senkinek sincs, mint annak, aki életét adja barátaiért. Ti barátaim vagytok, ha azt teszitek, amit parancsolok nektek. Nem mondalak titeket szolgának, mert a szolga nem tudja, mit tesz az ura. Barátaimnak mondalak benneteket, mert mindazt, amit hallottam Atyámtól, tudtul adtam nektek. Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket, és arra rendelvelek, hogy elmenjeteek és gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt. Bármit kérteek az Atyától az én nevében, megadja nektek. Azt parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást!”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! 'Azt parancsolom nektek, hogy szeressétek egymást!' – mondja az Úr Jézus. Bizony, nem egyszerű ezt a parancsot megtartani! Az élet legnagyobb buktatói a szeretet parancsán belül találhatóak. Ebbe bukik el a legtöbb ember.

De hogyan lehetne szeretni egy olyan embert, aki rosszat akar nekem, aki lépten-nyomon keresztbetesz? Hogyan szeressem azt az embert, aki oly sok fájdalmat okoz nekem?

A válasz megtalálásához mélyebben meg kell vizsgálni a szeretet kérdését, meg kell találni, honnan induljunk el. Legelőbb tudni kell, hogy a szeretet isteni erény. Hit, remény és szeretet. Ez a három isteni erény. Ezek pedig nem maguktól vannak, az erényekért meg kell küzdeni.

Meg kell küzdeni a hitért, hogy erős hitem legyen. Meg kell küzdeni a reményért, hogy mindig legyen erőm bízni abban, hogy jobba tehetem magam körül a világot. Ugyanígy meg kell küzdeni azért is, hogy legyen bennem szeretet.

Minden ember arra vágyik, hogy szeretve legyen, hogy valaki szeresse. De az csak kölcsönösség alapján lehetséges. A görög szó, az agapé, aminek jelentése elfogadni, ezt a fajta szeretetet jelenti.

Erről a kölcsönös szeretetről beszél az Úr Jézus is. Az egymás iránti szeretet vezet el az Atyához, de az Atya szeretetének elfogadása ugyanezt eredményezi. Más, jobb lesz az ember viszonya másokhoz, ha élővé teszi ezt a szeretetet. 'Amint engem szeret az Atya, úgy szeretlek én is titeket.' – mondja az úr Jézus.

De hogyan legyen a szeretet azokkal kapcsolatban, akik nem szeretnek minket?

Amikor János evangélista leírta Krisztus után 70-80 –ben szent írásait, akkor már dúlt a jézuskövetők üldözése. Sokan fizettek életükkel a hitükért. A római Néró császár istennek nyilvánította magát és elrendelte, hogy mindenki – bármilyen hite is van – elsőnek neki mutasson be áldozatot, azaz az ő istenségét kell elfogadni. Aki ezt nem teszi, az halál fia!

Az ókeresztények válaszút elé kerültek. Hogyan fogadják el istennek a császárt, amikor ők a feltámadott Jézust követik, aki maga a szeretet és az Atyával egylényegű?

János apostol erre ad választ, amikor szent írásában Jézus ezt mondja: 'Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket!'

Ez a kulcsa a válasznak. Az Atyaúrsten kiválaszt minket, megkeres bennünket attól függetlenül, hogy hová soroljuk magunkat, milyen vallást tartunk, vagy éppen nem, ha szívünk nyitva és képesek vagyunk elfogadni ezt a kiválasztást. Az Úrsten azt akarja, hogy szeressünk, hogy képesek legyünk szeretni. Ha hagyjuk, megtalálja a belénk rejtett szeretet csíráját.

Erre a kiválasztásra választ kell adni! Ez kitüntetés! Az Úrsten választott engem! Mindenkire igaz ez!

A templomba is azért jövünk, mert kiválasztottak vagyunk Isten szolgálatára. Ahogy a mai evangéliumban áll: *'arra rendeltelek, hogy elmenjetez és gyümölcsöt hozzatok: maradandó gyümölcsöt.'*

Ha elfogadom ezt a szeretetet, megváltozik a bennem már meglévő szeretet is. Részt veszek Isten teremő művében, Isten szándékát képviselem, aszerint cselekszem, aszerint élek.

'Nem tudom elfelejteni neki!' – mondják sokan, mert valaki bántotta őket. Nem arról van szó, hogy az lenne a jámborság, hogy hagyom magam lábtörlőnek használni, de arról sincs szó a szeretetben, hogy őrizgetni, dédelgetni kell a sérelmeket. Senki nem ér annyit, hogy tüskét hordozzak a szívemben! Ki kell vetni a lelkemből a sérelmeket, és akkor már képes leszek imádkozni is azért a másikért, aki esetleg bántott engem.

Pál apostolt lehet idézni: *'A szeretet soha el nem múlik.'* Gyűjthetünk akármekkora vagyont, akármekkora hírnévre szert tehetünk, mégsem marad utánunk semmi, csak a szeretet és mindaz, amit szeretetből tettünk. Egy idő után senki nem emlékezik ránk, de a szeretet cselekedeteire igen. Gondoljunk csak saját életünkre! Mire emlékezünk a korábbi életünkből? A rossz emlékek elhalványulnak, néha el is tűnnek, de anyánk mosolya, apánk szeretete egyre fényesebb emlék.

Megtanulni szeretni nem könnyű. Jézus mondja: *'Ezeket azért mondtam nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök ezzel teljes legyen.'* Mert aki megtanul szeretni, aki hagyni képes az Isten szeretetét munkálni, annak öröme teljes lesz. Az boldog életet nyer.

2009. május 10.

Evangélium Szent János szerint (Jn. 15,1-8)

Abban az időben Jézus ezt mondta tanítványainak: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely nem hoz gyümölcsöt bennem, lemetsz rólam, azt pedig, amely gyümölcsöt hoz, megtisztítja, hogy még többet teremjen. Ti már tiszták vagytok a tanítás által, amelyet hirdettem nektek. Maradjatok bennem, akkor én is bennetek maradok. Miként a szőlővessző nem hozhat gyümölcsöt magától, ha nem marad a szőlőtőn, úgy ti sem, ha nem maradtok bennem. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők. Aki bennem marad, és én őbenne, az bő termést hoz. Mert nélkülem semmit sem tehettek. Aki nem marad bennem, azt kivetik, mint a szőlővesszőt, és elszárad. Összeszedik, tűzre vetik és elégetik. Ha bennem maradtok, és szavaim is bennetek maradnak, akkor bármit akartok, kérjétek, és megkapjátok. Azáltal dicsőül meg Atyám, hogy bő termést hoztok, és a tanítványaim lesztek.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Benne maradni, beleépülni az Isten életébe, egyé lenni az Istennel! Ahogy Pál apostol mondja: 'Nem én élek, hanem Krisztus él énbennem!' Hitünk lényege ez, hogy az ember mennyire tudja átadni magát az Istennek.

Ez az evangéliumok legfőbb tanítása, erről beszél mindig Pál apostol is, hogy Krisztussal bőséges életet éljünk, ami akkor lehetséges, ha sikerül átadni magunkat – teljesen – az Istennek, ha ki tudunk tárulkozni – teljesen – az Istennek, és hagyjuk, hogy az Isten kegyelme működjék bennünk.

A szőlőtő kapcsán elhangzó tanítás egyszerű, jól érthető. Jézus magát mondja a szőlőtőnek, minket a szőlővesszőnek.

Az élet nincs önmagában. Valamihez mindig kapcsolódik. Az ember is elpusztul lelkileg, hacsak önmagában él.

A szőlőtőnek éppen az a szerepe, hogy a gyümölcsöt hozó szőlővesszőknek életet adjon. De ez azon múlik, hogy a szőlővesszők mennyire tartoznak a tőhöz, mennyiben fogadják onnan az életet adó nedveket. A szőlővesszők benne vannak a szőlőtőben, abból élnek.

Az ószövetségi kultúrában a szőlőtőnek kitüntetett szerepe volt olyannyira, hogy a hétágú gyertyatartó, a menóra előtt a szőlőtő volt a zsidók legfontosabb szimbóluma. A makabeusháborúk alatt a pénzen is a szőlőtő ábrája szerepelt. A jeruzsálemi főtemplom nagy ajtaján is szőlőtő faragás volt látható. A zsidó nép gondolkodását mutatja ez, miszerint a szőlőtő magának az Istennek a jelképe, aki az életet adja.

A régi nagy ószövetségi próféták is sokszor figyelmeztettek arra, ezzel ostromozták a népet, hogy vigyázni kell a szőlőtőre, az Istenhez való kapcsolatra, mert a szőlővesszők, az emberek is elszáradnak, ha a szőlőtőnek baja esik, vagy ha szőlővesszők nincsenek élő kapcsolatban a szőlőtővel.

Így van ma is. Ha valaki elveszti az Istennel való kapcsolatát, annak hamar elszárad a lelke, üres lesz a tekintete, közömbössé válik, elszárad a személyisége, és elvesz az életben a boldogsága, a valódi boldogsága, pótlékokkal lesz tele az élete.

Az Istennel való állandó kapcsolat teszi teljessé az emberi életet! Aki elveszíti ezt az állandó kapcsolatot mindenféle indokkal – leginkább azzal, hogy 'nincs időm' – az önmagára hozza a bajt. Nem az egyházra, a papra, hanem önmagára!

Sokszor hallani, hogy 'mindegy hol imádkozom, Isten mindenhol ott van!'. Ez igaz! De az ilyen szöveg háttérében az bújik meg, hogy sehol sem imádkozik az illető. Az imádsághoz tenni kell!

Tudják, Testvérek, ha valakit akkor szeretek, amikor éppen kedvem van hozzá, amikor 'idóm van rá', akkor az a szeretet nem ér semmit, az a kapcsolat nem lesz hosszú. Nem akkor van szükségem az Istennel való kapcsolatra, amikor éppen kedvem van, 'idóm van'!

Az élet útja – közhely, de igaz – tele van buktatókkal, magas lépcsőkkel, amiken végig kell menni. Ha nincs mögötte áldozatvállalás, áldozathozatal, anélkül nem ér semmit.

Így van ez a vasárnapi misével is. 'Vasárnap kialszom magam!', 'Vasárnap pihenek!' – ilyen kifogásokat hallani, aztán nagy semmivel telik el a vasárnap. 'De azért hisz Istenben!' – hallani talán védekezésésképpen. Mit jelent az ilyen hit, ha nincs élő kapcsolat? Milyen gyümölcsöt képes teremni az olyan szőlővessző, amelynek nincs élő kapcsolata a szőlőtővel?

Érdemes elgondolkodni azon, hogy a jeruzsálemi templomban, ahol oly sok áldozatot mutattak be az oda érkező hívők, az áldozatok elégetéséhez nem volt szabad elszáradt szőlővesszőket felhasználni. Ennek az volt a magyarázata, hogy az elszáradt szőlővesszők a méltatlan embereket jelenítették meg, akár maguktól váltak el a tőtől, akár levágták onnan, mert alkalmatlanok, hibásak, terméketlenek voltak. Az ilyenek nem kerülhettek az Istennek bemutatott áldozatok közelébe sem. Az ilyenek semmire sem jók!

De az új szövetségben az ilyenek is lehetőséget kapnak Jézus által. Jézus az elszáradt vesszőnek is kezét nyújtja, életet ajánl. Ezért vállalta a kereszthalált, hogy a reménytelen is reményt kapjon. Lehet ismét tartozni a szőlőtőhöz.

'Óáltala, Óvele és Óbenne' – mondjuk a szentmise szövegében. Nincs semmi az Isten nélkül. De Óáltala, Óvele és Óbenne – mint a szőlőtőtől a vessző – nemcsak életet kapunk, hanem teljes, gyümölcsöző életet!

2009. április 26.

Evangélium Szent Lukács szerint (Lk. 24,35-48)

Abban az időben az (Emmausból visszatért) tanítványok beszámoltak az úton történekről, meg arról, hogyan ismerték fel (Jézust) a kenyértöréskor. Míg ezekről beszélgettek, egyszer csak megjelent köztük (Jézus), és köszöntötte őket: „Békesség nektek!”

Ijedtükben és félelmükben azt vélték, hogy szellemet látnak. De ő így szólt hozzájuk: „Miért ijedtetek meg, és miért támad kétely a szívetekben? Nézzétek meg kezemet és lábamat! Én vagyok! Tapintsatok meg és lássátok! A szellemnek nincs húsa és csontja, de amint látjátok, nekem van.” Ezután megmutatta nekik a kezét és a lábát.

De örömben még mindig nem mertek hinni, és csodálkoztak. Ezért így szólt hozzájuk: „Van itt valami ennivalótok?” Adtak neki egy darab sült halat. Fogta, és a szemük láttára evett belőle. Aztán így szólt hozzájuk: „Ezeket mondtam nektek, amikor még veletek voltam. Be kell teljesednie mindannak, amit rólam Mózes törvényében, a prófétákban és a zsoltárokból írtak.”

Ekkor megnyitotta értelmüket, hogy megértsék az írásokat. Majd így folytatta: „Meg van írva, hogy a Messiásnak szenvednie kell, és harmadnap fel kell támadnia a halálból. Nevében megtérést és bűnbocsánatot kell hirdetni Jeruzsálemtől kezdve minden népnek. Ti tanúi vagytok ezeknek. Én meg kiárasztom rátok Atyám ígéretét.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! A kételkedés Jézus feltámadásában megvolt a tanítványokban rögtön azután, hogy megtalálták az üres sírt. De vajon elég-e a sír üressége ahhoz, hogy valaki higgye a feltámadást?

Biztosan nem elég! Bármennyire is megpróbálunk jámborkodni, az üres sír megtalálása nem elég. A tanítványok szívében is nagy volt a kétely, és azóta is így van ez a hívek szívében.

Pedig a feltámadás ténye a hitünk alappillére. Pál apostol azt mondja, hogy ha nincs feltámadás, nem ér a hitünk semmit.

Ebben a kételkedésben is figyeljünk Jézusra! Arra, ahogy közelít az egyszerű emberekhez, a tanítványaihoz, hogy értsék. A mai evangéliumi szakasz szerint Jézus ismét megjelenik a tanítványok között, de nem azzal kezdi, hogy szemrehányást tesz, hogy hová tűntek a tanítványok az ő szenvedése, megaláztatása idején. Pedig ez lenne az elvárható emberi reakció, valljuk be!

Péternek jelenik meg először, aki háromszor tagadta meg elfogásakor, de neki sem szól egy rossz szót.

Jézus tele van a tanítványok iránt és irántunk is aggódó szeretettel. Ez a szeretet elnézi a gyarlóságot és segít megérteni, felfogni a nehezen érthetőt. Elfogadja ijedtségüket, de nyugtatja is őket. Nem sokat magyarázza a feltámadás mibenlétét, hanem enni kér tőlük, hogy lássák, nem szellem, nem vízió, ami előttük áll. Olyan módon győzi meg őket, ahogy a tanítványok azt fel tudják fogni.

Ezekre az ijedt, az örülni sem merő tanítványokra, valóban gyarló emberekre bízta Jézus a tanúságot. 'Ti tanúi vagytok ezeknek.'

A legcsodálatosabb felhatalmazás ez! Mi, gyarló emberek vagyunk Jézus tanúi. Ránk bízta az ügyét! Ránk bízta az egész isteni művét! Mi hirdethetjük a világban, hogy Jézus

feltámadt! Nem szellem, nem kitalált személy, hanem a kereszttel magára vállalt áldozattal elhozza a feltámadást, az örök életet mindenki számára!

Ez a tanúságtétel teszi élővé a hitünket.

Sok temetésen látom a hozzátartozókon, hogy az üres tekintetek csak az üres sírt látják a feltámadás hite nélkül. Az üres sír számukra az elmúlás, a megsemmisülés. Ezért teszik sokszor az urnát otthon – egy idő után – a pincébe, vagy szórják szét a hamvakat, vagy bele a Dunába.

Aki az üres síron túl a feltámadás valóságát is látja, az megadja úgy a végtisztességet, hogy abban benne legyen a feltámadás, az örök élet hite.

Minden nép, minden kultúra, vallástól függetlenül is három életeseeményt tart fontosnak. Az első a beavatás. Ez a kereszténységben a keresztelés. Az élet, az újjászületés méltósága. A második a házasságkötés. A szövetség. A család alapja. Az élet folytatásának alapja. A harmadik a temetés. A régi korok életét is a holtak eltemetéséből ismerjük meg. Ez is az élet folytatását jelzi.

Nem az üres sírra alapozott hit kell a tanúságtételhez, hanem a valódi feltámadás és az örök élet elfogadásával erősített hit. A legnagyobb, legfontosabb feladatunk, hogy ezzel a hittel elvezessünk mindenkit az élő, igaz Istenhez.

A zsidóság szép és okos kifejezése, ahogy mindig hozzáteszik: az élő Isten. Kifejezi, hogy nem egy elvont, távoli dolgról van szó! Hanem élő, valódi, létező!

Hogyan történik ez a tanúságtétel? Ahogyan a szentek ezt képesek voltak tenni. Úgy is, ahogy például Szent Ferenc tette, aki látta az Urat! Sokan bolondnak tartották emiatt, de végül – mivel átsugárzott rajta ez a bizonyosság – átragadt ez sokakra. Más szentek az életükkel sugározták ezt a hitet, ezt a bizonyosságot, és ez is tanúságtétel. Ezzel vezetik el az embereket az Istenhez, az élő, igaz Istenhez. Ez a hit volt meg Szent Ferencben, Teréz anyában, a nagy Árpád-házi szentekben, és lehetne még sorolni.

Nincs más út!

Gondolkozzunk el, Testvérek, hogyan vagyunk képesek továbbadni legelőbb a családban ezt a hitet, amely nem az üres sírra alapoz, hanem feltámadás valóságával töltöttek, hogy másokat is elvezessünk ezáltal a legszebb élményhez, az élő, igaz Istenhez!

2009. április 19.

Evangélium Szent János szerint (Jn. 20,19-31)

Amikor a hét első napján (húsvétvasárnap) beesteledett, Jézus megjelent a tanítványoknak ott, ahol együtt voltak, pedig a zsidóktól való félelmükben zárva tartották az ajtót. Belépett, és így szólt hozzájuk: „Békesség nektek!” Miután ezt mondta, megmutatta nekik a kezét és az oldalát. Az Úr láttára öröm töltötte el a tanítványokat.

Jézus Megismételte: „Békesség nektek! Amint engem küldött az Atya, úgy küldelek én is titeket.”

E szavak után rájuk lehelt, és így folytatta: „Vegyétek a Szentlelket! Akinek megbocsátjátok bűneit, az bocsánatot nyer, s akinek nem bocsátjátok meg, az nem nyer bocsánatot.”

A tizenkettő közül az egyik, Tamás, vagy melléknevén Iker, nem volt velük, amikor Jézus megjelent nekik. Később a tanítványok elmondták neki: „Láttuk az Urat.” De ő így szólt: „Hacsak nem látom kezén a szegek nyomát, ha nem érintem ujjaimat a szegek helyéhez, és nem tapintom meg kezemmel oldalát, én nem hiszem!”

Nyolc nap múlva ismét együtt voltak a tanítványok, Tamás is ott volt velük. Ekkor újra megjelent Jézus, bár az ajtó zárva volt. Belépett, és köszöntötte őket: „Békesség nektek!” Tamásnak pedig ezt mondta: „Nyújtsd ki a kezedet, és érintsd meg oldalamat! Ne légy hitetlen, hanem hívő!”

Tamás így válaszolt: „Én Uram, én Istenem!”

Jézus ezt mondta neki: „Most már hiszel, Tamás, mert láttál engem. Boldogok, akik nem láttak, és mégis hisznek!”

Jézus még sok más csodajeleket is művelt tanítványai szeme láttára, de azok nincsenek megírva ebben a könyvben. Ezeket viszont megírták, hogy higgyétek: Jézus a Messiás, az Isten Fia, és hogy a hit által életetek legyen benne.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Az Evangéliumok írásba foglalása nem azonnal Krisztus halálát és feltámadását követően történt meg. A tanítványok a Jézussal együtt töltött idő visszaemlékezésein keresztül fogták fel a történetek jelentőségét, értették meg küldetésüket. Az utánuk jövő generációnak adták át a megélt eseményeket és tanúsították annak valóságát. Kellott ez az idő ahhoz, hogy magukévá tegyék Jézus tanítását, hogy a megélt események tanulságát felismerjék, és éppen ezt, ne csak az eseményt magát adják tovább.

Nem úgy történt, hogy Jézus tollba mondta volna a tanítványoknak a követendő szabályokat. Jézus a mindennapi élet folyamán, az egyszerű emberek életének eseményeiben tanított cselekedeteivel, példabeszédeivel.

Ezekre emlékeztek vissza később a tanítványok. És a kérdéseikre Jézustól kapott válaszokra. Mert a tanítványok kérdeztek az Úrtól. Rákérdeztek az általuk nem értett isteni dolgokra.

Tamás apostol volt talán a legtöbbet kérdező. Őrá úgy emlékezünk, mint a 'hitetlen Tamásra'. Pedig az általa megkérdezettek kapott válaszokból sok mindent tudunk meg az isteni világról.

Milyen fontos a kérdezés! Mennyire hiányzik sokszor! Az egyház és a hívek között sincs meg a kérdezés gyakorlata. Kérdezés nélkül pedig nincs válasz.

A kérdés fontossá tesz. Gondoljunk arra, hogy milyen fontos, hogy a házastársak kérdezzenek egymástól, hogy kérdezzük a gyereket. A kérdéssel jelzem, hogy 'Fontos vagy nekem! Érdekel, hogy mi van veled!' A válasz a kérdésre visszaüzen: 'Elmondom neked, mert te is fontos vagy nekem!'. Ha kérdés nélkül beszélgetünk, akkor tele lesz közléssel, utasítással, véleménnyel, 'osztjuk az ész't', de nem lesz benne a másokhoz fordulás, a szeretet.

Tamás apostol nagyon szerette az Úr Jézust. Amikor Lázárt feltámasztja Jézus, egyben azt is tudja, hogy ezzel az akkori vallási előjáróknál 'betelik a pohár', akik ezt az eseményt, ezt a csodát nem tudják elfogadni, mert akkor Jézus isteni voltát is el kéne fogadniuk. Tudják ezt a tanítványok, az apostolok is, és ekkor történik, hogy Tamás azt mondja: 'Mi is menjünk, és haljunk meg vele együtt, ha kell!'

Az utolsó vacsorán Jézus búcsúzik a tanítványoktól, és mondja: 'Hamarosan el kell mennem, itt hagylak benneteket. Tudjátok, hova megyek.' És Tamás apostol kérdése: 'Honnan tudnánk, hogy te hová mész?' Erre válaszolja Jézus az Újszövetség egyik legszebb mondatát: „Én vagyok az Út, az Igazság és az Élet!”

Tamás apostol minden kérdésében benne van a Jézus iránti szeretet, a ragaszkodás. A 'hitetlensége' sem másból fakad.

Hányszor történik velünk is, hogy valami hihetetlen dolog történik, amivel nagy öröm szakad ránk, amire nem számítottunk, mert nem számíthattunk. De valami teljesen váratlan, szinte lehetetlen fordulat folytán mégis megtörténik. Ilyenkor óhatatlanul felkiáltunk: 'Ezt nem hiszem el!'

Ilyen lehetett Tamás apostol hitetlensége is. A többi tanítvány híradása Jézus feltámadásáról oly nagy öröm, hogy hihetetlen. Ezért tömör, de annál örömmel és szeretettel teljesebb Tamás válasza Jézus felhívására, hogy győződjön meg feltámadott volta valóságáról: „Én Uram, én Istenem!”

Tamás kételkedik, de nem tagad. Akiben nincs kétely, abban kérdés sincs. A kételyből fakadó kérdésre Isten mindig válaszol. Lehet, sőt biztos, hogy mindenki saját magára szabott választ kap, hogy értse azt. De egy közös bennünk: Jézus Krisztus az Isten Fia, megváltott bennünket! Ez a lelkület köt össze mindannyiunkat. Ezzel a lelkülettel tudunk kérdezni, és értjük meg a választ.

2009. április 13.

Evangélium Szent Máté szerint (Mt. 28,8-15)

Az asszonyok gyorsan elsiettek a sírtól. Remegve, de nagy örömmel futottak, hogy megvigyék a hírt a tanítványoknak. És íme, egyszerre Jézus jött szemben, és megszólította őket: „Üdv nektek!”

Ők pedig odasiettek hozzá, leborultak előtte, és átkarolták a lábát.

Ekkor Jézus így szólt hozzájuk: „ Ne féljete! Siessetek, vigyétek hírül testvéreimnek, hogy menjenek Galileába, mert ott viszontláthatnak engem.”

Még úton voltak, amikor néhány őr bement a városba, és jelentette a főpapoknak a történeteket. Ezek a vénekkal együtt tanácsot tartottak. Úgy határoztak, hogy sok pénzt adnak a katonáknak, és meghagyják nekik: „Mondjátok azt, hogy éjnek idején, amíg mi aludtunk, odajöttek a tanítványai, és ellopták a holttestet. Ha tudomást szerez róla a helytartó, mi majd megnyugtadjuk, és kimentünk benneteket.”

Azok elfogadták a pénzt, és úgy tettek, ahogy meghagyták nekik. Ez a szóbeszéd mind a mai napig el van terjedve a zsidók között.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! 'Vigyétek hírül testvéreimnek!' – mondja Jézus az asszonyoknak, és azóta ezt a hírt visszük mi is: 'Jézus Krisztus feltámadt!' Emellett minden más hír jelentéktelen.

Jézus Krisztus feltámadt halottaiból! – hirdetjük, de lényegét tekintve nem is értjük a hírt. Mi a feltámadás? Nem értjük! De nem tagadjuk!

Kell-e értenünk a feltámadást? Kell-e értenünk, hogy miért születünk e világra? Miért éppen abba családba, azokhoz a szülőkhöz? Miért magyarnak, miért nőnek, vagy férfinak? Olyan kérdések ezek, amelyek feltevését sem értjük, vagy értelmetlennek tartjuk.

Ez megint abból a zavarból támad, hogy mindent meg akarunk érteni, de természettudományos – jobb úgy mondani – materialista alapon. Tudni akarjuk a részleteket, a működést. De vajon közelebb jutunk-e ezáltal a válaszhoz?

Ahogy elfogadjuk azt a tényt, hogy születünk, vagyunk, amilyenek vagyunk, úgy járunk jól, ha hasonlóképpen fogadjuk el a feltámadás tényét. A lelkünkkel tudjuk megérteni. A lelkünkkel közeledve a feltámadáshoz juthatunk el oda, hogy értelmünk is felfogja a feltámadás lényegét.

Porból lettünk, porrá leszünk! Ezzel veszi kezdetét a nagyböjti időszak. De a lelkünk halhatatlan. Halálunk után lelkünk új életet kezd, új, megdicsőült testet kap.

Hogy lesz ez? Milyen lesz ez? Ezek megint olyan kérdések, amelyekre a válasz hasonló a feltámadás fogalmának elfogadásához, megértéséhez.

Jézus erre a kérdésre válaszul azt mondja, hogy abban az állapotban nincsenek nők, férfiak, mindenki Isten szeretetében egyesül. Amit ebből leszűrhetünk, hogy a választ nem kapjuk meg a tapasztalataink, materialista tudásunk alapján, mert itteni fogalmaink használhatatlanok a megértéshez.

Húsvét misztériuma arról szól, hogy Jézus Krisztus áldozata és feltámadása nemcsak megértetni akarja minden emberrel, hogy ez a végletes szenvedéssel felmutatott áldozat megváltja bűneinek béklyóitól, hanem a feltámadással az örök élet lehetőségét is adja. Nem is csak megérteni, de mindezt átélni is engedi.

Aki nem tud hinni a feltámadásban, annak nem is jön el a feltámadás. Nem tud mit kezdeni azzal, hogy van örök élet. De azzal sem, hogy van örök eltávozás, örök igazság.

'Onnan még nem jött vissza senki!' – mondják sokszor. Ebben a mondatban a hitetlenség fogalmazódik meg, de az úgynevezett 'földhözragadt' gondolkodás is. Mert lelkileg kell értenünk, nem értelmileg az isteni fogalmakat. Istenhez tartozni a lelkünkkel tudunk.

Ezt a 'földhözragadt' gondolkodást mutatták a Krisztus utáni első keresztények – még ha jó szándékkal is – amikor Jézus második eljövetelet értelmezni próbálták, mindenüket eladták, készültek a világ végére. Szent Pál apostolhoz is ilyen konkrét kérdésekkel fordulnak, mi lesz, hogy lesz, mit tegyünk! Szent Pál azt írja leveleiben, hogy mindenki, még a természet is várja, hogy Jézus ismét eljöjjön megítélni a világot, de nem tudjuk az időt!

Jézus annyit mond erről, hogy előbb a holtak támadnak fel, majd az élők, azaz az élők is, akik nem kárhozatra valók, új életre születnek.

Nem feledhetjük, hogy van kárhozat is! Ahogy a középkorban túlzott hangsúlyt kapott a kárhozat fenyegetése, úgy mostani korunkban szinte elfelejtjük, nem létezőnek tartjuk. Ma senkinek sincs bűne! Mindenki büntelen a világban. Közben pedig fetreng a világ az erkölcstelenségben. Senki nem felelős semmiért. Milyen ritka, ha valaki kimondja: 'Bocsánat, elrontottam! Bocsánat, hibáztam!'

Generációk nőnek így fel, hogy nem fejlődik ki a felelősségérzetük, nincs büntudatuk, nincs lelkiismeretük. Nem mond semmit az ilyen ember számára, hogy kárhozatra juthat. Ennek oka, hogy lelkileg nem képes érteni, felfogni a kárhozat fogalmát, amely az örök élet ellentéte.

Húsvétkor nemcsak a természet születik újjá, az ember számára is van lehetőség az újjászületésre. De ehhez a lelkét kell kitakarítani, a lelkével kell tudnia megérteni mindazt, amit Jézus Krisztus mutat fel a húsvéti misztériumban.

2009. április 12.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 16,1-7)

Amikor elmúlt a szombat, Mária Magdolna, Mária, Jakab anyja és Szalóme drága keneteket vásároltak, és elmentek, hogy megkenjék Jézus holttestét. A hét első napján, kora reggel, amikor a nap felkelt, a sírhoz mentek.

Ezt mondták maguknak: „Ki fogja nekünk elhengeríteni a követ a sír bejárata elől?” De amikor odanéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, pedig igen nagy volt.

Bementek a sírba, és egy fehér ruhába öltözött ifjút láttak, amint ott ült jobb felől. Megrémmültek, de az megszólította őket: „Ne féljétek! Ti a keresztre feszített názáreti Jézust keressétek. Feltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt a hely, ahová eltemették. Siessetek, és mondjátok meg tanítványainak és Péternek: előttetek megy Galileába. Ott meglátjátok őt, amint megmondta nektek.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Az ószövetségi népnek a Pészáh az egyiptomi szabadulás ünnepe. Nagy ünnep, hagyományos ünnep. A régi szokások világát zavarja egy ember. Egy ideig nagyon érdekes volt ez az ember, gyógyít, halottat támaszt fel, csodákat tesz. Szelíd ember, aki nem harsány hittérítő, aki tapasztalhatóan szereti az embereket.

De mégis, zavar! Kitűnik mindezzel. Különb. Valóban az, ezért zavar.

A Pészáh előtt még el kell tüntetni, hogy az ünnep már zavartalan legyen. Őrjöngve kiáltozzák: 'Feszítsd meg! Feszítsd meg!' Tombolva átkozzák, köpdösik, kárörvendenek a látható bukáson, a szörnyű kínhalálon.

A bevégzett pusztítás után hazamennek, és megnyugodva ünnepelnek. Minden újra olyan, mint régen.

És akkor harmadnapra eltűnik a halálra kínzott holttest!

Néhány asszony, aki a bosszút lihegő sokaság ellenére kitart mestere mellett, megy a sírhoz, és üresen találják. Az odasiető tanítványok szeméről is most hullik le a hályog, most értik meg igazán, hogy Isten volt velük.

Mert csak Isten képes ilyen szintű áldozatra a szeretett emberért, hogy megértesse mindenkivel végtelen szeretetét.

Az ember csak emberi fogalmakat ért meg. Többre nem képes. Az ember számára a másik ember szeretetének bizonyítéka, ha az a másik ember áldozatot is képes hozni érte. Ha még az életét is képes kockáztatni, akár odaadni érte. Ha képes szenvedést vállalni érte.

Ezt a végletes áldozatot, végletes szenvedést és a legszörnyűbb kínhalált veszi magára Jézus, hogy ezáltal bizonyítsa végtelen isteni szeretetét minden egyes ember iránt.

A mai ember nehezen hiszi el, hogy valakinek is fontos, ezért is képtelenek sokan a szeretetre. Kereszthalálával az Isten bizonyítja, hogy minden egyes ember fontos neki, a legfontosabb. Ezt kéne felfogni és elfogadni, hogy fontosak vagyunk az Istennek, vagyis ő biztosan szeret minket.

Ha ezt fel tudjuk fogni, és el tudjuk fogadni, akkor átsugároz rajtunk ez a szeretet. Erről szól a húsvét ünnepe! Erről a végtelen isteni szeretetről, és a feltámadás által felmutatott reményről.

Sokan hányszor, hányféleképpen szeretnék eltemetni Jézust! Felfedezni a sírját, bizonyítani a holt maradvány valódiságát, csak hogy megszabaduljanak a Feltámadás tényétől! Mert még most is zavar ez az ember! Miért?

Mert ezek a sokan nem tudnak mit kezdeni az isteni szeretettel, hiszen még emberi szeretetre sem igen képesek.

Jézus Krisztus mondja: „Én vagyok a Feltámadás és az Élet!”. Máshol: „Aki hisz bennem, annak örök élete lesz!” Feltámadása ezt az örök életet mutatja fel nekünk, amit Átala elnyerhetünk. Csak éppen ehhez képesnek kell lennünk a valódi szeretetre, a viszonzást nem váró, önzetlen, áldozatot is vállaló szeretetre. Jézus Krisztus által felmutatott isteni szeretetre, amivel elnyerhető az ugyancsak Átala felmutatott feltámadás.

Ha ma összeül a család – és remélhetőleg együtt lesz a család a mai napon – akkor nyugodtan mondhatjuk olyan családtagunknak, aki kerüli az Istennel való találkozást, hogy: „Képzeld! Van valaki, akinek biztosan fontos vagyok! Aki fenntartások nélkül és viszonzás várása nélkül szeret! Igen, van! Az Isten!”

Lehet, hogy kiesik a kanál a kezéből, de hátha el is gondolkodik majd ezen. Talán meg is kérdezi, hogy miért mondok ilyen meglepő dolgot! Mondjuk el akkor neki, hogy mit éltünk át a mai ünnepen, mit mond nekünk ez a mai ünnep, a húsvét! Mondjuk el, hogy mit üzen nekünk Jézus szenvedése, áldozata és kereszthalála és mit feltámadása! Mert neki is ugyanazt üzeni, és hátha végre meghallja ezt az üzenetet!

2009. március 29.

Evangélium Szent János szerint (Jn. 12,20-33)

Abban az időben azok között, akik felzarándokoltak, hogy az ünnepen imádják Istent, volt néhány görög is. Ezek odamentek Fülöphöz, aki a galileai Betszaidából származott, és kérték: „Uram, látni szeretnénk Jézust.” Fülöp elment, és szólt Andrásnak. Aztán András és Fülöp elmentek, és megmondták Jézusnak.

Jézus ezt válaszolta: „Eljött az óra, hogy megdicsőüljön az Emberfia. Bizony, bizony mondom nektek: ha a búzaszem nem hull a földre, és el nem hal, egyedül marad, ha azonban elhal, sok gyümölcsöt hoz. Aki szereti az életét, elveszíti azt, de aki gyűlöli életét ebben a világban, az megmenti azt az örök életre. Aki nekem szolgál, kövessen engem, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is. Aki nekem szolgál, azt becsülni fogja az Atya. Most megrendült a lelkem. Mit mondjak? Atyám, szabadíts meg ettől az órától? De hiszen éppen ezért az óráért jöttem. Atyám, dicsőítsd meg nevedet!”

Erre hang hallatszott az égből: „Megdicsőítettem, és ismét megdicsőítem.”

A tömeg, amely ott állt, ennek hallatára azt gondolta, hogy mennydörgött. Mások úgy vélekedtek: „Angyal beszélt vele.”

Jézus megmagyarázta nekik: „Nem miattam hallatszott ez a hang, hanem miattatok, ítélet van most a világon. Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét. Én pedig, ha majd fölmagasztalnak a földről, mindenkit magamhoz vonzok.”

Ezt azért mondta, hogy jelezze, milyen halállal fog meghalni.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Ritka, hogy a felolvasott evangéliumi rész szinte önálló három részre tagolható. A mai Evangéliumban először arról hallunk, hogy keresik Jézust, találkozni akarnak vele görög zarándokok, valószínűleg az akkor Görögországban élő zsidók. Tudni kell, hogy ezelőtti evangéliumi részlet arról szól, hogy Jézus feltámasztja a halott Lázárt. Ez – mai szóval – szenzációs hír lehetett akkoriban, messze földön elterjedt a híre és sokan látni akarták azt az embert, aki ilyesmire képes. Tudják ezek az emberek is, hogy Jézus körül vannak tanítványok, hát őket keresik meg a kéréssel, hogy láthassák Jézust.

Mindez a történet nagyon is emberi, a talán tisztelettel vegyes kíváncsiság mozgatja ezeket az embereket.

A mai evangéliumi részlet középső részében a megtalált Jézus nem fogadja az őt látni akarókat – mai szóval: rajongókat – büszke örömmel, nem ünnepeletti magát, talán nem is törődve velük szinte magának beszél. A saját sorsáról, a közeli napok várható eseményeiről, amit Ő előre tud. Tisztában van azzal, hogy milyen szenvedésen kell majd végigmennie, hogy mindenki szenvedésénél nagyobb lesz az, amivel magára vállalja mindenki helyett a felhalmozódott bűnök következményét.

Elmondja azt is – hallják ezt a körülállók – hogy mi az egyedüli mód az élet megmentésére, az örök élet elnyerésére: *’ Aki nekem szolgál, kövessen engem, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is. Aki nekem szolgál, azt becsülni fogja az Atya.’*

Emberi szorongás lesz úrrá Jézuson, mert tudja, hogy emberi mértékkel elviselhetetlen kínokat és megaláztatást kell majd elviselnie. De rögtön felel is magának, hisz tudja, épp ezért küldte az Atya, nem kerülheti el sem a szenvedést, sem a sok gyaláztatot.

És az Evangélium harmadik részében megszólal az Atya! A Mennyei Atya végtelen szeretete nyilatkozik meg. Sokan csak mennydörgésnek vélik, mások angyal hangjának.

De Jézus mondja, nem neki szólt ez a hang. Hanem nekünk. *'Ítélet van most a világon! Most vetik ki ennek a világnak a fejedelmét!'*. Az Úr Jézust, az Isten Fiát vetik ki maguk közül az emberek.

És lám, mégsem azt mondja Jézus, hogy nem érdemlitek meg, hogy értetek szenvedjek, hogy elnyerjétek az örök életet, hanem arra szólít fel, hogy kövessük őt, szolgáljunk neki, és aki így tesz, azt becsülni fogja az Atya.

Hányszor kerülünk olyan helyzetbe, hogy azt mondjuk valakire, valakikre: 'nem érdemelte, érdemelték meg, hogy annyit küzdjek, annyi mindent tegyek érte, vagy értük.' Elfordulunk, csalódtunk.

Jézus nem így tesz. Annak ellenére, hogy kitaszítják, megkínózzák, megalázzák, ő mégis végigviszi a művet, hogy életet adjon. Mert az Atya nem bontja meg szövetséget az emberrel.

Hányszor szegi meg az ember ezt a szövetséget, fordít hátat az Istennek, fordul el, tagadja meg, de az Isten soha nem mondja fel ezt a szövetséget.

Hasonlóan a jó édesanyához, jó édesapához, akik szintén nem fordulnak el a gyereküktől, akármilyen komisz is az, újra és újra szeretettel fordulnak a hálátlan gyerek felé.

Így legyünk az Istennel is, akit annyiszor megbántunk, és aki ennek ellenére újra és újra kegyelmében részesít. Az egyik legnagyobb kegyelem, az újrakezdés lehetősége.

Ha belegondolunk, mennyi felesleges terhet cipelünk az életben, amelyekre semmi szükségünk valójában, de mégis ragaszkodunk szokásokhoz, élvezetekhez, sokszor hibákhoz. Le kéne tennünk ezekből, hogy könnyebben éljünk és a valódi értékeknek éljünk. Erről szól a nagybőjti időszak, ezt a kegyelmet kaphatjuk meg, hogy megszabaduljunk nemcsak felesleges terheinktől, de még inkább, hogy megtisztítsuk magunkat.

2009. március 22.

Evangélium Szent János szerint (Jn. 3,14-21)

Abban az időben Jézus ezt mondta Nikodémusnak: „Ahogy Mózes fölemelte a kígyót a pusztában, úgy fogják fölemelni az Emberfiát is, hogy aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen. Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki benne hisz, el ne vesszen, hanem örök élete legyen. Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy általa üdvözüljön a világ. Aki hisz benne, az nem esik ítélet alá, de aki nem hisz, az már ítéletet vont magára, mert nem hitt Isten egyszülött Fiában. Az ítélet ez: A világosság a világba jött, de az emberek jobban szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert tetteik gonoszak voltak. Mert mindenki, aki gonoszt tesz, gyűlöli a világosságot, és nem megy a világosságra, nehogy napvilágra kerüljenek tettei. Aki azonban az igazságot cselekszi, a világosságra megy, hadd nyilvánuljanak ki tettei, hogy Isten szerint cselekedte azokat.”

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Mindenkinek megvannak a maga kedvenc részletei az Evangéliumokból – a teológusoknak is – de abban nemigen lehet vita, hogy a mai evangéliumi részletből tudjuk meg a legtöbbet üdvözülésünk feltételeiről. Aki feltekint a Keresztre, az üdvözül. Aki feltekint Krisztus keresztségére, az életet nyer.

Mielőtt a Kereszthez mennénk elmélkedésünkben, idézzük a mai zsoltárt: 'Ragadjon ínyemhez a nyelvem, ha nem emlékezem meg Rólad!'. A babiloni rabságba hurcolt nép mondja:

Mert akik elhurcoltak minket, / dalt akartak hallani tőlünk,
Elnyomóink örömeiket követelték tőlünk: / „Daloljatok nekünk Sion dalaiból!”
Hogyan dalolhatnánk az Úr énekeit, / az idegen földön?
Ha elfelednék téged, Jeruzsálem, / száradjon el a jobb kezem!
Ragadjon ínyemhez a nyelvem, / ha nem emlékezem meg rólad.
Ha nem Jeruzsálemet tartom / legfőbb örömömnek.

Ennek a mai zsoltárnak visszhangozni kéne a 15 milliós magyarság szívében! Az a nép, amelyik elfelejtkezik önmagáról, testvéreiről, elfelejtkezik a hazáról, az elveszett!

Ember! Ha rátekintesz a bűnödre, ha belenézel a lelkedbe, megmenekülhetsz! Ha nem törődsz a lelkeddel, énekelsz a mai világnak, az elnyomóidnak, megfelelkezel Jeruzsálemről, akkor elvesztél!

Az Ószövetségben van írva: amikor a nép elfordult az Istentől, kígyók marták őket büntetésként. De amikor Isten megkönyörül a népen, így szól Mózeshez: 'Szegezz fel egy kígyót a keresztre, és aki rátekint, az megmenekül, életet nyer!'

Mert a Kereszt az Élet!

Mi az, ami először eszünkbe jut, ha halljuk azt a szót, hogy kereszt? A fájdalom, a nehézség, amellyel az életben szembesülünk. És mégis azt mondjuk, hogy a Kereszt az Élet?

Aki a Keresztre tekint, Krisztus áldozatára, annak élete lesz. Jézus mondja: 'aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen.' Aki a Keresztre tekint, annak a saját keresztje nem fájdalom és nehézség, hanem maga az Élet. Ha nem így tesz, akkor újra és újra a porba sújt a kereszt.

Aki hisz, az üdvözülni fog, aki nem hisz, az elkárhozik! Aki lantot vesz kezébe, és idegen isteneket dicsőít, aki idegen népek himnuszát zengi, az méltatlanná válik, mert kizárja magát Isten kegyelméből!

Nem szabad megtagadni magunkat, nem szabad megtagadni hagyományainkat, az előttünk járók lelkét, akik tartották a hagyományt, a Keresztre tekintve élték életüket. Vállaljuk, valljuk meg hitünket, ne pedig új, idegen isteneknek énekeljünk, mert elveszünk. Inkább ragadjon ínyünkhöz a nyelvünk, mintsem ilyet tennénk!

Gyakran megtörténik, hogy a nagymama halálával a megörökölt házból kihajítanak mindent, a szentképet, a keresztet is. Hozzák a plébániára azzal, hogy 'minekünk ilyesmi nem kell, modern a berendezés, ilyesmi nem való oda'. Pedig ezek a képek, a kereszt volt a kapaszkodó a nagymamának, ebbe kapaszkodott egész életében, hogy életet nyerjen. Minden bizonnyal meg is kapta azt. Lehet, hogyha megtartanák az örökösök, az utódok azt a keresztet, talán kevesebb hordoznivaló keresztet kapnának az életre.

Sokan elfelejtik a házasságkötéskor kapott keresztet, amire esküdtek is. Nem látni a falon, eldugják, szégyellik.

Gondoljunk II. János Pál pápa keresztet formázó püspöki pásztorbotjára, emlékezzünk a képre, ahogyan elesettségében is kapaszkodott ebbe a támaszba, a feszületet felmutató pásztorbotba! Az a kereszt nem a fájdalom jele volt az ő kezében, mutatta nekünk, hogy az életet jelenti az ő számára. Nekünk is azt jelenti!

Inkább ragadjon ínyemhez a nyelvem, ha megfeledkeznék Rólad, Istenem!

2009. március 15.

Evangélium Szent János szerint (Jn. 2,13-25)

Abban az időben, mivel közel volt a zsidók húsvétja, Jézus fölment Jeruzsálembe. A templomban árusokat talált, akik ökröt, juhot és galambot árultak, valamint pénzváltókat, akik ott ültek.

Ekkor kötelekből ostort font, és kikergette mindnyájukat a templomból, ugyanígy a juhokat és az ökröket is, a pénzváltók pénzét pedig szétszórta.

Az asztalokat felforgatta, a galambárusoknak meg azt mondta: 'Vigyétek innét ezeket, ne tegyétek Atyám házát vásárcsarnokká!'

Tanítványainak eszébe jutott, hogy írva van: 'Emészt a házadért való buzgóság'.

A zsidók erre így szóltak: 'Miféle csodajelel mutatsz, hogy ezeket teszed?'

Jézus azt válaszolta: 'Romboljátok le ezt a templomot, és én három nap alatt fölépítem!'

A zsidók azt felelték: 'Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt fölépítéd azt?'

Ő azonban testének templomáról beszélt. Amikor feltámadt a halálból, tanítványainak eszébe jutott, hogy ezt mondta, s hittek az írásnak és Jézus szavainak. És amíg (Jézus) a húsvét ünnepén Jeruzsálemben volt, sokan hittek az ő nevében, mert látták csodáit, amelyeket tett.

Jézus azonban nem bízott bennük, mert ismerte mindnyájukat, és nem szorult rá, hogy bárki is tanúskodjék előtte az emberről. Tudta ő, hogy mi lakik az emberben.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Kedves Testvérek! Ez az evangéliumi rész kedvenc hivatkozása a templomba nem járóknak. A papok, az egyház vezetőinek példáját látják ebben, hogy az emberiséget részekre osztják, ilyen-olyan besorolással úzik el a templomból. Pedig egészen másra példa ez a történet!

Azt kell tudni ennek a történetnek megértéséhez, hogy abban az időben az árusok a templom megszokott képéhez tartoztak. Hiszen a zsidóknak előírta vallásuk, hogy évente háromszor menjenek el a templomba és mutassanak be ott áldozatot a lehetőségeik, szándékaik szerint. Az áldozat lehetett engesztelő, hála, vagy dicsőítő áldozatot, amihez állatokat áldoztak fel. Az áldozati állat galamb is lehetett, vagy juh, esetleg egy egész ökör, amiket a templom papjai segédletével áldoztak fel az Istennek. Az állatok megvásárlásához a messzi földről jövők különféle pénzeit át kellett váltani, így az is természetes, hogy pénzváltók is voltak a templom előcsarnokaiban.

Akkor miért verte ki ezeket az embereket Jézus a templomból, borogatta fel asztalaikat, vágott végig rajtuk a kötélből font ostorral?

Jézus azért jött, hogy új szövetséget hirdessen meg. A templom pedig, a régi áldozati módokkal a régi törvények szerint mutatott be áldozatokat. Jézus épít erre az ószövetségre, de új szövetséget épít rá. Nem kellenek a galambáldozatok, nem kell a bikák vére, nem kellenek a másfajta égő és egyéb áldozatok, mert Jézus maga az áldozat, aki önként vállalja ezt értünk, mindenkiért!

A tökéletes áldozat, amelyet nekünk csak el kell tudni fogadni.

Az Ószövetségben a templom az Isten háza. Az Újszövetségben úgy kéne mondanunk az Isten népének háza, ahová azért megyünk, hogy Jézussal találkozzunk, aki az Oltáriszentségben van ott jelen. Az Áldozat ott van jelen!

Pál apostol mondja oly szépen: 'Hát nem tudjátok, hogy ti vagytok Isten templomai?'. Ahogy Jézus utal rá, miszerint az ő teste a templom, amelyet három nap alatt felépít a Feltámadásban, ugyanúgy templom a mi testünk, amelyben a Szentáldozással fogadjuk be Jézus áldozatát, amelyet felajánlunk Istennek. Így válhatunk testben Isten templomává. Ezért is védi az Egyház a testet éppúgy, ahogy a lelket, mert Isten temploma lehet.

Ezen az úton szenteljük meg hajlékunkat is, ahol élünk. Ha a testünk Isten temploma, akkor a környezetünket is megszenteljük.

De ahhoz, hogy helye legyen Istennek bennünk, előbb ki kell üresíteni magunkat. Kiűzni a sokfajta felesleges, oda nem való dolgot.

A zsidók Nagytemplomában a Szentek Szentélyébe évente csak egyszer ment be a főpap. Ott őrizték a frigyládát a szent iratokkal. Amikor Krisztus után 63-ban lerombolták a Nagytemplomot a rómaiak, bementek a Szentek Szentélyébe, arra számítottak, hogy valamiféle kincseket találnak. Nem volt ott semmi!

Mitől volt szent ez a hely? Attól, hogy üres volt, hely volt benne Istennek!

Az én testem templomában, a lelkemben is akkor talál helyet az Isten, ha kitakarítok minden felesleget, hogy legyen helye.

Erről szól a Nagyböjt! Az egész Nagyböjt egy nagytakarítás. Gyónás, elmélkedések kitakarítják, kiüresítik a helyet Isten számára.

Aki, ha van helye, el is jön oda!

2009. március 8.

Evangélium Szent Márk szerint (Mk. 9,2-10)

Abban az időben Jézus maga mellé vette Pétert, Jakabot és Jánost, és egyedül velük fölment egy magas hegyre. Ott elváltozott előttük. Ruhája olyan ragyogó fehér lett, hogy a földön semmiféle kelmefestő nem képes így a ruhát kifehéríteni.

Egyszerre megjelent nekik Illés és Mózes, és beszélgettek Jézussal. Péter ekkor ezt mondta Jézusnak: „Mester! Olyan jó nekünk itt lennünk! Készítsünk három sátrat, neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet!” Nem is tudta mit mond, annyira meg volt ijedve.

Ekkor felhő árnyékolta be őket, és a felhőből szózat hallatszott: „Ez az én szeretett Fiam, őt hallgassátok!”.

Mire körülnéztek, már senkit sem láttak, csak Jézust egymagát.

A hegyről lejövet megparancsolta nekik, hogy ne mondják el senkinek, amit láttak, amíg az Emberfia fel nem támad a holtak közül.

A parancsot megtartották, de maguk között megvitatták, hogy mit jelenthet az, hogy feltámad a holtak közül.

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

A hagyomány szerint a Tábor hegyére mentek fel Jézus és a három apostol, ahol megtörtént Jézus 'színe-változása', ahogy az Egyházban nevezik ezt az eseményt. Ebben az eseményben nyilvánított ki Jézus istensége. A három kiválasztott apostol jelenlétében hallatszik a szózat: „Ez az én szeretett fiam!” Az apostolok már amúgy is izgatottak a szokatlan látványtól, ezért ajánlkoznak arra, hogy tanyát vernek: „jó nekünk itt lennünk” – maradjunk itt ebben az örömben, lelki boldogságban!

Kedves Testvérek! Feljutni a hegyre, feljutni az élet hegyére, feljutni oda Isten segítségével, Isten kegyelmével. És ott az Isten megmutatja Önmagát!

Elgondolkoztató, hogy akárhányszor nyilvánítja ki istenségét, mutatja meg Isten önmagát, az ember kicsit megmártózik ebben az örömben, valameddig érzi ennek nagyszerűségét, és aztán visszasüllyed a szürkeségbe, mintha nem történt volna semmi.

És ez sajnos érvényes minden emberre az egész világon.

A ritka pillanat hatását, amikor valóban érezzük az isteni kegyelem jelenvalóságát, hamar elveszítjük. Nem tart sokáig ez a lelki öröm az emberben.

Halljuk az evangéliumból a három jelenlévő apostol élményét. Megtapasztalják Jézus színe-változását, hallják az istenségét kinyilvánító szózatot, fellelkesülten tábort akarnak verni, hogy ezt az állapotot megőrizzék. És ha továbbpörgetjük az evangélium lapjait, hol volt ez a három apostol, amikor Jézusnak kellett cipelni a keresztyét? Hol voltak?

A keresztyét ötödik stációja mutatja cirenei Simont, aki segít neki. Egy arra járó, aki talán nem is ismerte Jézust. Őt is először kényszerítik a katonák, csak később szánja meg a szenvedő Jézust és már saját akaratából segít.

De hol voltak azok az emberek, akiknek Jézus kinyilvánította istenségét, akik láttak és hallottak?

Ez a történet, bizony Testvérek, igaz az egész világra, igaz az egész emberiségre! Hányan és hányan élük át az isteni kegyelem élményét, felismerve annak nagyszerűségét! Magasztos öröm tölti el szívüket, aminek emléke hamar elhalványul. Amikor majd segíteni kell a keresztyecipelésben, már semmire sem emlékszünk? Félrenézőnk? Hagyjuk, hogy majd más segít?

Minden ember felmegy az élet hegyére, és ott megkapja az isteni kinyilatkoztatást, a kegyelmet. Nem egyszer, többször történik ez, kell, hogy történjen. Az egyszeri találkozás kevés!

Az emberek közötti kapcsolatokban is fontosak a rendszeres találkozások. A szeretetkapcsolatokban leginkább. Az Istennel való találkozásoknak is rendszeresnek kell lenniük, mert csak így válhat életünk részévé az isteni kegyelem, vagyunk képesek azt tartani magunkban. A jó élmény helyszíne az, ahol szeretünk lenni.

Sok-sok helyütt a falvakban dombra, hegyre építik a templomot. De ha nincs is magaslaton a templom, mégis fent van. Hegy, ahová felmehetünk, hogy megkapjuk az isteni kinyilatkoztatást, a kegyelmet.

Legyen az Isten háza, a templom az a hely, az a hegy, ahol jó lenni, ahol tanúja lehetek a színe-változásnak, megkapom azt az isteni kegyelmet, amivel megyek tovább az életben, és ha kell, segítek cipelni mások keresztjét.

De legyen az otthon is az Istennel való találkozás helye! A család együttese, az Édesanya, az Édesapa a gyerekekkel, nagyszülőkkel teszik az isteni találkozás helyévé a hajlékot, az otthont. Az ilyen otthonokban is működik a kegyelem, ami erőt ad az élethez.

2009. február 22.

Evangélium Szent Márk szerint (Márk, 2.1-12)

Néhány nap múlva visszatért Kafarnaumba. Mihelyt elterjedt a híre, hogy a házban van, annyian összejöttek, hogy még az ajtó előtti téren sem fértek el. Hirdette nekik az ígét.

Közben hoztak egy bénát, négyen cipelték. Mivel a tömegeből nem tudták eléje vinni, kibontották fölötte a tetőt, és a nyíláson át engedték le a hordágyat, amelyen a béna feküdt.

Hitüket látva, Jézus így szólt a bénához: "Fiam, bűneid bocsánatot nyertek."

Néhány írástudó is ült ott. Ezek ilyen gondolatokat forgattak magukban: "Hogy beszélhet ez így? Káromkodik. Ki bocsáthatja meg a bűnt más, mint az Isten?"

Jézus lelkében belelátott gondolataikba. "Miért gondoltok ilyeneket magatokban? - kérdezte. - Mi könnyebb? Azt mondani a bénának: Bűneid bocsánatot nyertek - vagy azt mondani: Kelj föl, fogd az ágyadat és menj? Tudjátok hát meg, hogy az Emberfiának van hatalma a földön a bűnök megbocsátására!"

Ezzel odafordult a bénához: "Mondom neked, kelj fel, fogd az ágyadat és menj haza!"

Az felkelt, fogta a hordágyat és mindenki szeme láttára elment.

Mindnyájan ámultak, dicsőítették az Istent, s mondták: "Ilyet még nem láttunk soha."

Zoltán atya szentbeszédének összefoglalása:

Az evangéliumokban gyakori jelenet, amikor Jézus beteget, rokkantat gyógyít. Hol leprást tisztít meg, hol vakot tesz látóvá, most meg bénát tesz járóvá.

Elgondolkoztam azon, talán a hívek is eltöprengenek halván ezeket a történeteket, vajon mi célja lehetett Jézusnak ezekkel a gyógyításokkal? Az akkori Palesztina népének orvosa akart lenni? Természetgyógyász? Ez lett volna a küldetése?

Nyilvánvaló, hogy nem ez volt a küldetése. Akkor miért vállalta a sokszor csodát kívánó gyógyításokat?

Gondoljunk arra, hogy az ember számára az egészsége a legfontosabb! A legnagyobb érték. Ha valaki visszaadja az elvesztett egészséget, arra odafigyelnek ma is. Ez nem volt másképp az akkori Palesztinában sem.

Emlékezzünk vissza az ádventi időt evangéliumaira! Ezek mindegyike Keresztelő Szent Jánosról szól. Hirdette: Térjete meg! Találjatok egymásra! Eljön az idő, amikor számot kell adnotok az Isten előtt!

Jézus folytatja ezt. Tudja, hogyan kerüljön közelebb az emberekhez, hogyan hívjon össze minél többeket, hogy figyeljenek Rá. Amikor a legsérülékenyebb az ember, a betegség idején, akkor a legérzékenyebb is a lelke. Ezen az úton éri el Jézus a lelkeket és hirdeti: Gyűljetek össze! Találjatok egymásra! Felelősek vagytok egymásért!

A mostani evangéliumi részletben is négyen hozzák a bénát. Ennek a négynek a hite hatja meg Jézust. Még a tetőt is megbontják, hogy Jézus közelébe kerüljön a béna. Így lesz példa is a történetből. Legyen, aki segít rajtunk a bajban!

Ha összegyűltünk, ha felelősek vagyunk egymásért, akkor mindig lesz, aki rajtunk is segíteni tud!

Jézus tizenkét tanítványt vesz maga mellé. Miért? Mert tizenkét törzse volt a zsidóknak és így fejeződött ki az, hogy mindenkit maga mellé vett Jézus. Összegyűjtötte őket maga mellé.

A katolikus egyház a Biblia görög fordítását használja, a protestáns a héber fordítást. A görög fordítást 'hetvenes Szentírásnak' nevezik. Mi rejlik ezen elnevezés mögött?

A zsidó misztikus hagyományban a hetvenes, hetvenkettes szám a mindenkit jelentette. És a tanítványok hetvenkét dicső férfiút választanak az Evangélium hirdetésére, azaz ezek mindenkinek hirdették az evangéliumot! Az egész világnak!

Ez az Úr Jézus legfontosabb küldetése, hogy mindenkit összegyűjtsön, mindenkit a Mennyei Atyához vezessen.

Ezért fontosak a testi gyógyulások, hogy a még fontosabb lelki gyógyulásra hívják fel a figyelmet. Ez a lelki gyógyulás akkor történik meg, ha mi is odaállunk az Úr Jézus mellé, és vele együtt igyekszünk gyógyítani magunk körül.

Sokan vannak, akiket nagyon nehéz gyógyítani, mert félnek, hogy ezáltal ők is Jézus mellé kell, hogy álljanak. Elég, ha mindenki a saját családjára gondol, biztosan akad erre példa.

Mennyi gond megoldódna, ha bajba került engedné, hogy megfogják a kezét! Milyen nehéz sok családban csak annyit is kimondani: ma vasárnap van, hát legyünk együtt! Költsük el együtt az ebédet, beszélgessünk, legyünk vidámak, legyünk együtt! Még a grízes tészta is jobban esik, ha a család együtt költi el. Ehhez nem kell nagy dolog, csak tiszta szív, jó szándék. Ezzel megszenteljük a napunkat!

Nagy tisztelője vagyok Stein Editnek, a szentté avatott karmelita apácának, aki hatalmas tudású, művelt felnőtt emberként, 42 évesen keresztelkedett meg és lett a szigorú karmelita rend tagja. Zsidó családja nem bocsátott meg neki és kitagadták megkeresztelkedése miatt. Ő azonban soha nem tagadta meg családját, népét. Így írt: *'Ki fog majd engesztelni mindazért, amit a német nép nevében a zsidó nép ellen elkövetnek? Ki fogja a bűnnek ezt az iszonyú áradatát mindkét nép számára áldássá változtatni?'* Amikor Hollandiából minden zsidó származását begyűjtötték a nácik, Stein Edit egy volt velük, vállalta a közös, végzetes sorsot.

Kedves Testvérek! A család számunkra az első számú együttlét. Az ilyen családokból áll össze a nemzet. Ezért kell összehoznunk a családot, nem szabad engednünk szétesni azt! Mindig jöhet baj. De legyen akkor két, három, vagy több, aki megbontja a tetőt és leengedi a hordágyunkat Jézushoz, aki majd meggyógyít.